

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.376 • 1,90 €

2 • febrer • 2006

«Un home assenyat pot sentir pressa,
però mai precipitació»
Philip D. S. Chesterfield

L'amor cristià és el nucli del text titulat «Deus caritas est»

Primera encíclica de Benet XVI

«Déu és amor; el qui està en l'amor està en Déu i Déu està en ell.» Amb aquestes paraules de la primera carta de sant Joan comença Benet XVI la seva primera encíclica, *Deus caritas est*. El Papa exposa el tema de l'amor cristià i mira de mostrar com el cristianisme no reprimeix l'amor, sinó que l'eleva. L'encíclica està dividida en dues parts. La primera reflexiona sobre l'amor en les seves diferents manifestacions i en el seu origen, Déu; la segona, afronta la manera en què l'Església, com a institució, ha de viure el manament de l'amor.

El mateix Pontífex va presentar l'encíclica als participants en un congrés sobre la caritat, als quals va explicar que en aquest escrit vol recuperar el significat de la paraula «amor»: «La paraula *amor* és primordial, expressió de la realitat primordial; no podem simplement abandonar-la, hem de reprendre-la, purificar-la i tornar-li a donar la seva esplendor originària perquè pugui il·luminar la nostra vida i dur-la per la sendera recta.» Benet XVI també va confessar que el text que ha escrit sobre l'amor s'inspira en la *Divina Comèdia* de Dant i que la visió de Dant ha estat decisiva per tractar de recuperar el veritable significat de la paraula «amor».

Pàg. 2, 7, 8 i 40

En el pròxim número publicarem
íntegrament la primera carta encíclica
de Benet XVI: «Deus caritas est»

en primer pla

Cap a la unitat dels cristians

Amb el lema «On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20) es va celebrar del 18 al 25 de gener una nova edició de l'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians. La Setmana de Pregària per la Unitat, la primera de Benet XVI com a Papa, ha estat viscuda molt intensament pel Pontífex.

També a Catalunya la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians ha estat viscuda amb molta intensitat. S'han celebrat actes conjunts de les diverses confessions a Barcelona, Tarragona, Lleida, Badalona, Terrassa i Vilafranca del Penedès, entre altres.

Pàg. 3, 4, 5 i 6

Tarragona celebra Sant Fructuós com a solemnitat litúrgica

La festivitat de Sant Fructuós i dels seus sants diaques Auguri i Eulogi, que cada any se celebra a Tarragona amb solemnitat, es va veure enguany realçada pel fet d'haver estat elevada a solemnitat litúrgica per part de la Santa Seu. La petició va ser cursada per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, que el 21 de gener passat va presidir diversos actes commemoratius: al matí, una pregària a l'amfiteatre de Tarragona, i al vespre, la missa pontifical a la catedral.

Pàg. 17

500 anys de la creació de la Guàrdia Suïssa

Benet XVI va manifestar el 22 de gener passat al Vaticà la seva «estimació» i «reconeixement» per la tasca que du a terme la Guàrdia Suïssa en la commemoració del cinquè centenari de la fundació d'aquest cos militar. Prèviament, el cardenal Angelo Sodano va recordar que els guàrdies suïssos juren «servir de manera fidel, lleial i honorable el Summe Pontífex i els seus legítims successors amb totes les seves forces, sacrificant, quan calgui, fins i tot la vida per defensar-lo».

Pàg. 32

Mig segle glorificant l'Esperit Sant

50è aniversari de l'acabament de l'altar major de la catedral de Terrassa

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 18 Jornades Pastorals de Castelldeu

Pàg. 19 Trobada diaconal de la Província Eclesiàstica de Barcelona

Pàg. 23 Solsona: últim adéu a Mn. Jordi Sala

Pàg. 30 La pintura de Solana visita el Museu de Montserrat

Pàg. 31 «Amal? Et saludo!» recull nou experiències d'immigrants

Editorial

Primera encíclica

S'esperava amb molta expectació la primera encíclica del papa Benet XVI. Els primers mesos del seu pontificat han despistat molts comentaristes religiosos i fins ara ha estat difícil definir la línia de govern que tindrà el Papa alemany. Per això, un text escrit com és el cas d'una encíclica, que es pot estudiar minuciosament i que sol contenir abundant informació sobre les prioritats d'un Pontífex, semblava que ajudaria a anar dibuixant el camí que vol marcar l'actual Successor de sant Pere.

Però de nou, Benet XVI ha tornat a sorprendre molta gent. Els qui es pensaven que la seva primera encíclica seria com un programa polític que aniria aplicant progressivament s'han endut un bon desengany. L'Església no és un partit polític i els documents del seu màxim dirigent no són propostes de govern, sinó paraules d'ànim, d'esperança i de confirmació de la fe per a tots els creients. Els que d'altra banda pensaven que tornaria el cardenal Ratzinger amb un nou document com els que feia quan era prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, amb afirmacions doctrinals contundents i crides a l'ordre per als qui es puguin allunyar del Magisteri oficial, també s'han equivocat completament. El papa Ratzinger té ara una missió molt diferent de la que tenia en la seva etapa anterior al seu accés al pontificat i la vol exercir com pertoca, com a Pastor universal, conduint el seu ramat, amb l'autoritat que li pertoca, però amb gran amor per a totes les seves ovelles. Finalment, els que pensaven que el «professor» Ratzinger, ara Papa, publicaria una encíclica incomprensible, plena de conceptes teològics indesxifrables per a la majoria de mortals, també s'han adonat que anaven errats. L'encíclica de Benet XVI parla d'una cosa tan comprensible i quotidiana com és l'amor, un sentiment universal que tots portem al nostre cor, ja que tots estimem i som estimats.

Deus caritas est («Déu és amor»), que és com es titula la primera encíclica de Benet XVI, tracta precisament de l'amor, i no només del concepte teològic de l'amor, o de l'anàlisi de com és l'amor que Déu ens té, sinó de l'amor en totes les seves possibilitats, també de l'amor conjugal entre esposos, o de l'amor a les persones que estimem, o fins i tot, de l'amor a aquelles que potser ni tan sols coneixem, però que, com a cristians, tenim l'obligació d'estimar-les i d'ajudar-les caritativament en les seves necessitats.

El mateix Jesús, que ha estat el millor mestre i pedagog de tots els temps, a l'hora d'explicar els misteris de la nostra fe i del mateix Déu, el seu Pare, quan va haver de deixar un manament únic als seus deixebles i resumir-hi, tot el que esperava d'ells quan Ell ja no hi fos, els va dir: «Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat.»

L'amor és el motor de la vida dels cristians, un batejat que no estimi no es pot anomenar bon cristià. Déu ens estima i ens demana que també nosaltres estimem els altres i Jesús és l'exemple màxim, perquè no hi ha amor més gran que el qui dona la vida pels seus, i Jesús va morir en la creu per tots nosaltres. Per això, l'encíclica de l'actual Pontífex ens recorda que enmig d'un món amb tant d'egoisme i individualisme, que pot arribar al cor dels mateixos creients, el cristià ha de posar amor en tot moment i en tota circumstància, com deia sant Francesc d'Assís.

El nostre món necessita més amor, i això no és una qüestió de missatges tòpics com els que sentim cada Nadal. L'amor venç l'odi, la violència, la venjança, l'enveja... els grans mals del nostre món, les grans injustícies i crims són conseqüència de la falta d'amor. També per als no creients l'encíclica papal és un missatge d'esperança per a la humanitat, podem construir entre tots un món millor, entre els qui tenen fe i els qui no en tenen, si tots treballem per una societat on regni l'amor.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Maltosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Un home assenyat pot sentir pressa, però mai precipitació»

(Philip D. Chesterfield. Escriptor i polític anglès. 1694-1773)

Per entendre Chesterfield, precisem la diferència que hi ha entre la pressa i la precipitació. Una cosa és esgotar el temps perquè abans l'hem estirat, però amb coneixement de causa i sense deixar caps per lligar en el que fem, i una altra cosa és «fer un salt mitjà calculat i mig a les palpenes», com si anéssim a l'aventura i passi el que passi. Hi ha temperaments així que actuen així perquè estimen el risc, juguen a temptar la sort i la majoria de vegades, una de dues: o ho lamenten només ells, «o ells i els altres, víctimes del seu mal capteniment individual». En el seu rerefons anònim, el poble compta amb aquesta norma per al treball quan és urgent, impregnada de saviesa pràctica: «Sense pausa però sense

pressa»; una combinació encertada de diligència i atenció sense el risc de la precipitació. El contrari de la pressa és la demora, que presa com a norma també és nefasta. Això ens ensenya que cal fugir dels extrems i actuar en cada cas amb la virtut dels antics, *in medio consistit virtus* («la virtut es troba en el terme mitjà»). Fa temps que tinc subratllada aquesta sentència del cèlebre literat anglès Samuel Smiles: «La millor manera de fer moltes coses és fer-ne només una cada vegada.» Però, amics, per sobre de tot, i com deia el famós novel·lista anglès R. L. Stevenson, «no oblidem la darrera cosa de la qual les altres no són sinó parts: viure!».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Del 18 al 25 de gener es va celebrar la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Ecumenisme, prioritat i compromís de l'Església

El lema triat per a aquesta setmana, celebrada del 18 al 25 de gener, va ser «On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20). Els textos van ser preparats per un grup ecumènic de Dublín (Irlanda), designat pel Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians i la Comissió Fe i Constitució del Consell Mundial d'Esglésies.

Aquesta Setmana de Pregària, la primera de Benet XVI com a Papa, ha estat viscuda molt intensament pel Pontífex. No en va, una de les banderes del seu pontificat és precisament l'ecumenisme. Al llarg de diferents intervencions en el marc d'aquest octavari de pregària per la unitat dels cristians, Benet XVI ha encoratjat a estimar i a treballar per superar el «drama» de la divisió.

Les primeres paraules de Benet XVI a la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians van ser per encoratjar els cristians a comprometre's per superar la divisió entre els seguidors de Crist. Per al Papa, aquesta Setmana és una «cita important per reflexionar sobre el drama de la divisió de la comunitat cristiana i demanar juntament amb el mateix Jesús "que tots siguem u perquè el món cregui"».

Segons va explicar el Papa, «la pregària per la unitat forma part d'aquest nucli central que el Concili Vaticà II anomena "l'ànima de tot el moviment ecumènic", nucli que comprèn les pregàries públiques i privades, la conversió del cor i la santedat de vida». Per al Bisbe de Roma, «el centre del problema ecumènic és l'obediència a l'Evangeli per fer la voluntat de Déu amb la seva ajuda necessària i efectiva». «Els elements que, malgrat la divisió permanent continuen unint els cristians, mantenen la possibilitat d'aixecar una pregària comuna a Déu», va assegurar.

Aquesta comunió amb Crist, va assenyalar, «manté tot el moviment ecumènic i apunta vers l'objectiu de la recerca de la unitat de tots els cristians a l'Església de Déu». Segons el Pontífex, l'octavari de pregària «expressa la voluntat d'una constància comuna pel restabliment de la comunió plena de tots els cristians». «Podem també donar gràcies al Senyor per la nova situació que, amb esforç, s'ha creat en les relacions ecumèniques entre els cristians amb la germanor que s'ha tornat a trobar a través dels forts lligams de solidaritat establerts, del creixement de la comunió i de les convergències realitzades.»

Benet XVI també va subratllar que queda força camí per recórrer, tot i que va voler destacar que «Déu ens ha donat molt en el camí cap a la unió. El futur és davant nostre». Per això, va convidar a pregar «perquè siguem conscients que la causa del restabliment de la unitat dels cristians supera les nostres pobres forces humanes i que la unitat, en definitiva, és un do de Déu. Déu i el nostre amor són la condició de la unitat dels cristians. Són la condició de la pau al món».

Perseverança i caritat fraterna

En el camí cap a la unitat plena entre els cristians, les dificultats tenen la seva utilitat, va reconèixer el Papa, perquè encoratgen a créixer en la perseverança i en

El Papa va rebre líders de l'Aliança Mundial de les Esglésies Reformades.

la caritat fraterna. Per al Pontífex, la Setmana de Pregària és «un moment ecumènic de referència, en què els cristians de les diferents confessions d'arreu del món pregunten i reflexionen, a partir d'un mateix text bíblic».

Comentant el lema d'enguany, «On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20), el Bisbe de Roma deia: «Quina confiança i quina esperança infonen aquestes paraules del Senyor Jesús! En particular, conviden els cristians a demanar plegats a Déu aquella plena unitat entre ells, per la qual cosa el mateix Crist, amb sentida insistència, va

pregar al Pare en l'Últim Sopar.»

Així, va reconèixer que s'entén «el motiu pel qual és tan important que nosaltres, cristians, invoquem el do de la unitat amb constància perseverant. Si ho fem amb fe, podem estar segurs que la nostra petició serà escoltada. No sabem ni com ni quan, atès que no ens correspon a nosaltres conèixer-ho, però no hem de dubtar que un dia serem "una sola cosa", com Jesús i el Pare estan units en l'Esperit Sant».

El successor de Pere va recordar que «la pregària per la unitat constitueix l'ànima del moviment ecumènic que, gràcies a Déu, avança arreu del món». Benet XVI

Nou impuls a diàleg amb les Esglésies

Benet XVI va donar un nou impuls al diàleg amb l'Aliança Mundial de les Esglésies Reformades en rebre per primera vegada en audiència els seus representants el 7 de gener. En el discurs, el Papa va recordar les quatre dècades de diàleg oficial entre catòlics i fills de la Reforma, sorgit després del Concili Vaticà II, alhora que constata que «ha ofert una contribució important a l'exigent feina de reflexió teològica i de recerca històrica, indispensable per superar les tràgiques divisions que van sorgir entre els cristians al segle XVI».

El Papa va constatar que aquest diàleg ha servit per aconseguir convergències en la comprensió de la naturalesa de l'Església. El Pontífex va recordar que «el veritable ecumenisme no pot tenir lloc sense la conversió interior». En particular, per avançar en l'entesa entre catòlics i reformats, va proposar continuar la promoció d'iniciatives de «purificació de la memòria», que ja duen a terme Esglésies reformades. «Gestos com aquests són maons per a una relació més pregona que s'ha de nodrir de veritat i amor», va subratllar.

Per la seva banda, el reverend Clifton Kirkpatrick, president de l'Aliança, va manifestar la seva satisfacció per les tres fases de diàleg que ha realitzat amb l'Església catòlica i va assegurar que pretén avançar en «el testimoni i la fe comuna». «Queda molt per fer per tal de superar les mútues condemnes del passat, com a part de l'únic cos de Crist» i per «unir-nos en l'única taula de nostre Senyor», va afirmar el líder reformat.

Història de l'octavari

Tradicionalment, la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians se celebra del 18 al 25 de gener. Aquestes dates van ser proposades el 1908 per Paul Watson per cobrir el període entre la festa de Sant Pere i la de Sant Pau, que va donar inici a la celebració de l'«Octavari per la Unitat dels Cristians». El 1926 el moviment Fe i Constitució, del Consell Ecumènic de les Esglésies, va començar una publicació de «Suggeriments per a un Octavari de pregàries a favor de la unitat dels cristians». L'elecció de les dates té un significat simbòlic. A l'hemisferi sud, on el mes de gener és temps de vacances d'estiu, s'estimen més adoptar una altra data, per exemple pels volts de Pentecosta (sugerit pel moviment Fe i Constitució el 1926), que representa també una altra data simbòlica per a la unitat de l'Església.

A França, el 1935, l'abat Paul Couturier esdevé el defensor de la Setmana Universal per a un Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians, sobre la base d'una pregària concebuda per la unitat que Crist vol. Una unitat que tindrà lloc «quan Déu vulgui, com Déu vulgui i pels mitjans que vulgui».

El Concili Vaticà II, el 1964, en el decret sobre l'ecumenisme, destaca que la pregària és l'ànima del moviment ecumènic i encoratja a la pràctica de la Setmana. Des del 1966 el text que serveix de base per a la Setmana de cada any es decideix conjuntament entre el moviment Fe i Constitució i el Pontifici Consell per a la Unitat dels Cristians. (C.C.)

va posar en relleu que «Déu és amor i tan sols si ens convertim a Ell i acceptem la seva Paraula ens unirem tots en l'únic Cos místic de Crist».

En el transcurs de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, el Papa va rebre una delegació ecumènica de Finlàndia amb motiu de la festivitat de Sant Enric, patró del país. El Pontífex va exhortar els cristians dividits a valorar el que ja els uneix: «Durant aquests dies som especialment conscients que la unitat és una gràcia, i que ens cal demanar constantment al Senyor aquest do.» Benet XVI va convidar a donar gràcies a Déu «pels progressos en les relacions catolico-uteranes» i a demanar que el Senyor «ens ompli del seu Esperit i ens guiï a la plenitud de la veritat i de l'amor».

La Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians va servir per promoure la preparació de la tercera Assemblea Ecumènica Europea, convocada per la Conferència de les Esglésies Europees i el Consell de les Conferències Episcopals Catòliques d'Europa. Aquest procés culminarà a Sibiu (Romania) del 4 al 8 de setembre del 2007. (Zenit)

La Delegació diocesana d'Eumenisme i Relacions Interreligioses de l'arquebisbat de Barcelona ha organitzat, un any més, la benvinguda a la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. El 18 de gener passat, la catedral de Barcelona va acollir la trobada fraterna de les diverses confessions cristianes presents al nostre país fent honor al lema escollit en aquesta edició per inspirar la pregària ecumènica: «On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20).

Allà hi eren tots per pregar per la unitat dels fidels a Crist: el P. Vladimir Abrosimov, responsable a Catalunya del Patriarcat de l'Església ortodoxa russa; el protoprevere Ivan Bonev, responsable de l'Església ortodoxa de Bulgària a Barcelona; el P. Aurel Bunda, rector de la parròquia ortodoxa romanica de Sant Jordi; el pastor Felip Carmona, delegat de Relacions Ecumèniques de l'Església evangèlica de Catalunya; Mons. Felicísimo Cordero, bisbe de l'Església carismàtica episcopal; el pastor Guillem Correa, secretari executiu del Consell evangèlic de Catalunya; el pastor Javier García, director europeu del moviment Àgape; el pastor Peter Jordan, rector de la parròquia anglicana de Sant Jordi; l'arxiprest Martí Puche, rector de la parròquia de la Protecció de la Mare de Déu de l'Església ortodoxa del Patriarcat de Sèrbia; la Rvda. Susanne Stork, pastora de l'Església evangèlica alemanya; el pastor Eliseu Vila, president de la Missió cristiana evangèlica y director de CLIE; la Rvda. Susanne Woodcock, pastora de l'Església evangèlica episcopal reformada. Fins a dotze van ser els representants de les diverses confessions que van voler unir esforços en la pregària per la reconciliació de tots els cristians.

«El que fem avui aquí era impen-sable fa 50 anys. No tot va tan malament. Déu és més fort que tot.» D'aquesta manera va animar els presents a l'inici de l'acte el conductor de la celebració, Mons. Jaume González-Agàpito, delegat diocesà d'Eumenisme. Va compartir la seva joia amb els presents pel fet que aquest acte comença a esdevenir habitual, tot i el caràcter una mica «estrambòtic» dels inicis, i va agrair la nombrosa assistència de la gent.

Ell va ser l'encarregat d'introduir cadascuna de les intervencions. Els testimonis d'aquest any van ser pronunciats en primer lloc, pel pastor Felip Carmona Barrio-Canal, delegat de Relacions Ecumèniques de l'Església evangèlica de Catalunya, que es va mostrar realista i confiat: «El nostre camí és difícil però l'ecumenisme no té fre ni marxa enrere. Serà difícil però som conscients que no estem sols. El passat no ha d'intervenir en aquest present.» El segon testimoni va ser el de l'arxiprest Martí Puche, rector de la parròquia de la Protecció de la Mare de Déu de l'Església ortodoxa del Patriarcat de Sèrbia. Va coincidir amb el seu antecessor en el púlpit quan va afirmar que som en «el camí

Intensa Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

■ El bisbe Carrera va presidir la inauguració, a la qual van assistir fins a 12 representants d'altres confessions cristianes

BARCELONA.— Seguint les indicacions evangèliques «on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells», les diverses confessions cristianes presents a Catalunya, un any més, van celebrar la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. El 18 de gener passat es va inaugurar a la catedral de Barcelona amb un acte de pregària ecumènica presidit pel bisbe Carrera i després d'una setmana de diversos actes ecumènics, el Centre Ecumènic de Catalunya va ser l'encarregat de clausurar-la el dia 25.

El P. Aurel Bunda, rector de l'Església ortodoxa romanica de Sant Jordi, durant la proclamació de l'Evangeli.

Els diversos representants de les confessions cristianes es fonen en una abraçada de pau.

Ralph Baudisch, de l'Església evangèlica, durant la seva intervenció.

Els assistents a la cloenda de la Setmana de Pregària a la cripta de l'església de Pompeia a Barcelona.

de la reconciliació. Sabem que és difícil però com diu l'Evangeli el que és impossible per a l'home, no ho és per al Senyor».

Ocasíó única

Una celebració ecumènica com la del 18 de gener passat és una ocasió única per veure reunits i pregant per una mateixa causa, segons la seva manera de fer, les diverses confessions cristianes. Així, es va poder sentir el P. Aurel Bunda cantar en romanès la proclamació de l'Evangeli, o Mons. Felicísimo Cordero fer una pregària en tagal, la llengua de la comunitat filipina que presideix.

Les paraules de Mons. Carrera van resumir el que allà es pretenia: «Estem reunits tal com som: des de les nostres diferències. Estem reunits tal com desitgem: sent u. Estem reunits com a persones conscients i deixebles fidels. També el camí del nostre reencòntre passa per la Creu.» I per això va acabar la celebració demanant la pietat de Déu per aconseguir aquest objectiu difícil.

D'aquesta manera, durant la setmana van tenir lloc les celebracions ecumèniques de pregària per la unió dels cristians: a Sant Isidor de Barcelona, a la Universitat de València, a l'església de Sant Francesc de Vilafranca del Penedès, a l'església catedral de Terrassa, a l'església Baptista de Badalona, etc. La cloenda es va celebrar a la cripta de Pompeia a Barcelona, organitzada pel Centre Ecumènic de Catalunya i que va aplegar un centenar de persones.

En aquest acte es va fer referència als creadors dels textos emprats durant la setmana pels grups de pregària. Va ser un grup de cristians irlandesos els encarregats d'elaborar-los i de l'elecció del lema. Precisament a Irlanda, com en cap altre lloc, pateixen la divisió entre confessions cristianes i les conseqüències fatals de la violència per a la resolució de conflictes. «Amb violència no anem enlloc. És amb el diàleg com ens enfortim. Per què? Perquè en el diàleg Déu és entre nosaltres», va defensar Joan Botam, del Centre Ecumènic.

Les lectures de la Paraula escollides (llibre de l'Èxode, de l'Apocalipsi i de l'Evangeli segons sant Joan) van ser emprades pels seus comentaristes —Isabel Roura, del Centre Ecumènic; Ralph Baudisch, de l'Església evangèlica, i Mn. Xavier Morlans, de la parròquia de Sant Ramon de Penyaforat— per fer una anàlisi de la societat d'avui dia, del materialisme i del buit que ens envolta, de la necessitat de lluitar-hi i d'obrir-nos als altres, i sobretot, per parlar de la necessitat de la unió entre els cristians. Baudisch es va mostrar convençut que el passat i les seves ferides de separació seran superats tal com va anunciar sant Joan. I Mn. Morlans va voler tancar la seva intervenció amb una pregària que ho englobava tot: «Esperit Sant, artífex de la unió, veniu!»

Consuelo Chaves

Fotos: Consuelo Chaves

Celebracions arreu de Catalunya

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Catòlics i baptistes demanen el do de l'esperança

Foto: J. Pere Pulido

El bisbe Agustí Cortès va presidir la pregària.

VILAFRANCA DEL PENEDES.— Des de fa anys les comunitats catòlica i baptista de Vilafranca del Penedès es troben durant la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. El dissabte 21 de gener, a l'església de Sant Francesc —una joia del gòtic, capella de l'Hospital antic—, un centenar i escaig de cristians, catòlics i baptistes presidits pel bisbe Agustí Cortès, acompanyat pel Rvd. Joan Llorenç, durant molts anys pastor de la comunitat baptista de la ciutat, i per Mn. Ignasi Mora, rector de Santa Maria, es reunien constatat el dolor de la separació, demanant perdó al Senyor per tot el que ens ha portat a aquesta situació i demanant-li el do de l'esperança que faci caminar decididament cap a la unió, com i quan Ell vulgui.

La reunió de pregària va estar emmarcada al seu inici per unes paraules de Ramon Sanabra, del Centre Ecumènic de Catalunya, seguides d'una pregària pronunciada pel bisbe Agustí. Les lectures del Nou Testament van ser comentades pel bisbe i pel pastor. Diferents membres de les dues comunitats van pregar per la unitat i el cant i gest de pau va ser l'expressió del desig de proximitat cordial entre tots i amb el Senyor. Mn. Ignasi Mora, de la seva banda, va llegir un curt missatge del pastor de la comunitat pentecostal de Vilafranca que per raons d'agenda no hi va poder assistir.

La celebració va acabar amb unes paraules del delegat diocesà d'Ecumenisme que va agrair a les dues comunitats el seu compromís mantingut durant anys en el camí de l'ecumenisme. (Lluís Armengol)

LLEIDA

Trobada i Eucaristia ecumènica

Foto: J. Manel Prada

La catedral va acollir una Eucaristia per la unitat dels cristians.

LLEIDA.— Una trobada-pregària i la celebració de l'Eucaristia a la catedral han estat els actes centrals de l'Octavari de Pregària per la Unió dels Cristians celebrats a Lleida, organitzats per la Delegació diocesana d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós.

La trobada-pregària va tenir lloc el vespre del divendres 20 de gener, a la sala d'actes de la Biblioteca Pública de Lleida, amb la participació de representants de les diverses Esglésies cristianes amb presència a Lleida: adventista del Setè Dia, evangèlica baptista, evangèlica pentecostal, evangèlica de la Bíblia Oberta i l'Església catòlica. Va obrir l'acte la delegada d'Ecumenisme, Francesca Agustí, que va donar la benvinguda a tots els cristians de les diverses esglésies aplegats per pregar per la tan desitjada unitat. Durant un hora es van intercalar textos de les Sagrades Escriures amb el cant de salms. La celebració va acabar amb el rès comú del Parnostre, la pregària universal. Com a

símbol de la trobada, la va presidir la Bíblia oberta per l'evangeli de Sant Joan, un ciri encès i un lliuri.

La tarda del diumenge va tenir lloc a la catedral de Lleida la celebració de l'Eucaristia per la unitat dels cristians, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, concelebrada pel consiliari de la delegació d'Ecumenisme, Mn. Jaume Pedrós, i altres preveres i capitulars. En l'homilia el bisbe de Lleida es va referir als inicis del moviment ecumènic, va recordar com aquest va néixer l'any 1910 al si de les esglésies protestants i com poc després es va introduir en el catolicisme durant el pontificat del papa Joan XXIII: «Va començar de manera espectacular i potser ara ha anat perdent espectacularitat i visibilitat... Tanmateix, l'ecumenisme avança. Retornar a la unitat desitjada per Crist ens preocupa perquè també en depèn l'eficàcia de l'Evangeli.» (Jordi Curcó)

TARRAGONA

350 persones pregunten per la unitat

REUS.— El vespre del divendres dia 20 de gener, 350 fidels van acudir a l'església de la prioral de Sant Pere de Reus per fer una pregària per la unitat dels cristians, preparada conjuntament per membres del

Foto: Joan Boronat

La prioral de Sant Pere de Reus va acollir la celebració.

grup Joan XXIII i les comunitats evangèliques, anglicana i ortodoxes.

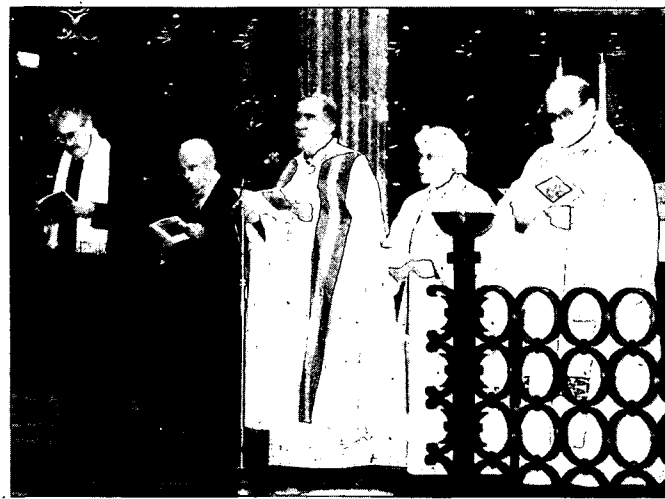
La fraternitat i el recolliment són els signes que van presidir l'hora llarga de pregària en nom de Jesús i per la unitat dels cristians. La lectura del llibre del

profeta Isaïes (30,18-26), que ens mostra un Senyor misericordiós, va donar pas al càntic «Deu-me la fe dels profetes». Posteriorment, amb el salm 136 (135) es va manifestar la lloança al Senyor. També es van llegir els fets dels apòstols i l'Evangeli segons Mateu i, plens de l'esperit de Déu, va venir el rès del Parnostre. Acabada aquesta oració es va entonar un nou cant, com a signe de la pau. Mn. Creu Sàiz, rector de Sant Pere i de la Puríssima Sang, va qualificar la pregària comuna com «un mitjà molt eficaç d'obtenir la gràcia de la unitat i un signe autèntic dels lligams que continuen unint els catòlics amb els altres germans».

D'altra banda, el dilluns dia 23, a la Casa dels Concilis de Tarragona, organitzat per l'Acció Catòlica General d'Adults (ACGA), es va fer al vespre una pregària també per la unitat dels cristians, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, acompanyat de Mn. Jordi Vila, delegat diocesà d'Apostolat Seglar, i de la presidenta de l'ACGA, Maria Teresa Ballaà. Va haver-hi unes reflexions al voltant de l'ecumenisme, proclamació de la Paraula, intervenció del prelat i meditació. (Joan Boronat)

TERRASSA

Reeixida cloenda de la Setmana de Pregària

El bisbe Saiz va presidir la pregària de la catedral.

TERRASSA.— Més de 300 persones van assistir el 25 de gener passat a l'acte solemne que el bisbat de Terrassa va organitzar com a cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. La catedral del Sant Esperit gairebé es va omplir en una celebració presidida per primera vegada pel bisbe Josep Àngel Saiz. Van acompanyar el prelat en el presbiteri de la catedral diversos representants de diverses confessions cristianes. (C.C.)

Convidat per la Comunitat de Sant Egidí, amb la qual manté una gran amistat des de fa temps, el bisbe Ioannis de les Termòpiles ha visitat recentment Barcelona per participar en la Setmana de Pregària per la Unitat

dels Cristians. Com a abat del monestir de la Dormició de Nostra Senyora, a Pendeli (Grècia), el bisbe Ioannis s'ha caracteritzat en els darrers anys per la seva dedicació intensa al camp ecumènic. L'any 2000 va formar part de la delega-

ció grega que va visitar a Roma Joan Pau II després de molts segles de diàleg interromput. Actualment, sa eminència Ioannis de les Termòpiles també exerceix com a director del Centre Interortodox de l'Església de Grècia.

«El pecat de l'home ha dividit l'Església»

■ El bisbe Ioannis de les Termòpiles, de l'Església ortodoxa grega

—Hi ha motius per a l'esperança en el camí cap a la unitat dels cristians?

—Els cristians no podem ni hem de viure sense esperança. Sense esperança, per què esforçar-se i treballar? Sense esperança no valdria la pena ni tan sols intentar-ho. En el camp ecumènic nosaltres esperem veritablement que si preguem de tot cor la unitat arribarà algun dia i es farà realitat. És la confiança que ens guia en el camí ecumènic. En aquest sentit, la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians sempre és una oportunitat per reactualitzar l'esperit ecumènic de l'Església. És un moment per intentar comprendre que Crist ha vingut per a tothom. Aquest és l'esperit ecumènic. No ha vingut per als homes bons, ni per als que són els seus amics... tots els homes són amics de Crist. És aquest el missatge essencial d'aquesta Setmana.

—La pregària per la unitat dura ja gairebé 2.000 anys. Jesús mateix la va començar davant dels seus deixebles. No creu que és massa temps?

—No ens toca a nosaltres fixar el dia en el qual la unitat es faci realitat. Els temps de Déu no són els nostres temps. El pecat de l'home ha estat qui ha dividit l'Església. Ara ens toca pregar i fer tots els possibles per restaurar aquesta ruptura. No obstant això, no ens hem de desanimar perquè també els apòstols en el primer segle van tenir problemes entre ells. Si es van mantenir units va ser perquè van conservar el més important: l'esperit de confiança en Déu. No seria fins al segle XI quan diferents circumstàncies van provocar la divisió entre els cristians. Potser és la confiança en Déu el que hem de recuperar actualment.

—Creu vostè que faltem al mana-

ment de Jesús pel fet de mantenir-nos dividits malgrat creure en el mateix Déu?

—Sí, cometem un gran pecat. I fins i tot m'atreiria a dir que si l'Església cristiana es mantingués unida la secularització no ens estaria fent tant de mal.

—Quin és el gran repte avui del moviment ecumènic?

—Jo crec que el repte principal és acceptar-nos mútuament tal com som. Hem d'acceptar la inspiració de l'Esperit Sant en l'altra confessió cristiana. També és important reconèixer els nostres pecats i respondre per ells. I a partir d'aquí, només ens queda pregar, pregar i pregar.

—Vostè parla molt de la pregària...

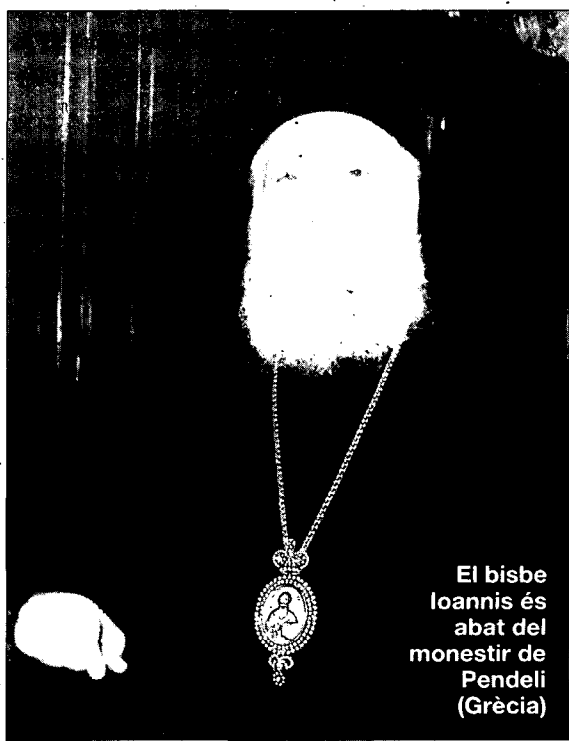
—La pregària pot fer miracles. Jo crec profundament que la pregària ho pot tot. És la nostra millor arma en el camí de la unitat.

—I el diàleg, és actualment més fluid?

—M'agradaria respondre que sí, però em temo que no és així. En aquests moments mirem de reprendre el diàleg ecumènic, sobretot entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa. Hi ha un comitè de l'Església ortodoxa, l'anomenat Patriarcat ecumènic, i un pontifici consell de l'Església catòlica, que pensen seriosament a reprendre el diàleg que es va aparcar ja fa uns quants anys. Això ha de ser per a nosaltres un signe per a l'esperança.

—Està més a prop la unitat entre ortodoxos i catòlics que amb els protestants?

—Sí, per descomptat. Tant l'Església catòlica com l'Església ortodoxa són una sola Església. Comparteixen la mateixa concepció eclesiològica, cosa que no passa amb les esglésies protestants. El món

El bisbe Ioannis és abat del monestir de Pendeli (Grècia)

protestant està dividit en milers d'esglésies i tendències diferents. No hi ha un interlocutor clar. No sabem amb qui hem de parlar. Això és un obstacle molt seriós. I l'altre gran obstacle és el dels sagraments. Catòlics i ortodoxos creiem i vivim els set sagraments, amb petites diferències, però amb una essència comuna. Això ens uneix profundament, en l'essencial, i alhora ens separa dels protestants.

—Joan Pau II parlava de l'Església ortodoxa i l'Església catòlica com de dos pulmons d'un mateix organisme. Considera encertada la comparació?

—Sí, ho recordo i ho comparteixo plenament. Per això em dedico amb entusi-

asme al diàleg ecumènic. Realment és així, som dos pulmons d'un mateix cos. En cas contrari no tindria gaire sentit l'intent de diàleg que ens condueixi a la unitat. El mateix papa Benet XVI va mostrar el desig d'anar a Constantinoble —ara Istanbul— per visitar el Patriarca coincidint amb la festa de Sant Andreu, fundador d'aquesta Església. Els turcs, però, no ho han permès. Hi ha un desig i un esforç. Això ha de donar-nos esperança. Si ens reunim, si ens coneixem, si treballem i preguem plegats per la unitat... aquesta arribarà.

—Malgrat la creixent secularització, en l'Església catòlica es percep avui una certa obertura cap a l'oriental... això també passa a l'Església ortodoxa pel que fa al que és catòlic?

—No, em temo que no. En el món oriental es té la idea que és l'Església ortodoxa la que conserva la tradició amb més fidelitat, sobretot en el camp litúrgic. De fet, aquestes tesis es confirmen després del Vaticà II i el retorn de l'Església catòlica als pares dels primers segles. Precisament, tota la tradició de l'Església oriental està arrelada en els Pares. En aquest sentit, té moltes dificultats per obrir-se a l'Església catòlica occidental.

—Des d'Occident fa la sensació, però, que l'Església ortodoxa està dividida...

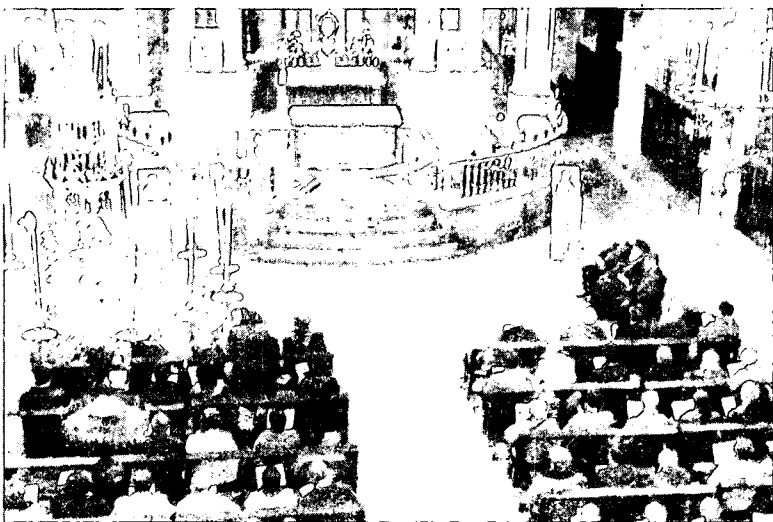
—No és divisió. Les Esglésies ortodoxes són autocèfals. Cada nació té la seva Església. És una tradició dels primers segles i nosaltres donem molta importància a la tradició. Tenim els quatre patriarcats antics —Constantinoble, Alexandria, Antioquia i Jerusalem— i juntament amb aquests, els patriarcats de les Eglésies nacionals: Rússia, Sèrbia, Romania, Bulgària, Xipre, Grècia, Albània... Les decisions que prenem són per a totes les Eglésies i no per majoria, sinó per unanimitat.

Samuel Gutiérrez

Pregària per la pau i la unitat

Presidida per sa eminència Ioannis de les Termòpiles i pel bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera, el 23 de gener passat es va celebrar a la basílica dels Sants Just i Pastor la pregària per la pau i la unitat dels cristians que cada any organitza per aquestes dates la Comunitat de Sant Egidí.

En una basílica plena de fidels seguidors del moviment ecumènic, els dos prelats, acompanyats per Mn. Armand Puig, actual rector de Sant Just i Pastor, van convidar els fidels a no desesperar-se i a esforçar-se en el camí cap a la unitat. En el decurs d'una breu meditació, Mons. Carrera va posar les bases per emprendre aquest camí: «La divisió és un escàndol que ens posa en evidència. Proclamem el mateix Parnostre però estem separats. Quants fracassos, quantes paraules que no

La basílica dels Sants Just i Pastor va acollir el 23 de gener passat la pregària per la pau i la unitat.

s'han complert...! Hem pecat contra la unitat! Perquè podríem fer més del que fem. Ens podríem conèixer més, ens podríem apropar més, podríem centrar-nos més en el que és essencial... i sobretot ens podríem estimar més. Necessitem que el Senyor ens vingui a socórrer.» Sense deixar de ser realista, conscient de les dificultats, el bisbe de Barcelona va animar a treballar per la unitat com a resposta, abans que res, a un desig de Déu: «La unitat és bonica, dóna força i és eficaç..., però nosaltres no volem la unitat perquè sigui bonica, ni perquè doni força ni perquè ens faci eficaços. Nosaltres volem la unitat perquè Jesús vol la unitat i per fidelitat al seu missatge ens situem on Ell vol que ens situem. Jesús no ens vol separats, no ens vol dividits! Jesús ens vol profundament agermanats.»

Vaticà

església en el món

«Deus caritas est»

■ La primera encíclica de Benet XVI està dedicada a l'amor

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 25 de gener es va publicar la primera encíclica de Benet XVI, *Deus caritas est*, que exposa el tema de l'amor cristià i abraça una reflexió teològica i filosòfica, així com la concretització de l'amor i de la caritat en el món

d'avui. «Déu és amor; el qui està en l'amor està en Déu.» Amb aquesta cita bíblica de la primera epístola de sant Joan comença l'encíclica del Papa, paraules que «expressen el centre de la fe cristiana».

Benet XVI dedica la seva primera encíclica a mostrar com el cristianisme no reprimeix l'amor, sinó que l'eleva. *Deus caritas est* respon a una de les objeccions més comunes presentades a l'Església. «Amb els seus preceptes i prohibicions —es pregunta el Papa—, no converteix potser en amarg allò més bonic de la vida?» L'encíclica respon a la pregunta en dues parts: la primera reflexiona sobre l'amor en les seves diferents manifestacions i en el seu origen, Déu; la segona, afronta la manera amb què l'Església, com a institució, ha de viure el manament de l'amor.

El Papa comença aclarint una confusió generalitzada, segons la qual, l'Església condemnaria l'«eros» (l'amor d'atracció) per acceptar únicament l'«àgape» (amor de lliurament desinteressat). «Avui es retreu a vegades al cristianisme del passat haver estat adversari de la corporeïtat i, de fet, sempre hi ha hagut tendències d'aquesta mena», reconeix. Ara bé, aquesta confusió té lloc quan es concep «l'«eros», degradat a pur «sexe»». En aquest cas, es converteix en mercaderia, en simple «objecte» que es pot comprar i vendre; més encara, l'home mateix es transforma en mercaderia». Segons el Papa, aquesta concepció de l'amor implica «una degradació del cos humà, que ja no està integrat en el conjunt de la llibertat de la nostra existència, ni és expressió viva de la totalitat del nostre ésser; sinó que és relegat a allò purament biològic».

«La fe cristiana —il·lustra—, en canvi, ha considerat sempre l'home com un en cos i ànima, en el qual esperit i matèria es compenetraven recíprocament, i tots dos adquireixen, precisament així, una noblesa nova.» Certament, insisteix l'encíclica, «l'«eros» ens vol remuntar «en èxtasi» cap

a la divinitat, portar-nos més enllà de nosaltres mateixos, però precisament per això ha de seguir un camí d'ascesi, renúncia, purificació i recuperació». El desenvolupament de l'amor «cap a les seves cotes més altes i la seva puresa més íntima», explica, comporta que «aspiri a allò definitiu, i això en un doble sentit: perquè implica exclusivitat —només aquesta persona—, i en el sentit del «per sempre»».

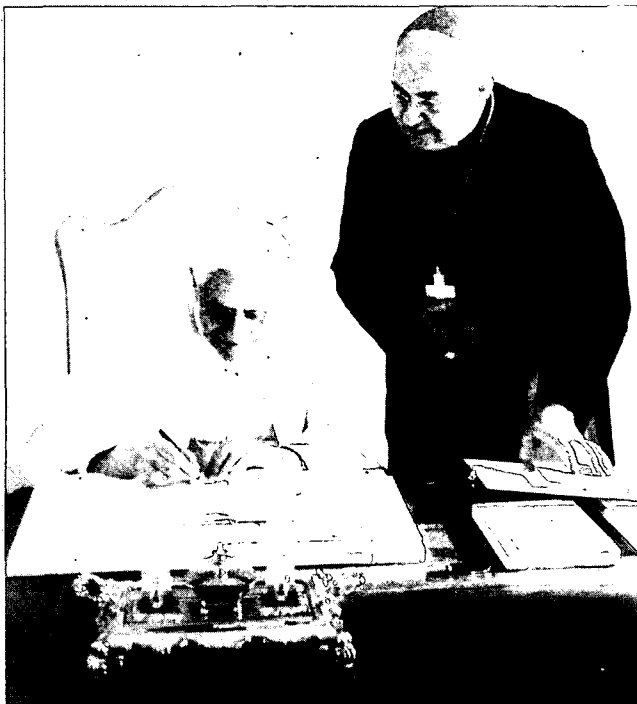
D'aquesta manera, constata, «l'«eros» orienta l'home cap al matrimoni, un vincle marcat pel seu caràcter únic i definitiu; així, i només així, es realitza el seu destí íntim». El text reconeix que «l'amor és «èxtasi», però no en el sentit de rampell momentani, sinó com a camí permanent, com una sortida del jo tancat en ell mateix cap al seu alliberament en l'entrega de si mateix i, precisament d'aquesta manera, cap al retrobament amb si mateix, més encara, cap al descobriment de Déu».

L'exemple «més radical» d'aquest amor, segons el Successor de Pere, és Crist en la creu, quan Déu «es posa contra un mateix, en lliurar-se per donar nova vida a l'home i salvar-lo». «És allà, a la creu, on es pot contemplar aquesta veritat —remarca—. I a partir d'aquí cal definir ara què és l'amor. I, des d'aquesta mirada, el cristià troba l'orientació del seu viure i estimar.»

La societat té necessitat d'amor

La segona part de la carta encíclica du per títol «L'exercici de l'amor per part de

l'Església com a «comunitat d'amor»». El text, reconeix que l'amor «sempre serà necessari, fins i tot en la societat més justa. No hi ha ordre estatal, per just que sigui,

Benet XVI firmant la seva primera encíclica.

que faci superflu el servei de l'amor». «Sempre hi haurà patiment que necessiti consoli i ajut —constata—. Sempre hi haurà soledat. Sempre hi haurà també situacions de necessitat material en què és indispensable una ajuda que mostri un amor concret al proïsme.»

L'Estat, adverteix el Papa, «que ho vol proveir tot, que ho absorbeix tot en ell mateix, es converteix en definitiva en una instància burocràtica que no pot assegurar el més essencial que l'home afli-

git —qualsevol humà— necessita: una entranyable atenció personal». El somni del marxisme, que «havia presentat la revolució mundial i la seva preparació com la panacea per als problemes socials, mitjançant la revolució i la consegüent col·lectivització dels mitjans de producció, s'ha esfumat».

«El que cal no és un Estat que ho reguli i ho domini tot, sinó que generosament reconegui i doni suport, d'acord amb el principi de subsidiaritat, a les iniciatives que sorgeixen de les diverses forces socials i que uneixen l'espontaneïtat amb la proximitat als homes necessitats d'auxili.» L'Església és «una d'aquestes forces vives», afirma. Amb el seu amor «no només ofereix als homes ajuda material, sinó també amb assossec i cura de l'ànima, una ajuda amb freqüència més necessària que el suport material».

En aquest context, el Papa ofereix en tres pinzellades «el perfil específic de l'activitat caritativa de l'Església». En primer lloc, assenyala, l'activitat caritativa cristiana, a més de competència professional, exigeix l'experiència d'una trobada personal amb Crist, l'amor del qual ha tocat el cor del creient, hi suscita l'amor al proïsme. En segon lloc, «l'activitat caritativa cristiana ha de ser independent de partits i ideologies. No és un mitjà per transformar el món de manera ideològica i no està al servei d'estratègies mundanes».

El programa del cristià —«el programa de Jesús»— «és un «cor que veu», indica. Aquest cor veu on és necessari l'amor i actua en conseqüència. «Obviament,

quan l'activitat caritativa és assumida per l'Església com a iniciativa comunitària, a l'espontaneïtat de l'individu s'hi ha d'afegir també la programació, la previsió, la col·laboració amb altres institucions similars.»

En tercer i darrer lloc, «la caritat no ha de ser un mitjà d'acord amb el que avui es considera proselitisme. L'amor és gratuït: no es practica per obtenir altres objectius». «El cristià sap quan és temps de parlar de Déu i quan és oportú callar sobre Ell, deixant que parli només l'amor.»

Com també feia Joan Pau II, Benet XVI posa en la seva conclusió els exemples de caritat deixats pels sants (en tres ocasions cita la beata Teresa de Calcuta) i conclou amb un diàleg amb la Verge Maria, la qual «ens ensenya què és l'amor i on té l'origen, la seva força sempre nova». (Zenit)

Mons. Cordes demana no oblidar la caritat cristiana

En presentar a la premsa l'encíclica de Benet XVI, *Deus caritas est*, l'arquebisbe Paul Josef Cordes, president del Consell Pontifici Cor Unum, va constatar el perill que les entitats catòliques de caritat s'oblidin de la seva relació amb l'Església. «Sense un fonament teològic sòlid les grans agències eclesials podrien córrer el risc, a la pràctica, de dissociar-se de l'Església i de debilitar els seus vincles amb els bisbes: podrien preferir que se'ls identifiqui com a organismes no governamentals», va reconèixer el prelat alemany. «En aquests casos, la seva filosofia no es distingiria de la Creu Roja o de les agències de l'ONU», va subratllar en la seva intervenció.

El president de l'organisme vaticà encarregat d'animar i coordinar les institucions d'ajuda catòlica del món va lamentar que «les agències d'ajut a vegades fan programes sense tenir en compte els bisbes o sense

que hi participi l'Església local del país al qual volen ajudar».

Mons. Cordes va admetre que actualment preval un canvi en la manera d'entendre la caritat: «L'home viu molt menys lligat a la presència de Déu i certament això afecta també les associacions d'ajut.» «L'ajuda s'ha secularitzat», va comentar, en il·lustrar els motius que han dut Benet XVI a dedicar la segona part de la seva encíclica a l'activitat caritativa de l'Església.

«Hem de fer arrelar amb més convicció el sentit de la caritat cristiana en els nostres cors», va assenyalar. En aquest context, va subratllar que «l'encíclica és un esdeveniment oportú i decisiu per a la missió de l'Església».

En recordar que la mare Teresa de Calcuta és un dels noms més citats de l'encíclica, Mons. Cordes va insistir que es tracta d'«un missatge de gran actualitat».

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Vaticà

El Papa presenta la seva encíclica en un congrés sobre la caritat

■ Revela que la «Divina Comèdia» de Dant ha influït en el seu escrit

CIUTAT DEL VATICÀ.— Del 23 al 24 de gener es va celebrar un congrés sobre la caritat, organitzat pel Consell Pontifici Cor Unum, sota el lema «...però la més gran de totes elles és la caritat». En aquesta trobada Benet XVI va presentar la seva primera encíclica, *Deus caritas est*, en la qual vol recuperar el significat de la paraula «amor», tal com va explicar als participants.

«La paraula *amor* avui està tan des-acreditada, tan esgrogueïda i n'abusen tant, que gairebé fa por pronunciar-la amb els llavis», va constatar el Papa davant de les 200 persones que van participar en el congrés. «I això no obstant, és una paraula primordial, expressió de la realitat primordial; no podem simplement abandonar-la, hem de reprendre-la, purificar-la i tornar-li a donar la seva esplendor originària perquè pugui il·luminar la nostra vida i dur-la per la sendera recta.» «Aquesta consciència m'ha portat a triar l'amor com a tema de la meua primera encíclica», va dir el Pontífex.

Va dedicar el discurs a presentar les línies fonamentals del primer gran document magisterial del seu pontificat, en el qual «els temes Déu, Crist i Amor es

fonen, com a guia central de la fe cristiana». L'encíclica, com va assenyalar el seu autor, vol «subratllar la centralitat de la fe en Déu, en aquell Déu que ha assumit un rostre humà i un cor humà. La fe no és una teoria que un pot assumir o arraconar. És una cosa molt concreta: és el criteri que decideix el nostre estil de vida».

«En un temps en què l'hostilitat i l'avidesa han esdevingut superpotències —considera el Bisbe de Roma—, en un temps en què assistim a l'abús de la religió fins arribar a l'apoteosi de l'odi, la racionalitat neutra per ella mateixa no és capaç de protegir-nos. Tenim necessitat del Déu viu que ens ha estimat fins a la mort.» La carta papal analitza l'amor d'atracció, «eros», per constatar que també té el seu origen en la mateixa deu de la bondat del Creador.

Aquest «eros», afegeix, està cridat a transformar-se en «àgape» «l'amor per l'altre que ja no es busca a ell mateix, sinó que es converteix en preocupació per l'altre, disponibilitat a sacrificar-se per ell i obertura al do d'una nova vida humana». «L'àgape cristià, l'amor per al proïsme en el seguiment de Crist no és una cosa aliena, col·locada a un costat o que fins i tot va contra l'eros; al contrari, amb el sacrifici que

Crist va fer d'ell mateix per l'home va oferir una dimensió nova que, en la història del lliurament caritatiu dels cristians als pobres i als que pateixen, s'ha anat desenvolupant cada cop més».

Per aquest motiu, la segona part de l'encíclica està consagrada a la caritat eclesial, a les organitzacions caritatives de l'Església. «Aquesta activitat, a més del seu primer significat summament concret d'ajuda al proïsme, comunica també als altres l'amor de Déu, que nosaltres mateixos hem rebut. En cert sentit, ha de fer visible el Déu viu», va afirmar el Papa. «Déu i Crist en l'organització caritativa no han de ser paraules estranyes; en realitat, assenyalen la deu originària de la caritat eclesial. La força de Càritas depèn de la força de la fe de tots els seus membres i col·laboradors», va subratllar Benet XVI.

Influència de Dant

La primera encíclica de Benet XVI s'inspira en la *Divina Comèdia* de Dante Alighieri, segons va confessar el mateix Pontífex. El Papa va revelar que la visió de Dant ha estat decisiva per tractar de recuperar el veritable significat de la paraula «amor».

El Papa va fer el seu discurs en italià.

En particular, se sent deutor de la visió que Dant presenta en el darrer cant del *Paradís*, en la qual el poeta du el lector a través d'una excursió còsmica, que «acaba davant de la Llum perenne que és el mateix Déu, davant d'aquella Llum que alhora és l'amor que "mou el sol i els estels"».

Per a Benet XVI, com per a Dant en la seva trilogia sobre «Infern», «Purgatori», «Paradís», «Llum i amor són una sola cosa. Són la potència

primordial creadora que mou l'univers». El Papa va recordar que aquestes paraules es basen en el pensament d'Aristòtil, «que veia en l'eros la potència que mou el món». I va afegir: «La mirada de Dant percep una cosa totalment nova i inimaginable per al filòsof grec.»

Segons el Pontífex, «la percepció d'un rostre humà (el rostre de Jesucrist) que Dant veu en el cercle central de la llum és més colpidora encara que aquesta revelació de Déu com a cercle trinitari de coneixement i d'amor». «Déu, Llum infinita, el misteri incommensurable del qual havia estat intuït pel filòsof grec, aquest Déu té un rostre humà i un cor humà.»

Al l'encíclica reflecteix que «en aquesta visió de Dant es mostra, d'una banda, la continuïtat entre la fe cristiana en Déu i la recerca promoguda per la raó i pel món de les religions; alhora, però, s'hi veu també la novetat que supera tota recerca humana, la novetat que només el mateix Déu podia revelar-nos: la novetat d'un amor que ha portat a Déu a assumir un rostre humà, és més, a assumir la carn i la sang, tot l'ésser humà». «L'eros de Déu no és tan sols una força còsmica primordial, és amor que ha creat l'home i que s'inclina davant d'ell.» (Zenit)

VENÈCUELA

Els bisbes demanen treballar pel bé comú

CARACAS.— Els bisbes de Veneçuela conviden els ciutadans a col·laborar pel bé de la nació. «No n'hi ha prou amb la lamentació i la crítica», afirmen els bisbes, i encoratgen «tots els grups polítics i econòmics a anteposar els interessos generals de la població als seus interessos grupals». «Continuarem acompanyant el nostre poble, de manera preferent els més pobres i necessitats, els malalts i presoners, i els comunicarem la força i l'esperança del missatge central de l'Evangeli: l'amor que Déu Pare ens té com a fills

seus i l'amor que com a germans ens ha de distingir», assenyalen els bisbes veneçolans en el comunicat *Ser Llum del món i Sal de la terra a la Veneçuela d'avui*. També demanen als catòlics «pensar en un projecte comú per a una Veneçuela millor», per a la qual cosa és indispensable «deposar actituds o postures tancades i obrir-se al diàleg. L'únic diàleg veritable i eficaç és el que es fonamenta en la veritat, en la humilitat, en el respecte a l'altre i en la disposició a canvis profunds i duradors». (N.E.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra.fatima.org

Espanya

La vida religiosa aposta per «un altre món possible»

■ Ho reafirma en les jornades organitzades pels departaments de Justícia i Pau, Acció Social i Missions de la Confer

MADRID.— La contribució dels religiosos i les religioses a la crida dels Objectius del Mil·lenni passa pel naixement d'un nou estil en la vida religiosa: «Un altre món possible» necessita l'aposta per «una altra vida religiosa possible». Així ho van etendre els més de 400 religiosos, religioses i laics que van participar del 20 al 22 de gener a Madrid en les I Jornades Interdepartamentals organitzades pels departaments de Justícia i Pau, Acció Social i Missions de la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer).

«Recuperar la frontera, el desert i la perifèria com a llocs específics de la vida religiosa atrevint-nos a trencar esquemes» va ser una de les respostes més significatives a la pregunta «Quins reptes descobreixes avui per a una vida religiosa que col·labori en la construcció d'un altre món possible?» A aquests tres indrets (que simbolitzen la intempèrie, la profunditat i la impotència) es van referir Pilar Wirtz, de la Companyia de Maria, i M. José Torres, de les Apostòliques del Cor de Jesús, en la seva ponència *Quina vida religiosa per a «un altre món és possible»?*

Els ponents van assenyalar que la vida religiosa necessita estar «mesclada amb la gent, teixida amb d'altres de diferents i entrecruada amb altres congregacions». Van indicar que la reciprocitat de la trobada entre cultures, raïes i religions «només és possible a través d'una vida religiosa que es gesta des del fons i que es va teixint en la circularitat de la trobada amb els altres». El naixement d'«una altra vida religiosa» que respongui al repte de crear «un altre món possible» passa per «recrear la nostra espiritualitat i polaritzar la nostra vida en el Déu del món», «créixer en capacitat de relació en reciprocitat», «potenciar desplaçaments cap a noves perifèries i fronteres entrecruant la vida amb els

La vida religiosa necessita estar «mesclada amb la gent».

qui hi viuen», «despertar la consciència política i ciutadana», «teixir comunitat amb la diversitat», «assumir activament la causa d'alliberament de les dones en la societat i en les esglésies», i «recuperar la senzillesa i l'alegria de l'Evangeli».

Les sessions van comptar amb les ponències de Demetrio Velasco, de la Universitat de Deusto, titulada *Un món desigual i excoient*, i de Rafael Díaz Salazar, de la Universitat Complutense, que va exposar les alternatives per a un altre món possible a partir dels Objectius del Mil·lenni i les propostes del Fòrum de Porto Alegre. Per la seva part, el teòleg jesuïta Xavier Melloni, expert en diàleg interreligiós, va assenyalar l'aportació de l'experiència de Déu a «un altre món és possible».

Comunitats d'inserció

Les jornades van incloure tres tallers sobre consum responsable en la vida religiosa en relació amb el comerç internacional, i comunitats d'inserció i interculturals. A més, en una taula rodona es van exposar experiències de vida religiosa en ambients d'exclusió social. Així, els assistents al taller de comunitats interculturals

per vuit religioses de vots temporals (dues índies, tres congolese, dues colombianes i una peruana), acompanyades per tres religioses de vots perpetus (una espanyola, una congolese i una peruana).

Els participants en el taller d'inserció van apostar per actuar, viure i treballar en xarxes interculturals, interreligioses i intercongregacionals. També van advocar per recuperar l'ésser carismàtic de la vida religiosa davant la professionalització i institucionalització, i van respondre a la pregunta «com viure avui per ser paràbola de la radicalitat?». Entre les respostes destaquen les de ser comunitats amb un estil alternatiu al consumisme, participant en la construcció del teixit social, amb capacitat per canviar i coherents amb l'anunci i la denúncia.

En aquest sentit es van pronunciar els que van escollir el taller de comerç internacional i consum responsable. «Hem de seguir aprofundint en la dimensió profètica de la vida religiosa, un profetisme que testimonii el valor i la centralitat de cada persona humana i els valors no tangibles (acollida, escolta, servei), un profetisme que faci propostes i estimuli el conjunt de l'Església perquè tingui més presència d'anunci i de denúncia davant els greus problemes de la humanitat.» I van reclamar la intervenció de la Confer en la promoció d'un procés de conscienciació de la vida religiosa espanyola sobre aquests temes, i la presència de la institució en els fòrums socials i els moviments alternatius. (Ivicon)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

2006, Any Missioner Agustí Recol·lecte

MADRID.— Els Agustins Recol·lectes han declarat el 2006 «Any Missioner» per celebrar el IV centenari de les primeres expedicions de missioners de l'orde que van arribar a les Filipines com a «promotors de progrés, de cultura, d'organització social». L'aniversari coincideix amb el primer centenari de la mort de sant Ezequiel Moreno, missioner agustí recol·lecte a les Filipines, Espanya i Amèrica, canonitzat per Joan Pau II el 1992. En recordar la tasca missionera dels agustins recol·lectes al llarg de quatre segles d'història, Rafael Mediavilla, prior provincial de la província de Sant Nicolau Tolentino, destaca que

el propòsit dels missioners que acompanyen el camí de fe i de creixement humà de tants homes i dones és el de «ser anunci i testimoni de l'Evangeli». També assenyalava que en aquesta tasca de lliurament a la causa de l'evangeli i dels homes i dones cridats a ser cristians, és paradigmàtic l'exemple del pare Ezequiel Moreno. Els que van arribar a les Filipines fa 400 anys «aviat van entusiasmar en el seu projecte nombrosos cristians seglars i van trobar col·laboradors per a l'evangelització i la catequesi, per a l'atenció a les necessitats de salut, de promoció humana, cultural i social». (Ivicon)

Espanya

Els jesuïtes reflexionen sobre la Pastoral Vocacional

■ Celebrada la Trobada Europea de Jesuïtes Promotors Vocacionals

SALAMANCA.— Del 12 al 16 de gener va tenir lloc a Salamanca una trobada que va aplegar els delegats de la Pastoral Universitària i de la Pastoral Vocacional de la Companyia de Jesús d'arreu d'Europa. Aquesta reunió, que se celebra cada dos anys, va concentrar 67 persones que van reflexionar sobre com parlar i presentar els vots religiosos als joves d'avui dia. La trobada va ser ocasió per intercanviar projectes, activitats, material, etc.

El tema central de la reunió va ser «Els vots, en l'animació vocacional», ha explicat a *Catalunya Cristiana* el jesuïta Adrián López, un dels organitzadors de la trobada: «És una realitat que constatem el fet que els joves se senten molt llunyans als vots de pobresa, d'obediència i de castedat.»

Cadascun dels dies es va reflexionar sobre cada vot mitjançant una ponència i amb l'aportació de laics, preveres diocesans, religiosos i els mateixos religiosos jesuïtes, que es plantejaven una doble pregunta: «Com veus la pràctica dels vots a la Companyia? Com voldries veure els jesuïtes en la vivència d'aquests vots?»

Segons Adrián López, «la nostra societat té un nivell de vida alt i els joves no volen perdre la seva independència econòmica. Aquest és un obstacle per acceptar el vot de pobresa; en relació amb el vot de la castedat, cal anar clarament a contracorrent amb els valors que imperen actualment. I sobre l'obediència, els joves no

estàn disposats a renunciar a la seva autonomia i els costa decidir-se per un projecte comú».

En paraules d'aquest religiós jesuïta, el principal problema que té un jove per decidir-se per la vida consagrada, «és que exigeix un compromís per a tota la vida. No crec que sigui un problema de generositat, perquè hi ha joves esplèndids, amb una gran generositat. Són un tresor, però cal trobar-los». El que sí que té clar la Companyia de Jesús, assegura Adrián López, és que «els tres vots no tenen cap sentit si en el cor no hi ha Jesús i el seu Evangelí». Per això, es pregunta «com afavorir aquest enamorament de Jesús, perquè Déu farà la resta».

Adrián López és conscient que molts joves tenen una idea molt equivocada de la vida religiosa: «Hi veuen molts fantasmes. Quan saben el que realment és, s'adonen que no és una cosa estranya.» Per això, està convençut que en l'animació vocacional, la «millor proposta que tenim

Els tres vots no tenen sentit sense Jesús i el seu Evangelí al cor.

és el «Veniu i ho veureu»; que ens coneguin, que vegin com vivim, què fem... Quan els joves s'acosten a la Companyia queden molt «atrapats» pel tema de la missió i de la universalitat. Això els cap-

tiva, els enxampa...». En la trobada es va constatar que l'espiritualitat ignasiana, les figures de la Companyia de Jesús, són de gran atractiu per als joves, perquè «els empeny, els anima, els enamora...».

Adrián López pensa en el futur i en els reptes que planteja a la Companyia de Jesús. El més urgent és el fet de «ser més «agressius», en el bon sentit de la paraula, en el camp de l'animació pastoral. Hem de ser més decidits a l'hora de presentar la bonesa de la nostra vocació. Hem de cridar, amb decisió, que es pot ser feliç sent jesuïta, estimant el Senyor, servint l'Església. No hem de tenir pors o inconvenients per fer aquesta proposta als joves».

Cada any 500 novicis ingressen a la Companyia de Jesús arreu del món. L'any 2005, de les 27 províncies jesuïtes a Europa, hi van entrar entre 80 i 90 novicis, nou d'ells a l'Estat espanyol, que en aquests moments registra la xifra de 14. Per països, Polònia i Itàlia són els dos amb més vocacions: 20 a les dues províncies de Polònia i 10 a Itàlia.

Rosa María Jané Chueca

Religiosos verificaran la situació dels desplaçats sudanesos

MADRID.— Una delegació de religioses i religiosos visitarà el sud del Sudan per verificar les condicions del retorn dels refugiats que van fugir a causa de la guerra civil que ha afectat el país durant 21 anys. «La delegació ha estat convidada per la Conferència Episcopal Sudanesa, i enviada pels responsables de les Unions de Superiors i Superiores Generals», explica José Sánchez Hernández, superior general de l'Orde de la Santíssima Trinitat (Trinitaris).

La delegació comprèn representants dels Germans de les Escoles Cristianes, Oblats, Trinitaris, Combonians i de la congregació de les Germanes de la Mare de Déu de Loreto. «El grup de religiosos i de religioses marxarà el 2 de març vinent i passaran tres setmanes al Sudan fins al 24 de març. Entre les diòcesis que visitaran hi ha Rumbek, Tombura-Yambio, Juba, Torit», afegeix Hernández. La missió té el suport de *Missio Aechen* i de Càritas d'Irlanda, i està avalada per la tasca dels Trinitaris del Caire, a Egipte, on administren, des de fa temps, un centre d'acollida per als refugiats sudanesos.

«L'objectiu és traçar un quadre de la situació de les regions meridionals del Sudan per verificar quines són les exigències per al retorn dels pròfugs i refugiats del nord del Sudan i dels països veïns», comenta el ministre general dels Trinitaris. «El 18

Són prop de 550.000 els refugiats sudanesos que viuen desterrats.

de maig tindrà lloc a Roma una trobada dels superiors i les superiores generals en què es presentarà una relació sobre la missió exploratòria per delinear un projecte d'acció, en què participin diversos ordes religiosos masculins i femenins, per ajudar al retorn dels refugiats», apunta.

Segons l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats, són prop de 550.000 els refugiats sudanesos que viuen desterrats en un dels països fronterers amb el Sudan i més de cinc milions de sudanesos es troben desplaçats dins del seu país. La informació de què es disposa indica que, durant l'any passat, entre 70.000 i 80.000 refugiats van tornar pel seu compte al Sudan meridional. (Ivicon)

BÈLGICA

Càritas Europa demana que es respectin els treballadors i la seva situació familiar

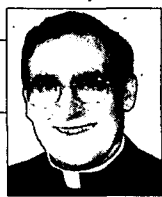
BRUSSEL·LES.— La presidenta de Càritas Europa, Cristina Loghin, ha participat a Brussel·les en una reunió conjunta celebrada entre una delegació de la Plataforma Europea d'ONG d'Acció Social i experts dels Ministeris d'Afers Socials de la *troika* comunitària —integrada actualment per Àustria, Finlàndia i Alemanya—, a més dels representants respectius de la Comissió i del Parlament europeus.

En la trobada es van posar sobre la taula dos afers principals: el projecte de la presidència de la UE sobre flexibilitat laboral i protecció social, i els processos europeus sobre inclusió social, unes qüestions decisives per al futur laboral de la Unió sobre les quals la Plataforma Europea d'ONG ha consensuat diverses propostes.

Per a Càritas Europa, el tema de la flexibilitat i de la protecció social no únicament ha de beneficiar els empleadors, sinó també respectar al màxim les necessitats dels treballadors i la seva situació familiar. «Una flexibilitat laboral portada a l'extrem pot anar en detriment de les relacions familiars en absència d'un entorn sensible a aquestes qüestions i perjudicar tant els pares com els fills», va assenyalar Cristina Loghin al final de la trobada. «Europa es pot veure abocada a afrontar un veritable repte demogràfic si aquests aspectes no s'aborden de manera adient», va afegir.

En relació amb el «model social europeu» proposat per la presidència austríaca, Càritas Europa ha subratllat que aquesta definició s'hauria de completar amb una clara referència als drets des de la base d'un sistema social respectuós amb la dignitat humana. «Els sistemes socials europeus no són únicament mers compromisos adreçats a la cohesió social, sinó que també es basen en normes i principis recollits en diversos instruments legals tant d'àmbit nacional com internacional», s'assenyala des de Càritas. (C.C.)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Grandesa espiritual del sofriment

El proper dia 11 d'aquest mes l'Església celebra una Jornada dedicada als malalts. Aquesta diada ens vol fer prendre major consciència dels malalts que hi ha a la família, a prop nostre, a la comunitat parroquial, perquè els visitem, els estimem i els ajudem.

La malaltia és una realitat profundament humana. Jesús es fa ben present en aquesta realitat dels malalts i dels qui sofreixen. L'Evangeli està ple d'intervencions seves en les quals cura malalts i comparteix l'estona amb ells, perquè Ell vingué a salvar-nos, que vol dir alliberar-nos del pecat, pel qual entrà en el món el sofriment i la mort. És més, Jesús s'identifica amb cadascun dels malalts, puix ens ha dit ben clarament: «Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne, perquè vaig estar malalt i em visitàreu.»

No hi ha dubte que el dolor és un misteri per a l'home. El Concili Vaticà II afirma que «només en el misteri del Verb encarnat troba la veritable llum el misteri de l'home. En efecte, Crist revela plenament l'home a l'home i

li fa conèixer la seva altíssima vocació». Si aquestes paraules conciliars es refereixen a tot el que correspon a la realitat de la persona humana, s'apliquen d'una manera especial al misteri del sofriment humà. El mateix Concili ens diu que «pel Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort».

Davant la realitat del dolor humà hi ha malalts per als quals el sofriment ha significat una experiència de creixement humà i cristià. Per això és possible viure sanament el sofriment.

Els creients en Jesús hem de lluitar amb el bé contra tota manifestació i experiència del mal. Tanmateix, el realisme ens confirma en la persistent i immensa simfonia de sofriments inevitables o, en tot cas, inevitats. Per això apareix la necessitat d'educar-se i d'educar en l'art de sofrir. S'ha escrit que «no hi ha cap progrés en l'ésser sense un tribut misteriós de sang o de llàgrimes». Resulta impossible eludir la realitat humana del sofriment.

Davant el misteri del sofriment humà, la fe en Crist

ressuscitat ens porta a creure que el sofriment no té l'última paraula, que pot ser viscut com a experiència salvífica i com una oportunitat constant per a l'amor. Les febleses de tots els sofriments humans poden ser penetrades per la mateixa força de Déu que s'ha revelat en la creu de Crist. A la llum del misteri pasqual, Joan Pau II afirma que «sofrir significa esdevenir particularment receptius, particularment oberts a l'acció de les forces salvífiques de Déu, ofertes a la humanitat en Crist».

En la creu de Crist no sols s'ha acomplert la redempció mitjançant els sofriments, sinó que el mateix sofriment humà ha quedat redimit. La resurrecció de Crist ha confirmat la «glòria de la creu», és a dir, aquella glòria continguda en el sofriment mateix de Crist que moltes vegades s'ha reflectit i es reflecteix en el sofriment de l'home, com una expressió de la seva grandesa espiritual. Jesucrist ha ensenyat al mateix temps a l'home a fer el bé amb el sofriment i a fer el bé a qui sofreix.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Cercar la veritat

El dia 2 de febrer vam celebrar la festa de la presència de Jesús al Temple. Aquesta festa recorda el moment en què Maria, la mare de Jesús, i Josep van portar Jesús al Temple quaranta dies després del seu naixement. Complien així la prescripció de la Llei de Moisès que tot primogènit havia de ser consagrat al Senyor.

L'evangeli de Lluc relata que quan hi entraven van trobar Simeó, un home just i pietós al qual «l'Esperit Sant li havia fet saber que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor». Simeó va prendre en braços l'infant Jesús i va beneir Déu dient: «Els meus ulls han vist el Salvador, [...] llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el teu poble» (Lc 2,26.30.32).

Jesucrist és «la llum veritable, el qui ve al món i il·lumina tots els homes» (Jn 1,9). Des de molt antic, la

missa d'aquest dia comença amb una cerimònia singular. Els fidels que hi participen porten a la mà candeles enceses, tot expressant que la presència de Jesús il·lumina les nostres vides.

La figura amable de l'ancià Simeó ens és model de rectitud d'intenció. Tota la seva vida havia estat abrindada per una il·lusió: veure i abraçar el Salvador; la seva llarga vida havia estat una cerca esperànçada de la llum que havia d'omplir el seu esperit de goig.

El Concili Vaticà II, en un dels seus documents, diu: «D'acord amb la seva dignitat, pel fet d'ésser persones [...], tots els homes són impulsats per la seva mateixa naturalesa i tenen l'obligació moral de cercar la veritat, sobretot la relativa a la religió. També tenen l'obligació d'adherir-se a la veritat coneguda i d'ordenar tota llur vida d'acord amb les exigències de la veritat» (declara-

ció *Dignitatis humanae*, n. 2).

L'home s'inclina naturalment a la veritat. Així com l'òrgan de la vista ens permet distingir la llum, la intel·ligència humana està orientada a la veritat i no es conforma amb l'error. Però no sempre és fàcil portar una vida coherent amb la veritat que es coneix. Per això, sovint els homes refuseu progressar en el coneixement de la veritat i llavors no aconseguim la pau interior, perquè, com escriu sant Joan de la Creu en el seu *Càntic espiritual*, «qui cerca Déu volent continuar amb els seus gustos, el cerca de nit, i, de nit, no el trobarà».

«La veritat us farà lliures» (Jn 8,32), diu el Senyor. Aquest és el gran premi del qui cerca sincerament la veritat: acaba assolint «la llibertat i la glòria dels fills de Déu» (Rm 8,21)

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

X. Martínez Gras

Defensor del Víncle del Tribunal Eclesiàstic de Barcelona

Naturalesa humana, llibertat i virtuts en la preparació al matrimoni

C. S. Lewis escriu que no podem concebre la naturalesa humana com una mena de selva verge, agresta i indòmita, que ha de ser anul·lada i sotmesa per la voluntat com si calgués talar i cremar la selva —la naturalesa— per establir-hi la civilització —el regne de la voluntat. L'autor, quan es refereix a la relació entre l'amor sexual com a inclinació al matrimoni i la voluntat, la il·lustra amb l'exemple del jardí i la tasca del jardiner. Les plantes, els arbres i els arbustos que conformen el jardí serien la nostra naturalesa amb les seves inclinacions: tenen la seva pròpia força, enclouen una gran vida, una bellesa i una fecunditat inimaginables. Quan veiem el jardí, ben bonic i cuidat, ens aturem davant del seu colorit, les aromes, la fecunditat i lloem les belleses de la naturalesa.

Però ens podríem preguntar, què seria d'aquest jardí sense la tasca pacient i continuada del jardiner?, què són unes tisores o una mica d'aigua comparats amb la força de la naturalesa? Doncs bé, sense aquesta tasca de reg, de poda, de fumigació, etc., en comptes d'un jardí ben bonic tindríem un solar agrest i abandonat, ple de fruits amarg i de males herbes. El jardiner que dirigeix i canalitza les potències de la nostra naturalesa, no és cap altre —en el pla humà— que la voluntat intel·ligent.

A qui correspon la bellesa del jardí: a la força de la naturalesa o a la feina del jardiner? A tots dos. Per això, quan ens referim a la realització de la criatura humana, no podem contraposar naturalesa i obrar lliure: l'home bo és el resultat de les inclinacions de la nostra naturalesa desenvolupades adequadament —rectament— pel nostre obrar voluntari, la qual cosa no és res més que la *virtut*. La criatura humana en el procés d'autorealització aconsegueix el desenvolupa-

ment com a home en la mesura que es converteix en un *home virtuos*.

Per les *virtuts* la criatura humana adquireix com una *connaturalitat* amb el bé. Cada vegada li és més fàcil obrar bé —actuar d'acord amb la naturalesa humana i d'acord amb la gràcia, segons es tracti de virtuts humanes o sobrenaturals—, de manera que s'autorealitza, aconsegueix el veritable bé al qual la criatura humana està inclinada: la criatura aconsegueix la felicitat veritable quan arriba a posseir el bé veritable.

Així, autorealització, llibertat moral i virtuts són conceptes que estan en relació estreta. Les *virtuts* despertaran el sentit moral de la criatura humana i així li facilitarà —cada vegada més— discernir on és el bé i dirigir-s'hi efectivament.

En la criatura humana hi ha una gran responsabilitat en la seva formació com a persona i de la seva manera d'actuar en dependrà el desenvolupament personal, és a dir, aconseguir o no aquelles exigències que troba dins de la mateixa naturalesa humana. És un procés en el qual s'entrellacen la naturalesa i la resposta personal lliure, on les *virtuts* tenen un paper insubstituïble, sobretot si tenim en comp-

te la necessitat de la lluita personal contra les inclinacions desordenades, fruit del pecat d'origen en la nostra naturalesa. Aquesta realitat, sens dubte, s'ha de reflectir en el *llarg* procés de preparació al matrimoni.

La consciència de la importància de les *virtuts humanes* en el matrimoni és bàsica per al desenvolupament d'una vida conjugal harmònica i —sovint— ens permet anar a l'arrel de les crisis matrimonials, i descobrir els motius de fons que hi poden haver conduït. I és que l'única forma d'oferir el remei adient és conèixer les causes que han originat la malaltia.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La bellesa d'una benedicció

Divendres passat, un sacerdot, alumne de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, va obtenir el grau de llicenciat amb una tesina sobre «La bellesa i la litúrgia». Vaig ser membre del tribunal i he de dir que el treball de l'estudiant era magnífic en tots els seus aspectes. La bellesa de la litúrgia era deduída de la bellesa de Déu. La teologia de la «Glòria», del cardenal Von Balthasar, havia pesat molt en aquest treball acadèmic.

Val a dir que l'acció de Déu sempre llueix la seva bellesa. La creació i la redempció són esplendoroses. És lògic que els salms cantin la bellesa divina reflectida en la creació i en la història de la salvació. És bell el càntic de Moisès després del pas del mar Roig. Ho són els càntics de Zacaries i el de la Verge. Són rutilants les accions i les paraules de Crist. L'Encarnació i la Creu contenen una bellesa que ha de ser aprofundida. És bella la pregària i té la mateixa qualitat l'ascesi cristiana. Són belles la Quaresma i la Pasqua. És

preciosa la celebració dels sagraments amb la força santificadora provinent de la bellesa del Misteri Pasqual.

He trobat, en el temari de la Setmana d'Oració per a la Unitat dels Cristians, una antiga benedicció irlandesa. Una benedicció realment preciosa. Fa així:

«Que el camí surti al teuencontre,
que el vent estigui sempre a les teves espatlles,
que la llum del sol brilli en el teu rostre,
que la pluja caigui suaument en els teus camps,
i, fins que ens tornem a veure, Déu et dugui al seu palmell.
Amén.»

Demanam al Senyor, tot ell bellesa, que ens ajudi a copsar la seva bellesa. En l'admiració creix la vida espiritual. Qui és sensible a la bellesa divina, aprèn a descobrir-la en totes les criatures. Totes li parlen de la bellesa infinita de Déu. I el duen a l'Autor de la bellesa.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Cebes

Doncs sí, cebes, alls, cogombres, melons i porros, era el que els israelians al desert del Sinaí enyoraven de la seva vida a Egipte. Ens ho explica el llibre dels Nombres (11,5). No és que fossin bons gurmets, però cal advertir que la seva permanència al país dels faraons va començar amb una situació privilegiada a la terra de Gosen, per derivar a la marginalitat, dedicats a la fabricació penosa de toves.

No es pot amagar que hi ha autors que diuen que la paraula *cogombre* s'hauria de traduir com a «melons», o que no es tractava de «porros», el que anhelaven, sinó «enciams». I cal dir que l'afició del poble hebreu pels alls era tan gran, que els romans els anomenaven «poble d'alls», desdenyosament. Escric això, pensant que la popular, o popularxera, ex *Spice*, que menyspreava el nostre país dient que feia olor d'all, no era tan original, a més d'inoportuna.

Com els lectors podeu suposar, les arts culinàries no eren, ni són, el meu fort. De petit no em vaig fixar mai en com la meua mare preparava els guisats, al seminari tampoc no me'n vaig preocupar gaire. Durant la meua llarga estada a la Llobeta, la Gna. Helena, que cuinava per a mi amb molt d'afecte i destresa, va ser inoblidable. Però va arribar la meua última etapa, de soledat física a casa meua, i em vaig haver de plantejar la meua alimentació. Els homes som cervells amb cames, deia ella, i jo no en sóc cap excepció. Vaig reflexionar-hi i vaig pensar: «Qualsevol àpat equilibrat haurà de tenir vegetals amb fibra i vitamines, hidrats de carboni i proteïnes.» I vaig programar la meua dieta d'acord amb combinacions variades que responien a aquests conceptes. Però, a poc a poc, vaig notar que als meus plats els faltava un no sé què, alguna cosa que els donés més relleu, en una paraula, unes qualitats organolèptiques atractives. I va ser aleshores quan vaig descobrir i afegir l'all i la ceba en uns aliments, i els porros, en uns altres. I ara quan m'assec a taula, i tasto i empasso, resulta diferent, és més atractiu.

Si vaig decidir escriure sobre aquests condiments senzills, i ignorar deliberadament espècies més energètiques com el pebre, el cardamom o el gingebre, va ser pel seu valor exemplaritzant. Vaig pensar que els alls i les cebes eren imatges o paràboles de les realitats del Regne. Les figures públiques de l'Església, de què es parla als mitjans, moltes de gran qualitat, tot i que no totes, són jerarquies de relleu públic, o d'energia profètica intensa. Fan el bé, dirigeixen amb efectivitat o denuncien amb valentia. I s'obtenen resultats. Però també és veritat que en altres ocasions vociferen amb atreviment, però amb manca d'humilitat, i aconsegueixen aplaudiments i felicitacions, però aviat s'apagaran i quedaran rellegats a l'oblit. Em sembla que en un cas l'acció pública, la denúncia espectacular, l'ensenyament ric, va acompanyada de la pregària personal sincera, de la companyia humil dels sants anònims que lliuren la seva vida per amor a l'evangelització. (Fa força anys, m'explicava un bon germà cartoixa que quan arribava al monestir, cansat de la feina física, es posava al cor en silenci i acompanyava la pregària dels monjos.) I és que la pregària amagada dels contemplatius, dona relleu, és el condiment, a l'acció pública dels apòstols. I per acabar ens hem de preguntar: per a l'Església on estic submergit, sóc un condiment suau i senzill, o no contribueixo gens a la seva bona presentació i eficàcia?

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Teràpia indispensable

Vivim políticament i mediàticament una crispació i un ambient irrespirable en les relacions entre Catalunya i Espanya. Es fomenta una espiral d'odis i de greuges, que dificulten la convivència entre els ciutadans. Es tracta d'un llast que s'haurà d'arrossegar per molts anys. Recordo una altra vegada la frase d'«El nou rei Mides»: «L'opinió pública té raó quan la tenen els que la fabriquen.» Què passa perquè les coses estiguin així? Hi ha cap possibilitat de millora?

L'única forma seriosa d'eliminar un problema és solucionar-lo. En cas contrari, es pot amagar, reprimir, postergar, però sempre rebrotarà amb més virulència, i incorporarà nous elements que el fan més complex. Així passa en la vida de les persones. Adonar-se del problema i definir-lo és el primer pas. Després ve la teràpia, que cercarà les seves arrels i ramificacions per permetre una vida més lliure i amorosa. Per un temps, potser no breu, caldrà conviure amb el problema fins que no en condicioni l'existència. En ser-ne conscient, hom està més atent per no perdre les regnes dels esdeveniments.

La lectura del llibre de Francesc-Marc Álvaro *Els assassins de Franco. Un judici particular del franquisme i dels que van deixar-lo morir al llit* ofereix claus innovadores i profundes per analitzar la transició democràtica, que l'autor qualifica d'«enorme impostura». La fi de la dictadura «no va passar ni per la reconciliació, ni pel perdó, ni pel reconeixement de les víctimes, ni per la veritat dels fets històrics». L'assumpte dels anomenats papers de Salamanca n'és un trist exemple. El problema no es va abordar a fons i cíclicament reapareix amb símptomes més alarmants. Es van donar moltes coses per suposades. Per exemple, que tots els franquistes es van reconvertir a la democràcia, la qual cosa no és certa. Les decla-

racions d'uns quants militars, zelosos de «tutelar la democràcia», creuen que s'emparen en un desafortunat article 8 de la Constitució, sense paral·lel en altres països. Les declaracions del president del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), Francisco José Hernández, franquista confés, no són gens respectuoses amb la pluralitat lingüística, prevista en la mateixa Constitució. Amb aquestes dues perles, n'hi ha prou, però el collaret en té moltes més. Es va donar per descomptat també que el fet de ser antifranquista era una garantia per ser considerat democràtic. Una altra falsedat, perquè n'hi ha que voldrien substituir una dictadura de dretes per una d'esquerreres. Es nota que mesuren amb el mateix arrasador que feien servir per valorar els dictadors quan són d'esquerreres o de dretes o per fer equivaler governants de democràcies consolidades amb caps de repúbliques bananeres. Aquest sector d'antifranquistes es va vestir, de cop i volta, el vestit de la democràcia, però sense canviar les actituds de fons. El tercer grup el formen els que Álvaro anomena afranquistes, la immensa majoria anestesiada.

Una teràpia col·lectiva resulta indispensable. Detectar l'engany i la impostura resulta molt difícil quan l'armadura s'ha enganxat a la pell, com li passa a *El caballero de la armadura oxidada*, de Robert Fisher, i quan un és víctima de les seves mentides. El germà Roger, abans de morir, va escriure en la seva *Carta inacabada* per al 2006: «Cercar la reconciliació i la pau suposa una lluita dins d'un mateix.» Mentre els enemics només siguin els altres, continuarem caient per forat d'una espiral de despropòsits. El risc d'una ferida oberta és que es pot infectar. Cicatritzar-la requereix una feina a fons. O guarim la ferida o aquesta ferida ens farà patir massa.

Zoom

Eduard Brufau

El 23 de gener passat un incendi va destruir gairebé del tot el Palau Episcopal de Tenerife, situat a la població canària de La Laguna. De l'edifici, un palau barroc del segle XVII i declarat Patrimoni de la Humanitat l'any 1999, només n'han quedat dretes les parets. Malgrat que les pèrdues materials són incalculables, el foc —les causes del qual encara s'investiguen— no va afectar el valuós arxiu històric del bisbat, que estava dipositat en una cambra cuirassada i ignífuga. Afortunadament tampoc no hi va haver danys personals, i tant el bisbe com les altres persones que es trobaven en aquell moment al palau van poder sortir al carrer pel seu propi peu.

Notes insignificants

Germà Adrià

Els predilectes del Senyor

No m'hi he atrevit. Però a les vuit persones que aquest matí m'han vingut a veure i a demanar-me si les podia ajudar, he tingut la temptació de preguntar-los una cosa que nosaltres, els pobres del Senyor, repetim constantment: que ells, els pobres de veritat, són els estimats preferents de Déu.

Sí.

A qui m'ha vingut a demanar 10 euros per alimentar la seva filla i plorava més que ella.

A qui ha sortit de la presó, dorm al carrer i té molt de fred.

Al vagabund que remena els contenidors i, si hi troba alguna cosa bonica, sempre me l'ofereix.

A l'italià, amb la sida avançada, i que no vol anar a cap pis, i prefereix estar-se al carrer.

A...

Sí. Em poso solemne i pietós. Em poso vaporós i els dic:

No saps que ets el predilecte de Déu?

No saps que Déu t'estima més que ningú perquè ets pobre i marginat?

No saps que, segons l'Evangeli que prediquem, Déu t'estima i també tots els cristians?

No saps que, pel fet de ser pobre, ja tens el tiquet d'entrada a la Glòria del Cel?

Saps que els cristians fervorosos preguem molt per tu, perquè preguem molt pels pobres?

Saps que has de confiar molt i molt en la bondat de Déu?

Saps que els tresors de l'Església (que ja en té pocs, crec), són sobretot per ajudar-te a tu?

Saps que...?

No. Tu, pobre i marginat, saps altres coses:

Que sobres en la societat. I que fins i tot volen dictar unes lleis que et prohibeixen estar per alguns llocs públics on provoques rebuig.

Saps que n'hi ha que et miren malament perquè fas pudor. Perquè vesteixes, si pots, molt malament?

Saps que molestes els que volem passejar tranquil·lament pels passeigs de la ciutat, com la Rambla, amb la teva presència repel·lent?

Saps que no tens lloc en la societat de consum, perquè tu no pots consumir ni gastar ni produir beneficis.

Saps que això d'eradicar la pobresa, és eradicar-te a tu, el pobre cridaner i escandalós.

Saps que no et deixem dormir als caixers (a cobert de la pluja i el fred), ni als portals amplis de cases àmplies.

Saps que si et vols quedar a dormir en una església, una nit de molt de fred, encara que siguis el predilecte de l'Església, et faran fora i potser, fins i tot, cridaran la policia.

Saps que no ets del nostre món, i ni tan sols del món dels bons que preguem tant al Senyor que es va fer pobre i va néixer en una establia.

I així et va la vida. Pobre. Expulsat de tot arreu.

Quan actuarem tots pel que ets, el predilecte del Senyor?

Ja fa anys i anys que et prediquem com l'estimat.

I, quina sort, perquè si l'Església no fes el que fa per tu, els altres fan menys o no fan res.

Còm m'agradaria poder compartir la meua pregària amb tu.

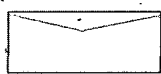
Moltes vegades a les cartes, quan ets a la presó, et demano que preguis per mi. Prega per mi encara que no siguis a la presó.

**Esqueles a Catalunya
Cristiana**

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ Sempre hi ha una primera vegada

Per primera vegada en la història dels Països Baixos, el naixement de Jesús va tenir ressò en una sèrie filatèlica. D'«esdeveniment excepcional», el va qualificar l'òrgan informatiu *Sir*. L'emissió dels segells en els dies anteriors al Nadal, per part de l'Oficina de Correus holandesa, corresponia als fets que giren al voltant del Nadal: des de la cova de Betlem fins a la fugida a Egipte de Jesús, Maria i Josep, passant per l'adoració dels Reis Mags.

L'arquebisbe d'Utrecht veia en aquesta emissió una referència «límpida com el cristall a la festa del Nadal». «Durant anys aquesta festa ha estat silenciada pels segells. Evidentment, n'hi ha que consideraven que una referència pública al cristianisme no era desitjable. Al contrari, en altres països han aparegut sèries nadalenques esplèndides. Avui assistim a un petit miracle de Nadal; algú ha gosat infringir aquest tabú», va expressar el purpurat.

Hem d'esperar, de veritat, que aquesta concreció de l'esperit del Nadal no es quedi limitada només als cristians. No obstant això, cal reconèixer que alguna cosa canvia per a bé a Holanda: fa sis mesos, la primera processó de Corpus i, recentment, l'aparició dels segells nadalencs.

J. D. MEZ MADRID
Girona

□ Pitjor que el tabac

La «qualitat de vida» —aquesta expressió tan cursi encunyada per l'opulència occidental— pot quedar compromesa per la llei antibac. Fa molta pena passar per davant de les oficines i veure parapetats pel fred un grup de fumadors, aquests «leprosos» del nou any.

Un amic no donava crèdit a una doble denúncia per fumar feta al seu lloc de feina tan bon punt va entrar en vigor la llei. Sospites, ansietat, confrontació... en fi, un mal ambient pitjor que el fum del tabac: imposicions desproporcionades en nom de l'absolutitzada salut.

És més fàcil apostatar d'un hàbit que de la pròpia fe; la diferència rau en el fet que la sang dels primers màrtirs de la cristiandat va ser llavor de nous cristians. Als fumadors només els queda resignació i potser un canvi de vot.

EVA NORDBECK
Barcelona

□ Em caso pel civil

Recordo que un dia anant pel carrer em va parar una noia que jo coneixia de petita i, tot parlant, em va dir que es casava pel civil. Com que li tenia confiança la vaig invitar a venir al despatx per parlar-ne una mica. Ella ho va acceptar i va venir.

Com és natural, la pregunta va ser per què es casava pel civil i ella, amb tota sinceritat, em va contestar que d'aquesta manera ho podria deixar quan volgués i va afegir que ja sabia que el matrimoni per l'Església és per a sempre i que quan el matrimoni té moltes dificultats per viure junts es poden separar, però no tornar-se a casar.

Jo, tot rient, li vaig dir que estava molt ben assabentada, però que havia oblidat el que li havia ensenyat: que el sagrament del Matrimoni dona la gràcia sacramental, que és una ajuda de Déu per viure junts tota la vida i superar les dificultats que té tot matrimoni.

El prometatge és un temps per conèixer-se i veure si podran viure junts tota la vida amb alegria i felicitat; i si veuen que això no és possible, deixar-ho.

Li vaig dir que ser cristià era adorar, venerar i posar en pràctica el que Jesús va dir i ensenyar. Pel que fa al matrimoni va dir a uns fariseus: «No heu llegit en l'escriptura que el Creador, des del principi, els va fer home i dona? I digué encara: Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona i tots dos formen una sola carn. Per tant, no són dos sinó una sola carn. Allò que Déu ha unit que l'home no ho separi» (Mt 19,4-6).

No sé exactament on he llegit que ajuntar-se és com viure a la intempèrie, casar-se pel civil és com viure en un pis de lloguer i casar-se per l'Església és com viure en un pis de propietat.

Avui està de moda passar de tot. «Jo passo...», però del matrimoni no se'n pot passar. El matrimoni és una cosa molt seriosa i no s'hi pot jugar.

JOAN SERRA I FONTANET,
prevere
Barcelona

□ Jornada Mundial de la Pau 2006

«En la veritat, la pau.» És el lema inspirat pel Sant Pare per a la Diada Mundial de la Pau d'enguany. Com la

justícia, la llibertat, l'amor, la veritat és l'element essencial de la pau. La mentida, diu Benet XVI, ha tingut efectes devastadors en la vida dels individus i de les nacions. Règims polítics basats en l'engany i la mentida han ocasionat milions de víctimes. I també en països democràtics hi ha polítics que fan servir, per als seus interessos personals o de partit, la mentida, la mitja veritat o la insinuació calumniosa, sovint amb insults barroers, contra els adversaris polítics o contra països sencers.

Aquesta pràctica, clarament immoral i gens compatible amb les creences religioses proclamades per qui en fa ús, posa en perill la pau social. Ni a la guerra ni en situacions de pau no tot és lícit: no s'hi val emmetzinar l'opinió pública amb malícia, amb mentides. Assumeixen una responsabilitat gravíssima els qui fomenten en els ciutadans no pas la pau, sinó sentiments d'hostilitat envers altres nacions i pobles i els seus ciutadans. També mereix repulsa la complicitat de certs mitjans de comunicació que els són afins i que, contra tota deontologia professional, s'avenen a fer servir la mentida, l'insult, la imputació calumniosa.

El document papal fa referència a la guerra: un cop esclatada, no tot s'hi val. I lloa l'existència d'un dret humanitari internacional que en limita els efectes. Cal treballar, també, en la prevenció de les guerres, i critica el gran negoci de la venda d'armes. Parla també del terrorisme, que condemna de forma clara i rotunda, com a atac directament volgut contra població civil sense cap objectiu militar. I afirma que lluitar contra el terrorisme comporta fer-ho contra tot fonamentalisme, polític o religiós, que el promogui o defensi.

La relació entre veritat i pau pot ser aplicable a d'altres àmbits: familiar, laboral, social... i religiós. Pot haver-hi cap pau que no es basi en la veritat?

SANTIAGO CAMÓS
President de Justícia i Pau de
Tarragona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

era entenedor —cosa un xic anormal— i content d'anunciar que durant un mes estaria fora, al seu poble llunyà, invitat per uns familiars.

De sobte, m'he sentit joiosament emocionat. No m'havia adonat que en ell hi éreu Vós. Les llàgrimes sinceres que van fluir dels meus ulls m'advertiren de la meua distracció. Gràcies, Senyor.

GENÍS DE TERA I TEIXIDOR
Badalona

□ Heu vingut

Heu vingut i ens hem trobat.

Al matí, de bona hora, he localitzat per fi —feia dies que el cercava— un amic meu pobre, a qui cada setmana procuro aplanar el seu camí de dificultats per sobreviure.

Avui venia somrient, ben afaitat, net, amb unes sabates noves —igual que les meves— que un sacerdot caritatiu li havia proporcionat. Estava serè, el seu parlar

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Fa riure?

—Tinc una amiga que té una filla que, des de fa un parell d'anys, conviu amb un noi. Els pares ho veuen com la cosa més normal del món. Són persones que freqüenten l'església i no s'avergonyeixen de dir que si l'Església no canvia la seva moral sexual, no atraurà mai els joves. El cas és que aquesta parella, per fi, ha decidit casar-se d'aquí a tres mesos. Jo li vaig dir a la mare que seria bo que durant aquest temps s'abstinguessin de conviure fins que estiguin casats. Reacció de la mare: rialles. «Filla, en quin món vius?» La meua pregunta és: vaig dir alguna cosa tan insensata que fa riure?

—La seva consulta em recorda una àvia molt sàvia del meu poble que quan deia coses sensates i els seus interlocutors li responien amb un somriure burlesc i li deien: «No em facis riure!» Ella, sense alterar-se, contestava: «No et preocupis, estic massa acostumada a fer riure els babaus.» Que vagin rient. Malauradament, moltes rialles es converteixen en llàgrimes amargues. Anem a pams, en l'anàlisi de la seva consulta. Certament, la convivència prematrimonial i les relacions sexuals prematures es troben a l'ordre del dia. Això no significa que sigui una pràctica bona i convenient i que modifiqui el judici moral d'aquesta pràctica. És lamentable que els pares vegin això com el més normal del món. Que potser ja saben con acabarà aquesta convivència? Desconeixen el dany que els poden fer unes relacions prematures que no culminen en compromís (sobretot a les noies?) No és sobrer recordar que una causa de l'índex de fracassos matrimonials tan alt i de crisi d'infidelitats és, precisament, a causa de les experiències sexuals nombroses que molts joves tenen abans del matrimoni. Si no tenen un sa autodomini abans de casar-se, com el tindran després? Cal dir-los que s'han d'esforçar a mantenir-se verges i poder-se donar amb exclusivitat i integritat a un futur cònjuge; cal ensenyar-los que saber esperar és una manera excel·lent d'estimar i que fer-ho no és impossible.

Vostè en la seva consulta toca un altre aspecte molt interessant. Quan ja no existeix la virginitat i s'han donat relacions plenes que haurien de ser exclusives del matrimoni, és possible, el que es diu, una segona virginitat. El seu consell és molt savi. Hi ha moltes parelles a les quals els aniria molt bé interrompre la cohabitació uns mesos abans del matrimoni. Això es fa en molts països amb gran bé per a les parelles. No se suplirà la donació exclusiva un cop casats, però serà un tornar a començar ple d'il·lusió. D'altra banda, això hauria de ser necessari per contraure matrimoni fructuosament, això és, estant en gràcia de Déu.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

El càntic evangèlic de completes

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Simeó amb l'Infant als braços

La descripció de la presentació de Jesús al temple, a l'evangeli de Lluc, té un punt culminant en la figura de Simeó —ancià segons la tradició— que, prenent l'infant en braços, beneeix Déu amb paraules emocionades: «Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble.»

L'evangelista defineix la personalitat de Simeó com la d'un «home just i pietós, que esperava l'hora en què Israel seria consolat». En aquesta breu descripció hi ressona l'anunci del profeta Isaïes, 40,1: «Consoleu, consoleu el meu poble...» Però Simeó era dipositiari d'una especial revelació de l'Esperit: li havia promès que no moriria sense haver vist abans el Messies del Senyor. La seva mateixa presència al temple, contemporània amb la de Jesús,

és una obra de l'Esperit.

Simeó era un piadós israelita, atent a les veus de l'Esperit i amb una esperança messiànica ferma del tot. Ara l'esperança es complia. Allí, en el temple no pas en el santuari on només entraven els sacerdots, sinó entremig de l'anar i venir de la gent, es produeix l'encontre inefable. «Déu ha visitat el seu poble, i l'ha redimit!» No és perquè sí que la festa del 2 de febrer és anomenada «festa de l'encontre» amb el Senyor, en la litúrgia bizantina. Dels braços de Maria, als braços de Simeó: amb aquest gest tan senzill i entranyable es significa l'acompliment de l'esperança d'Israel i l'acolliment de Jesús per part dels homes. L'acull un israelita que, però, allà, dret en el temple, proclama que aquell infant és el Salvador de tots els pobles: per a totes les nacions, llum de revelació; per a Israel, el poble del Senyor, glòria! També Isaïes ho havia anunciat: «Tota carn —tot home— veurà la salvació de Déu!».

Simeó se sent arribat personalment a

la plenitud de la seva existència. Què més podia esperar sinó «veure» amb els seus propis ulls el Messies? Jesús dirà un dia: «Sortosos els ulls que veuen el que vosaltres veieu...» Aquesta és, en la fe, la joia de Simeó. De fet, Simeó no torna a aparèixer en l'evangeli; desapareix de l'escena que havia ocupat uns moments intensos. El Senyor —l'amo, exactament— pot alliberar de la vida present el seu servent —el seu esclau— perquè visqui en pau.

L'Església a l'hora de completes

Com el càntic de Zacaries a laudes i el de Maria a vespres, el càntic de Simeó és el càntic evangèlic de l'hora de completes. I no costa gens trobar-hi el sentit i la raó d'aquesta tradició litúrgica.

Cada cristià, com Simeó, viu en l'esperança del moment en què veurà Déu cara a cara, i es manifestarà plenament què significa la nostra filiació divina. Cada cristià, cada sacerdot sobretot, ha acollit en les seves mans al terme de la

jornada, el Salvador del món. En la fe, nosaltres hem «vist» el Senyor i Salvador nostre, hem celebrat l'obra de la redempció, l'hem adorat, l'hem lloat, l'hem proclamat com a llum per a tots els pobles en la predicació de l'Església. La nostra vida cristiana, sota la inspiració de l'Esperit, és un encontre constant amb el Senyor, present a la seva Església de diverses maneres, però sobretot en l'Eucaristia.

L'hora de completes, quan el dia ha acabat el seu curs, és el moment propici per posar-se confiadament en les mans del Senyor. La litúrgia del 2 de febrer diu en una antifona magnífica: «L'ancià portava l'infant, però l'infant conduïa l'ancià». També nosaltres tenim, al terme de la jornada, la joia d'haver «portat» Jesús enmig dels homes; però en realitat ha estat Jesús el qui ens ha conduït a nosaltres, per la força i la inspiració de l'Esperit Sant. Així és la vida de l'Església, la vida cristiana. «Ara, Senyor, allibereu el vostre servent!»

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Kyoto l'any 1556
- ☐ Jesuïta, primer japonès pertanyent a un orde catòlic
- ☐ Gran predicador que va dialogar amb els budistes
- ☐ Va morir crucificat l'any 1597 per ordre de l'emperador
- ☐ Canonitzat el 1862 per Pius IX

Quan Pau Miki va néixer feia molt pocs anys que sant Francesc Xavier havia començat a predicar al Japó, i la família del sant japonès, de bona posició social, va ser de les primeres a convertir-se. Pau Miki va rebre el bateig quan tenia cinc anys i els pares el van enviar a una escola de jesuïtes acabada de fundar. El nostre jove sant no només s'hi va formar sinó que també va decidir entrar a la Companyia de Jesús. Es va convertir així en el primer japonès membre d'un orde religiós catòlic.

Per la seva condició de religiós i nadiu, sant Pau Miki va poder establir fàcilment una bona relació amb el món budista del seu país i es va dedicar a predicar la Paraula de Déu als seus compatriotes. Al principi no va trobar cap entrebanc: les

Sant Pau Miki

autoritats polítiques nipones toleraven la tasca missionera i la població el va acollir relativament bé, fins al punt que va aconseguir unes quantes conversions. En general es pot dir que a la segona meitat del segle XVI la predicació de jesuïtes i franciscans havia tingut èxit, perquè els cristians japonesos es comptaven per desenes de milers.

Però als darrers anys de segle la situació es va complicar. L'emperador, que fins llavors s'havia mostrat tolerant, va començar a veure en els cristians, sobretot en els missioners, un perill per al país. Per això va iniciar una persecució, de la qual sant Pau Miki en va ser ràpidament víctima. Va ser empresonat amb missioners jesuïtes, franciscans i laics japonesos. Va ser crucificat amb tots ells vora la ciutat de Nagasaki.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

FEBRER

5. Diumenge

V de durant l'any, Verd. Lectures: Job 7,1-4.6-7 / Salm 146 / 1 Corintis 9,16-19.22-23 / Marc 1,29-39

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Àgueda, vg. i mr.; Calamanda, vg. i mr.

Festa Major: a Campmany.

6. Dilluns

Sant Pau Miki (MO), Vermell. Lectures: 1 Reis 8,1-7.9-13 / Salm 131 / Marc 6,53-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Misteri de Cervera. Sants, Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mr.; Amand, b.; Santes, Dorotea, vg. i mr.

7. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 8,22-23.27-30 / Salm 83 / Marc 7,1-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ricard, rei; Teodor, mr.; Santes, Juliàna, viuda; Coleta, rel.

8. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 10,1-10 / Salm 36 / Marc 7,14-23. Si es vol: Sant Jeroni Emilià (MLI), Blanc; Santa Josefina Bakhita (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Elisenda, vg.

9. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 11,4-13 / Salm 105 / Marc 7,24-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabí, b.; Nicèfor, mr.; Miquel Febres, rel.; Santes, Apol·lònia, vg. i mr.

10. Divendres

Santa Escolàstica (MO), Blanc. Lectures: 1 Reis 11,29-32;12,19 / Salm 80 / Marc 7,31-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b.; Santes, Sotera, vg. i mr.

11. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 12,26-32;13,33-34 / Salm 105 / Marc 8,1-10. Si es vol: La Mare de Déu de Lourdes (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Desideri, b.; Benet d'Anià, ab.; Santes, Eloïsa, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge V de durant l'any

Lectura primera

Jb 7,1-4.6-7

El Senyor sosté els desvalguts i abat els injustos fins a la terra. R.

Estic neguitós del vespre a la matinada

Lectura del llibre de Job:

Job digué als seus amics: «L'home a la terra, no està sotmès a servitud, no passa la vida com un jornalero? Com un esclau es deixa per assegurar-se a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi, m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? I estic neguitós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora; ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat.»

Salm responsorial

146

Lloeu el Senyor, dona bo de cantar!

Lloeu el nostre Déu, que és agradós de lloar-lo!
El Senyor reconstrueix Jerusalem
i aplega els dispersats d'Israel.

R. Lloeu el Senyor que conforta els cors desfets.

Conforta els cors desfets
i embenia les ferides.

Té comptat el nombre dels estels,
els crida cadascun pel seu nom. R.

És gran el Senyor, i és molt poderós,
és infinita la seva saviesa.

Lectura segona

1C 9,16-19.22-23

Pobre de mi, que no anunciés l'Evangeli

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'Evangeli: hi estic obligat, i pobre de mi, que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat, podria esperar-ne una recompensa; però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. ¿Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballa a difondre l'Evangeli, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dona el meu servei. Jo sóc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'Evangeli, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

Al·leluia

Mt 8,17

*Ell portava les nostres malalties
i s'havia carregat els nostres dolors.*

Evangeli

Mc 1,29-39

*Jesús va curar molts malats
de diverses malalties*

Lectura de l'Evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà, i la va fer llevar; la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a la taula.

Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malats i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia aplegat davant la porta, i ell va curar molts malats de diverses malalties; va treure molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era.

De bon matí, quan encara era fosc, es llevà, se n'anà en un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó amb els seus companys sortí a buscar-lo. Quan el trobaren, li digueren: «Tot-hom us està buscant.» Ell els digué: Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió.» I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc, i traient els dimonis.

Tarragona

diòcesis

Per primera vegada se celebra Sant Fructuós amb solemnitat litúrgica

■ Mons. Jaume Pujol va presidir la missa pontifical a la catedral

TARRAGONA.— Des de sempre la figura del bisbe màrtir sant Fructuós ha estat implícitament vinculada en el si de l'Església metropolitana de Tarragona, puix s'emmarca dins de la història i els inicis del cristianisme a Tarraco. Cada any, en arribar el 21 de gener, festivitat de Sant Fructuós i dels seus diaques Auguri i Eulogi, s'honora la memòria d'aquests tres màrtirs que van patir la persecució romana, per causa de la fe i la fidelitat a Jesucrist.

enguany, però, la celebració que marca el santoral s'ha vist realçada pel fet d'haver estat elevada com a solemnitat litúrgica, per part de la Santa Seu, a petició de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. Per aquest motiu el 21 de gener passat la celebració de la festivitat de Sant Fructuós es va iniciar precisament a l'amfiteatre romà de l'antiga Tarraco, lloc del martiri del bisbe i els seus diaques.

Al capvespre, a la catedral, es va celebrar la missa pontifical, presidida per l'arquebisbe Jaume i concelebrada pel bisbe emèrit de Requena (Perú), Mons.

la gràcia i la força per ser fidels fins al martiri (...). Per fer-nos dignes de les promeses de Jesucrist no ens recolzem en les nostres forces, sinó en l'auxili de la gràcia de l'Esperit Sant. Cerquem, doncs, aquesta gràcia, que ens arriba principalment per la pregària i per la recepció dels sacraments, en especial de l'Eucaristia i de la penitència». Va recordar que al final de l'Eucaristia es demanaria a Déu la seva ajuda «perquè, com sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi, no dubtem a oferir la vida per al bé de l'Església estesa d'orient a occident».

L'arquebisbe de Tarragona va ressaltar el fet de coincidir la solemnitat de sant

Recordança a sant Fructuós i pregària a l'amfiteatre

Una antiga tradició, en forma de pregària, que antuvi realitzaven els seminaristes, va ser recuperada a l'amfiteatre de Tarragona, amb motiu de la solemnitat dels sants màrtirs tarragonins Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques. Unes 200 persones van acudir a l'amfiteatre, a les 10 del matí del dia 21 de gener, en resposta a la invitació feta per l'Associació Cultural Sant Fructuós, encapçalades per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.

A la mateixa sorra, lloc on el 21 de gener de l'any 259 van ser cremats vius els tres sants tarragonins, víctimes de la persecució contra els cristians decretada per l'emperador Valerià, es va fer l'acte de la pregària, viscut amb intensa emotivitat. Prèviament el degà del Capítol de la Catedral, Mn. Francesc Gallart, va explicar el simbolisme dels elements que hi havia damunt de l'arena: el peveter, foc del martiri; el pal de fusta amb les palmes, el triomf dels màrtirs, i les torxes, la pregària.

En primer lloc, es va procedir al res de laudes, començant pel recitat d'un fragment del *Pontifical de Flames* del sacerdot i poeta tarragoní Mn. Miquel Melendres. Després de l'antífona, el càntic i l'evangeli, es va donar lectura a les actes del martiri dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi. En la salutació introductòria, l'arquebisbe Jaume, en els llocs on els màrtirs han donat el seu més gran testimoni d'amor a Crist, va dir

Unes 200 persones van acudir a l'amfiteatre.

que «amb Fructuós, Auguri i Eulogi, recordem tots els màrtirs de l'Església de Tarragona, de les Esglésies germanes de Catalunya i de l'Església universal, i els demanem que intercedeixin per l'Església estesa d'orient a occident».

En un breu parlament, Mons. Jaume Pujol va manifestar que «moltes persones i moltes coses encomano a Déu, en aquesta diada tan emotiva, començant pel nostre estimat Mn. Salvador Ramon, que ahir ens va deixar». També va fer referència al valor del sacrifici: «Estimar el Senyor és estimar el sacrifici i aquest que a vegades sembla que ens demana un món que a voltes ens dona l'esquena.» D'altra banda, el prelat va tenir paraules d'agraïment envers les persones que malden per mantenir viva la memòria del bisbe Fructuós, el seu predecessor, i els diaques Auguri i Eulogi.

Després d'uns moments de meditació, en el silenci, es va cantar el *Parénostre* i els goigs dels màrtirs. Finalment, l'arquebisbe va impartir la benedicció.

La missa va ser presidida per Mons. Pujol i concelebrada pel bisbe emèrit de Requena.

Víctor de la Peña, i altres sacerdots. Aquesta eucaristia va comptar amb la presència excepcional del metropolita de l'Església ortodoxa romanesa per a l'Europa occidental i meridional, amb seu a París, Joseph Pop, acompanyat del P. Vasile Baltaretu, rector de la parròquia ortodoxa romanesa a Tarragona i que té precisament com a titulars sant Fructuós i el romanès sant Calinic.

Després de la proclamació de l'Evangeli es va fer, com és costum, la lectura de les actes martirials dels sants, Fructuós, Auguri i Eulogi, després de la qual l'arquebisbe va pronunciar l'homília. Després de saludar l'arquebisbe ortodox, Mons. Jaume Pujol va dir que, per als fidels de Tarragona, la festa de Sant Fructuós ha estat sempre una solemnitat, «però enguany tenim l'alegria de celebrar-ho també litúrgicament».

Més endavant va manifestar que «culminem la festa, amb la commemoració del misteri pasqual, que tantes vegades van renovar els nostres màrtirs i que va ser, sens dubte, la font d'on van obtenir

Fructuós dins de l'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians, «una pregària que avui fem amb una motivació més visible amb la presència fraterna de l'arquebisbe Joseph Pop». Al final de la missa, els dos arquebisbes, plegats, van impartir la benedicció al poble fidel. Abans, però, el metropolita ortodox del patriarcat de Romania va oferir la creu patriarcal a Mons. Jaume Pujol, «signe que hem de portar junts, per arribar a la unitat de l'Església», va afirmar Mons. Pop, tot referint-se al fet que «aquests darrers anys, orient i occident han fet molts avenços per trobar, a través de la nostra fe, el mateix Jesucrist que és el nostre salvador».

En un altre moment el pastor ortodox va agrair a Déu i als fidels «poder resar junts avui a Tarragona i poder viure junts la fe». La fraterna i unitària abraçada entre els dos arquebisbes va ser un dels moments més emotius i significatius de la vesprada, que va acabar amb el cant dels goigs i la veneració de les relíquies de sant Fructuós.

Text i fotos: Joan Boronat

Neix la Fundació Sant Fructuós, amb finalitats pedagògiques

TARRAGONA.— El divendres 20 de gener es va constituir a Tarragona la Fundació Sant Fructuós, amb personalitat jurídica privada, amb l'objectiu d'impulsar «un servei educatiu eficient amb orientació pedagògica i amb una acció pastoral d'acord amb les orientacions diocesanes, dins del marc de l'escola catòlica».

Amb la creació de la Fundació Sant Fructuós, aquesta podrà dirigir i gestionar les quatre escoles propietat de l'arquebisbat de Tarragona, que són: Sant Pau de Tarragona i Reus, la Joan XXIII del barri tarragoní de Bonavista i la Mare de Déu de la Serra, antic col·legi de la Mercè de Montblanc. Així mateix, es podran acollir a la fundació aquelles escoles parroquials o dependents d'instituts de vida consagra-

da que ho desitgin. Mn. Norbert Miracle, que és el delegat d'Ensenyament de l'arquebisbat i un dels membres de la fundació, explica que aquest pas «no comporta la creació de noves escoles» sinó «d'oferir servei a les que ho demanin, quant a suport i orientacions».

A més de Mn. Norbert Miracle, són membres fundacionals del patronat el vicari general de l'arquebisbat, el secretari general, el delegat diocesà d'Economia i l'arquebisbe de Tarragona. Precisament Mons. Jaume Pujol, en el decurs de l'acte constitutiu de la fundació, va expressar el seu desig de «donar un nou impuls als centres educatius de l'arquebisbat per a la consecució de les seves finalitats docents i formatives». (J.B.)

Barcelona

El Compendi del Catecisme, al març en català

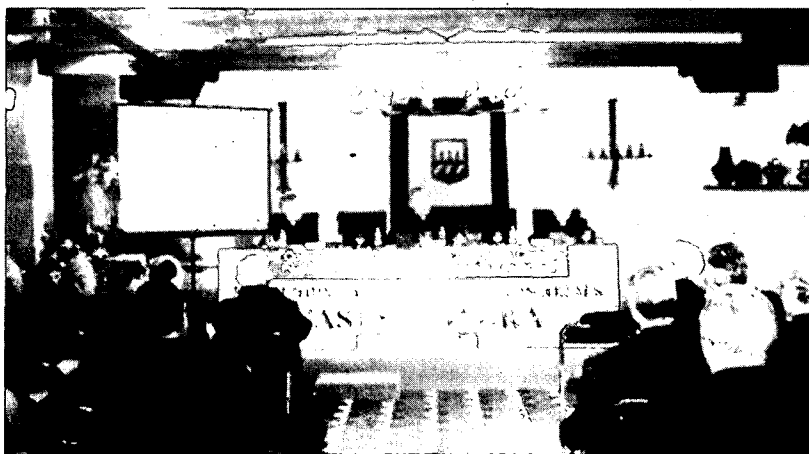
■ Prop de 150 capellans d'arreu de Catalunya van participar en les 41 Jornades de Qüestions Pastorals de Castellidaura

PREMIÀ DE DALT.— Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, va clausurar les 41 Jornades de Qüestions Pastorals de Castellidaura, que els dies 23 i 24 de gener van analitzar les perspectives històriques, doctrinals i pastorals que ofereix el Compendi del Catecisme

de l'Església catòlica, editat recentment per la Santa Seu. De la seva banda, en la intervenció del primer dia, Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i president de la Subcomissió de Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola, va anunciar que la versió catalana del Compendi arribarà a les llibreries el proper mes de març.

El bisbe Salinas i el Dr. Pié van intervenir el primer dia.

Mons. Jaume Pujol va clausurar les jornades.

L'encarregat d'obrir el torn d'intervencions en les 41 Jornades de Qüestions Pastorals de Castellidaura, iniciativa del Centre Sacerdotal Montalegre, va ser el bisbe de Tortosa, que va dir que la futura edició catalana del Compendi del Catecisme tindrà format de butxaca i un preu assequible. La intenció és que arribi al major nombre de persones que vulguin conèixer els continguts de la fe. Consta de 598 preguntes i respostes estructurades en quatre parts (la professió de la fe, la celebració del Misteri Cristià, la Vida en Crist i l'oració cristiana). El text va acompanyat de 14 imatges i un apèndix amb oracions i fórmules de la doctrina cristiana. Els principals destinataris, va precisar Mons. Salinas, són «els ministres de l'Església, els educadors i catequistes i les famílies», i també aquells «adults que volen tornar a la fe o que s'hi inicien».

En la seva intervenció el bisbe de Tortosa va animar a «amarar-se de la veritat de la fe» per poder després «transmetre-la tota sencera», per «conèixer la fe i poder fer després l'adaptació oportuna — que no vol dir rebaixar — als oients». En aquest sentit, va insistir en la conveniència de comptar amb el Catecisme i el seu compendi com una referència per conèixer

«la pròpia identitat».

El primer dia de les Jornades de Qüestions Pastorals també va comptar amb la intervenció del Dr. Salvador Pié, professor de la Universitat Gregoriana de Roma i de la Facultat de Teologia de Catalunya, que va parlar de les dificultats en la transmissió de la fe. Segons el Dr. Pié, el Catecisme i el Compendi s'emmarquen preci-

sament en la resposta de l'Església a aquestes dificultats: «Estem en un moment d'emergència, i el Compendi vol contribuir a ajudar a la transmissió de la fe.»

En la darrera sessió del dia, els delegats de catequesi del bisbat de Solsona, Xavier Romero, i de Tortosa, Víctor Cardona, juntament amb la catequista barcelonina Mavi Burgués i la professora de

religió de l'IES Príncep de Girona, Obdúlia Rodríguez, van compartir una taula rodona sobre experiències pastorals a l'entorn de la formació catequètica.

Necessitat de reforçar la relació personal

L'arquebisbe de Tarragona va ser l'encarregat de clausurar les 41 Jornades de Qüestions Pastorals de Castellidaura, celebrades a Premià de Dalt, i ho va fer destacant la necessitat de «reforçar la relació personal» per transmetre la fe cristiana. «Disposem de molt bona pedagogia i de bons instruments, com ara el nou Compendi, però el més important és el testimoni de fe i la nostra pròpia fe», va afirmar Mons. Pujol. En aquest sentit, va convidar els ponents a fer «una catequesi més vital», més orientada «a viure la vida de Crist, que no és només complir unes normes».

En opinió d'un altre dels ponents, el Dr. Rafael Serra i Abellà, el Compendi «és un do de Déu per a l'Església», sobre el qual «hem rebut un manament del Sant Pare: que sigui àmpliament difós i emprat». Per a aquest professor de Litúrgia de la Facultat de Teologia de Catalunya, el nou manual serà molt útil al cristià per respondre «què és el que creu, què és el que celebra i com ha de viure».

El segon dia de les Jornades va comptar també amb la presència del

Dr. Enrique Molina, director del Departament de Teologia Moral de la Universitat de Navarra, que va repassar l'enfocament que segueix el Compendi a l'hora d'explicar la moral de l'Església. Entre altres aspectes, destaca l'interès d'una estructura basada en els deu manaments: «Les persones busquem el bé, i els manaments són l'expressió i la custòdia dels béns.» (C.C.)

TORTOSA

Missa estacional a la catedral de Tortosa

TORTOSA.— Seguint el calendari de la visita pastoral que el bisbe Xavier Salinas va iniciar a la ciutat de Tortosa fa un temps, el diumenge 22 de gener va celebrar la missa estacional per a tota la ciutat a la catedral de Tortosa. L'assistència de dotze sacerdots, membres de les set parròquies de la ciutat, i la solemnitat de l'acte van donar relleu i van marcar la importància de la litúrgia que es va celebrar.

El Sant Crist de la catedral, sant Pere Apòstol, sant Jaume, la Mare de Déu dels Àngels, sant Blai, la Mare de Déu dels Dolors i la Mare de Déu del Roser són els titulars de les set parròquies que es troben al nucli de la població. En cap d'elles no es va celebrar l'Eucaristia la tarda del diumenge 22 perquè celebrava el bisbe diocesà la missa estacional de tota la ciutat a la catedral.

Abans d'iniciar la celebració l'arxiprest, Mn. Josep Insa, va llegir la monició en la qual emmarcava la litúrgia eucarística que presidia el bisbe Salinas i animava a viure-la amb una actitud interior de conversió i d'escolta atenta a la veu de l'Esperit que parla per mitjà de la Paraula i per la veu del pastor de la diòcesi.

La missa va ser molt participada: en el cants, en les aclamacions, en el to pietós i esperançat dels celebrants i de tota

l'assemblea. En l'homilia, Mons. Salinas va començar per situar la missa estacional del bisbe en el context de la visita pastoral que està realitzant. Encara que és el bisbe el que presideix moltes vegades l'Eucaristia a la catedral, aquesta és una ocasió diferent. El bisbe celebra l'Eucaristia estacional per fer un moment de parada i mirar de revisar com va la nostra vida

eclesial, per conèixer millor les diferents realitats pastorals que a les parròquies de la ciutat en conjunt o en cadascuna pel seu compte realitza. Després, les seves paraules es van fer ressò i comentari a la predicació inicial de Jesús a l'Evangeli del dia: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli», per demanar a tots els batejats acollir aquesta crida que avui el mateix Jesús ens fa a cadascun dels cristians.

Les pregàries dels fidels les van fer diferents membres de les parròquies de la ciutat, així com

també després de l'acció de gràcies, un membre de cada Consell Parroquial, seguint les petjades que va deixar-nos el titular de la seva parròquia, va formular un desig i un compromís de creixement en la vida cristiana des de la perspectiva del seu patró.

El cant de l'*Himne de la Cinta*, patrona de la ciutat, va posar el punt final a la celebració. (V.M.C.)

El bisbe va situar la missa estacional en el context de la seva visita pastoral.

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES · OLIS · TRÍPTICS · RETAULES · IMATGES RELIGIOSES · MEDALLES · RESTAURACIONS · MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona
Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

P. E. Barcelona

Trobada de diaques a Sant Feliu

■ El bisbe Agustí Cortès presideix la festa patronal dels diaques de la província eclesiàstica de Barcelona

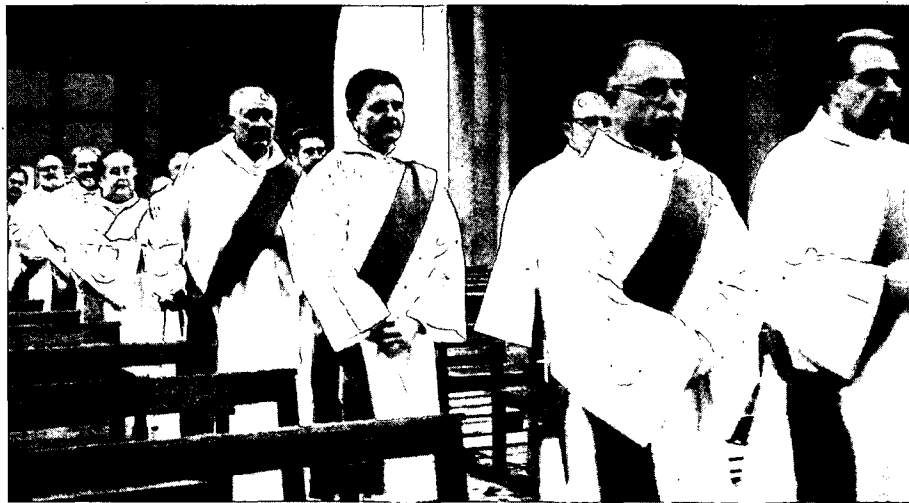
SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Des de fa ja uns quants anys, amb motiu de la festivitat de Sant Fructuós i dels seus sants diaques Auguri i Eulogi, els diaques permanents de l'antiga archidiòcesi de Barcelona

s'apleguen per celebrar junts la festa dels seus patrons. Enguany, per primera vegada des de la desmembració de la diòcesi, la convocatòria estava adreçada a tota la província eclesiàstica. El lloc escollit va ser la catedral

de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat, on el 21 de gener passat es van congregar una trentena de diaques per concelebrar una Eucaristia solemne presidida pel bisbe Agustí Cortès.

El bisbe Cortès va presidir l'Eucaristia solemne.

Una trentena de diaques es van aplegar a la catedral de Sant Llorenç.

Amb la revifalla, després del Concili Vaticà II, del diaconat com a ministeri exercit de manera permanent, cada vegada són més els laics que responen a la crida del Senyor i s'integren en el ministeri apostòlic. Sense ser capellans ni substituïts dels capellans, els diaques permanents esdevenen ministres ordenats i, per tant, membres també del clergat. El seu ministeri, que participa de la sacramentalitat del ministeri dels apòstols, és fonamentalment el del servei de la paraula, de la litúrgia i de la caritat. El seu model referencial és Jesús-servidor. Juntament amb els sacerdots, constitueixen els dos braços dels bisbes, cadascun amb la seva funció i amb la seva crida personal. Tot i que el diaconat és tan antic com l'Església, la seva presència dins de l'Església d'Occident va desaparèixer durant gairebé un mil·lenni. En l'actualitat, viu un esperançat procés de resurrecció, amb una presència cada vegada més gran i normalitzada dins de les comunitats cristianes.

En el marc d'aquesta «resurrecció» del ministeri diaconal s'emmarquen les trobades que des de fa uns quants anys organitzen els diaques de l'antiga archidiòcesi de Barcelona. La desmembració de l'arquebisbat no ha estat motiu perquè aquests encontres es deixin de dur a terme. El 21 de gener passat, una trentena de diaques es van congregar a la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat per celebrar plegats la festa dels seus sants patrons Auguri i Eulogi. L'Eucaristia solemne a la catedral, amb un presbiteri ple de ministres amb l'estola creuada i de dones de ministres observant-los joioses des de la nau de l'església, va ser el preludi d'un altre sopar més mundà, que va tancar la trobada.

La missa va ser tota ella una acció de gràcies pel do del diaconat. «A través de l'apostolat, Déu us convida a compartir la seva missió. L'accent, però, és Jesucrist, una persona viva que atreu per compartir la missió des del tracte d'intimitat amb

Ell», afirmava Mons. Agustí Cortès en la seva homilia. I afegia: «El diaca, després d'haver sentit la crida de Jesús i de fer-lo el centre de la seva vida, es fa servidor del Poble de Déu enmig d'aquest mateix poble.» El prelat recordava també que «no hi ha servei a l'Església que no participi del martiri eclesial, del martiri d'aquell que diu

la veritat encara que no sigui políticament correcte». «Servei, amor i donar la vida—assegurava Cortès—és el mateix, i per això és un encert recordar avui sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi, que van donar la vida en el seu ministeri». Per tancar una homilia en què va tenir un record molt especial per a les famílies dels diaques,

especialment per a les seves dones, Mons. Cortès va convidar els diaques permanents i, juntament amb ells, tots els fidels, a «predicar no només de paraula, sinó amb la vida, demostrant que el Regne de Déu és l'Absolut i que val la pena donar la vida per Jesucrist».

Samuel Gutiérrez

RAFAEL SANCHEZ, DIACA PERMANENT A SANTA MARIA DE SANTS DE BARCELONA

«El diaconat és un gran do de Déu i un canvi radical de vida»

—Què representa per a vostè el diaconat?

—És un gran do de Déu que representa un canvi radical de vida. Ser diaca significa ser clergue de l'Església i estar a disposició i servei de la comunitat cristiana.

—Quines tasques du a terme a la parròquia?

—Participo en moltes tasques. Fonamentalment, les de prepa-

ració al matrimoni, l'administració del sagrament del Baptisme i dins de la comunitat cristiana, participo en el moviment Cristià d'Adults, i també col·laboro en la pastoral juvenil.

—És important el suport que rep de la seva dona?

—Molt important. Sense ser mai una diaconessa, com diuen alguns, és gairebé imprescindible que comparteixi el projecte diaconal, que implica integralment tota la persona. La meua dona comparteix el meu ministeri i en alguns aspectes també hi participa directament.

—Acostumats en l'Església a veure diaques més grans, què el va portar tan jove cap al diaconat permanent?

—Reconec que sóc un cas una mica especial. Vaig sentir la crida del Senyor cap als 40 anys i vaig ser ordenat 10 anys més tard el dia del Pilar del 2003. Actualment compagino el meu ministeri diaconal amb la meua professió.

—No deu ser fàcil...

—No, no ho és. De totes maneres, com tot en la vida, el secret es troba a aconseguir un cert equilibri. Ser cristià en el context actual també és difícil i obliga a compaginar ministeri laical amb vida professional.

VENTURA FARRANDO, DIACA PERMANENT A SITGES I LAVERN-SUBIRATS

«No podria viure la vocació sense el suport de la meua dona»

—Què representa per a vostè el diaconat?

—Dir sí a la crida de Déu ha representat per a mi una plenitud, alhora que un gran repte i responsabilitat. De totes maneres, és un repte que no afronto sol, sinó en companyia de la meua estimada esposa, que em dona suport incondicional. Sense el seu suport no podria viure aquesta vocació. Per això m'agrada pensar que no és una vocació meua, sinó també de la meua esposa, i de la família, i de tots aquells amb els quals tracto diàriament.

—El diaconat dona plenitud a la seva jubilació?

—Vaig començar a exercir el diaconat mentre encara treballava de mestre, el 1994, i va ser una experiència molt maca. Recordo amb emoció la presència a la meua ordenació dels meus companys mestres, molts d'ells ateu, i de molts alumnes, que es van quedar ben sorpresos. Ja jubilat, el ministeri s'afronta d'una altra manera. Certament és com una plenitud. Ara ja no tens hora, ni dia... s'ha d'estar sempre disponible.

—Quines són les seves tasques ministerials?

—Tinc dues responsabilitats principals, a més de l'administració periòdica dels sagraments del Baptisme i del Matrimoni. La primera és atendre la celebració de la Paraula en una residència de gent gran a Sitges, portada per les religioses concepcionistes. És una experiència enriquidora, que permet també l'acció pastoral amb els avis. L'altra responsabilitat l'afronto en el món rural, a Lavern-Subirats, celebrant també la Paraula en les comunitats de Ca l'Avi i Can Cartró. És totalment diferent, però com que he viscut molts anys al camp, m'hi trobo també molt a gust.

L'altar major del Sant Esperit celebra el 50è aniversari.

Mig segle glorificant l'Esperit Sant

50è aniversari de l'acabament de l'altar major de la catedral de Terrassa

TERRASSA.— Amb el títol de «Projecte Isaïes» es va presentar a concurs l'any 1940 el disseny que per a l'altar major de la llavors basílica del Sant Esperit de Terrassa havien realitzat l'arquitecte Lluís Bonet, el pintor Antoni Vila-Arrufat i l'escultor Enric Monjo. Aquell mateix any s'iniciaven unes obres que amb el temps convertirien l'altar major de

la basílica en el que, per a molts, és el millor conjunt pictòric i escultural d'art sacre realitzat a Catalunya el segle xx. El retaule del Sant Esperit celebra ara el 50è aniversari del seu acabament, tot i que ho fa en un context una mica diferent, com a màxim exponent artístic d'una església que des del 2004 ha esdevingut seu episcopal del bisbat de Terrassa.

L'any 1936, la guerra civil es va acarnissar amb la basílica del Sant Esperit de Terrassa. En pocs segons es va cremar una de les esglésies més valuoses de Catalunya, especialment significativa pel seu retaule barroc, el més gran que hi havia al nostre país, obra de tres generacions d'artistes de la mateixa família, els Monpeó. Després de l'incendi, durant el temps de la guerra, la basílica es va fer servir com a garatge.

Tanta humiliació no va acovardir els ànims dels feligresos egarencs, molts d'ells víctimes martirials en aquell conflicte, que molt poc temps després van emprendre la missió de restaurar a fons la basílica del Sant Esperit i de Sant Pere. Un dels reptes més ambiciosos era l'altar major, el projecte del qual va ser lliurat després d'un concurs a tres dels artistes més reconeguts del moment: l'arquitecte Lluís Bonet i Garí, el pintor Antoni Vila-Arrufat, i l'escultor Enric Monjo.

A principis del 1940 ja es començaven a veure les primeres bastides a la basílica. Tot això va ser possible gràcies a la implicació de molta gent, amb una gran inversió de diners procedents dels industrials egarencs. El pressupost per a l'altar major va ser de 30 milions de pessetes. El gran impulsor d'aquesta obra va ser Mn. Ramon Sana-huja, prior del Sant Esperit, que va donar el relleu a Mn. Josep Castelltort quan va ser nomenat bisbe de Sogorb. També hi tindria un paper important Mn. Jaume Llauger, que va ser el prior que pràcticament va acabar l'obra. Des del punt de vista litúrgic i teològic, el retaule va ser bastit sota la direcció de Mn. Manuel Trens, responsable de patrimoni de l'arquebisbat de Barcelona i director de Museu Diocesà. El nou altar major del Sant Esperit s'acabaria pels volts de l'any 1957-1958, tot just fa ara 50 anys. Per a la basílica, ara

també catedral, celebrar aquesta efemèride tan important esdevé gairebé una obligació.

Retaule ple de simbolisme

Res no ha estat deixat a l'atzar en l'elaboració del retaule del Sant Esperit. Com detallaven els mateixos autors en el projecte que van presentar a concurs, «hem estudiat la composició d'aquest presbiteri i dels seu altar major, formant un conjunt que representi jeràrquicament i amb la màxima glorificació, que a nosaltres ens és possible oferir, l'Esperit Sant, la Santíssima Trinitat, la Mare de Déu, els apòstols, els sants i els àngels del cel». I afegien: «El presbiteri del Sant Esperit, amb la magnificència que van saber donar-li els seus constructors en el seu temps, tindrà una nova aportació artística destinada a glorificar l'Esperit Sant. La Pentecosta dels apòstols reunits en el cenacle, presidits per la

Verge Santíssima i sorpresos de l'ardent flamejar de l'Esperit Sant, serà recordada en el present com una festa sense fi i amb tota aquella possible glorificació, i ella ens encaminarà vers la representació de la Santíssima i Augusta Trinitat amb la visió del Pare Etern i de Jesús Crucificat.»

Ben diferent del retaule barroc que va ser destruït durant la guerra civil, el nou altar major de la basílica, ara catedral, vol ser abans que res una «glorificació i lloança de l'Esperit Sant». Tot ha estat dissenyat d'acord amb això. El resultat ha estat imillorable. En paraules de Mn. Josep M. Martí Bonet, «és l'obra d'art sacre més important del segle xx a Catalunya». L'actual delegat episcopal de Patrimoni de l'arquebisbat de Barcelona, successor de Mn. Trens, assegura que «tot l'altar i el presbiteri —tan flamejants, angelicals i trinitaris— són com una mena de flama, que fa llum i calor. És un gran monument dedicat a la fe i a la caritat, amb tots els elements

disposats amb cura i rigor teològic». I tot plegat, per a Mn. Martí Bonet, és una invitació a la contemplació: «Davant la Santíssima Trinitat, davant la Pentecosta, el creient no pot fer altra cosa que contemplar-la i adorar-la, desitjant participar en tan venturosa glòria.» D'aquesta manera els artistes han aconseguit traslladar a l'art un dels dogmes més fonamentals de la fe cristiana. «La contemplació d'aquest misteri —afirma Mn. Martí Bonet— no és una simple comprovació d'una veritat abstracta, sinó una experiència, un impacte vivaç que produeix un immens gaudi, especialment quan hom s'apropa al misteri amb total senzillesa i amb profund respecte».

La confessa devoció de l'actual director del Museu Diocesà de Barcelona per aquest retaule li ve de lluny. Egarenc de naixement, encara recorda les visites que de jove feia a la basílica del Sant Esperit mentre Bonet, Vila-Arrufat i Monjo portaven a terme la seva obra. «Creia que aquest

Grup de sants format per santa Cecília, santa Cristina, sant Oleguer, santa Caterina Tomàs, sant Vicenç diaca, sant Magí, sant Lluís Gonçaga i santa Isabel d'Aragó.

Grups dels sants innocents, amb sant Jordi i el cavall, sant Josep de Calassanç, santa Elisabet d'Hongria, sant Pere Claver, sant Salvador d'Horta i santa Maria de Cervelló.

Grup de
santa Tecla,
santa
Eulàlia, sant
Fruitós,
sant Auguri
i sant
Eulogi.

Grup de
santa Teresa
de Jesús,
sant Martí
de Tours,
santa
Helena, sant
Francesc
d'Assís, sant
Ramon de
Penyafort,
santa Julita,
sant Ramon
Nonat i sant
Pacià.

retaula era el més bonic de món —explica—. Recordo aquells blocs de pedra que arribaven a l'església; aquelles bastides altíssimes sobre les quals un gran artista pintava àngels; aquells comentaris dels meus pares i de molta gent entorn dels enigmàtics embalatges que restaven dies i més dies als peus de l'església.» «Tot era interessant —afegeix— i esperava veure l'obra acabada. Era com si jo i tots

altres dos patrons de la ciutat, sant Valentí i sant Cristòfol.

Més amunt, hi ha sis grups de sants, la majoria catalans, en actitud de veneració a la Mare de Déu i d'adoració al Pare etern i a l'Esperit Sant, en forma de colom blanc, que es troben situats a la part superior, envoltats de cors d'àngels pintats al fresc de les parets i a les voltes de l'absis. La imatge de la Mare de Déu, de grans dimensions és per a molts estudiosos una de les peces més reeixides que hi ha de la Mare de Déu a Catalunya. Destaca també des del punt de vista escultòric, l'encert amb què Enric Monjo ha sabut integrar harmònicament les seves escultures monumentals en grans conjunts, amb una força i una majestuositat difícil de trobar en una altra obra semblant. Totes les escultures són de pedra arenosa de Múrcia, policromada i daurada.

La creu amb la imatge de Crist es troba suspesa sobre l'altar, i està inspirada en la creu romànica del monestir de Vilabertran. Els relleus escultòrics dels ambons representen Jesucrist, els evangelistes i els profetes. Els de la balustrada del presbiteri, les obres de misericòrdia, fent servir també temes contemporanis. Pel que fa al baldaquí, està sostingut per quatre columnes de marbre vermell, acabades en capitells de representacions eucarístiques que fan de suport a les estàtues dels profetes i de l'arcàngel Gabriel, i a les tres corones d'alabastre que el cobreixen. A sota hi ha l'altar, que descansa sobre dotze pilars, amb l'arca que conté les relíquies de sant Sebastià i santa Àgata. I al voltant de l'altar, sota el retaule, formant amb ell un sol element, hi ha un cadirat de vint-i-dos seients de noguera, obra del terrassenc Josep Baltà. Cada seient és una petita joia, especialment el que inicialment va ser concebut per al prior (i ara per al bisbe), amb petits retaules esculpits pel mateix Enric Monjo. Tanca el presbiteri una artística barana de ferro i metall forjat.

Grup de santa Madrona, santa Perpètua, santa Felicitat, sant Medir, sant Josep Oriol, sant Antoni M. Claret, sant Pere Nolasc, sant Miquel dels Sants i sant Ferran.

participéssim en l'aixecament del retaule.

Església militant i Església triomfant

Com ja hem dit, l'altar major de la basílica catedral del Sant Esperit i de Sant Pere va ser concebut com a cant a la fe, l'esperança i la caritat, i per a la «glorificació de l'Esperit Sant». Fet directament sobre les parets de l'absis, representa l'Església militant i la triomfant. A la part baixa, en actitud de benir, presideix una gran imatge de sant Pere, un dels titulars del temple i a la vegada copatró de la ciutat. A banda i banda, hi figuren les imatges dels altres deu apòstols, amb les llengües de foc de la Pentecosta i escenes dels primers anys de la vida de l'Església, com ara el concili de Jerusalem, l'elecció dels set diques o sant Pere davant del Sanedrí. Al costat dels apòstols, ingressats més tard al col·legi apostòlic, sant Pau i sant Maties. No podien faltar tampoc als extrems els

Basílica i catedral

La restauració del Sant Esperit després de l'assot de la guerra civil el va convertir en un temple esplèndid. No només pel seu magnífic altar major, sinó per tot el conjunt. El 10 de desembre va ser consagrat pel bisbe de Barcelona, Mons. Gregorio Modrego, i el 10 de març del 1951 el Sant Pare Pius XII concedeix al temple el títol de basílica menor, distinció que es dona

solament als temples més destacats. El 15 de juny del 2004, gairebé per sorpresa, la basílica del Sant Esperit i de Sant Pere era erigida seu del nou bisbat de Terrassa i per tant esdevenia catedral. La restauració que s'havia fet de l'altar i especialment de la càtedra rebia en aquell moment, de manera providencial, la seva més gran plenitud. Esdevenia la càtedra del bisbe, el lloc on s'asseuria el pastor de la diòcesi.

Abans, però, d'aquell esdeveniment joïós per al Sant Esperit, el temple va patir un últim i seriós contratemps. El 14 de març del 1978, el fum d'un incendi a la capella del Sant Crist deixava tota l'església coberta d'una espectacular capa negra. Especialment afectats van quedar els frescos i escultures de l'altar major. Sortosament, amb el consell del mateix Antoni Vila-Arrufat, es va poder restaurar amb goma d'esborrar i una gran paciència. Tot i que la restauració va ser força reeixida, la policromia de la part escultòrica no va poder recuperar la seva esplendor original.

Amb motiu del 50è aniversari de l'acabament del retaule, el bisbat de Terrassa té previstos du a terme diversos actes al llarg de l'any. Un dels objectius és donar a conèixer una de les obres d'art religiós contemporani més importants de Catalunya, juntament amb la deguda acció de gràcies a Déu per poder gaudir d'una seu de tanta categoria. 50 anys després del seu acabament, l'altar major del Sant Esperit continua sent a la nostra terra un espai privilegiat per a la contemplació del misteri insondable de Déu. (C.C.)

Caixa Terrassa obsequia la catedral amb una escultura d'Enric Monjo

Mons. Josep Àngel Saiz agraeix a Francesc Astals la donació del relleu.

En el marc de la celebració dels 50 anys de l'acabament del retaule del Sant Esperit, Caixa Terrassa va fer recentment donació al Museu de la catedral basílica egarenca del relleu escultòric «Davallament de la creu», de l'artista Enric Monjo. L'obra, datada de l'any 1929, està feta de guix policromat i té unes mides de 97,5x106,5x7,6 cm. Es tracta d'una peça catalogada que va formar part de l'exposició retrospectiva sobre Enric Monjo que va tenir lloc al Palau Moja de Barcelona l'any 1995 i al Centre Cultural Caixa Terrassa l'any 1996.

L'acte de lliurament del relleu va comptar amb la presència del bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, la regidora de Cultura de la ciutat, Mercè Corbera, i el president de Caixa Terrassa, Francesc Astals. Tant el bisbe com la regidora de Cultura van agrair a Caixa Terrassa la seva generositat i van encoratjar els assistents a fer conèixer el patrimoni cultural de la ciutat.

Caixa Terrassa va adquirir els drets de reproducció de les obres d'Enric Monjo a finals del 2004 amb l'objectiu de promoure'n la figura i obra, a més de divulgar els seus valors artístics i assegurar de cara al futur la protecció i la salvaguarda dels drets de reproducció i de propietat intel·lectual de l'escultor. Per al desembre del 2006 hi ha prevista la publicació d'un llibre monogràfic sobre Enric Monjo, amb un estudi realitzat per l'escriptor Vicenç Llorca i imatges de Toni Catany.

Urgell

La diòcesi ha recollit 37.887 euros per als damnificats del tsunami

■ El director de Càritas d'Urgell va presentar els números de la campanya de suport al sud-est asiàtic

LA SEU D'URGELL.— Càritas diocesana d'Urgell ha recollit en aquest darrer any 37.887 euros per ajudar en la reconstrucció d'Indonèsia, l'Índia, Sri Lanka i Tailàndia, les àrees més afectades pel tsunami. Un desastre que va provocar fa un any, el 26 de desembre del 2004, més de 220.800 morts, 22.765 desapareguts, 1.484.548 desplaçats i entre 4 i 7 milions d'afectats a tota l'àrea d'influència.

El director de Càritas diocesana d'Urgell, Josep Casanova, va presentar les xifres recaptades i va destacar que les comunitats de les comarques de la diòcesi d'Urgell demostren un alt nivell de solidaritat en les campanyes de recollida de fons per diferents desastres humans i naturals.

Els diners que ha recollit Urgell s'afegeixen als que també han recaptat la resta de Càritas diocesanes d'arreu d'Espanya amb un total de 26.876.985 euros. Aquests diners han estat dedicats a diversos projectes de reconstrucció, d'atenció urgent i de treball a llarg termini amb les famílies i les persones que han quedat en condicions dramàtiques. Càritas Internacional hi ha enviat en total més de 450 milions d'euros.

En aquest sentit, Casanova va destacar la forma de treballar de l'organització, que ja té implantada en 162 països del món la seva infraestructura d'atenció als més desamparats, amb projectes en marxa per donar suport a les famílies que han quedat sense mitjans de vida o en situacions difícils. Els equips que forma Càritas incorporen persones oriündes de la zona, amb formació, que coneixen bé el territori així com la gent que hi viu, els seus problemes i les possibles solucions. «Hi ha metges, tècnics, missioners, gent de molta i diversa índole que ja està allà al peu del canó cada dia i que és capaç de resoldre els problemes amb les eines de què disposa.»

Casanova va assegurar també que Càritas és una organització que inverteix un percentatge petit dels diners que recull en la gestió d'aquest capital, perquè, com que compta amb el personal necessari a les zones afectades, no ha de destinar cap despesa addicional per a grans desplaçaments. Així, va explicar que «aquesta xarxa local permet, també, reduir els costos

Josep Casanova, amb el seu equip, durant la roda de premsa.

d'inversió fins a un 7%, en contra del 15% que els pot arribar a costar a altres ONG que desplacen equips especials fins a les zones afectades. El funcionament de Càritas consisteix a donar una primera ajuda econòmica a través de les Càritas locals, així són més ràpids i eficaços, i en segon lloc, a implantar els programes de rehabilitació i d'emergència, que acostumen a durar entre dos i tres anys, mitjançant el treball conjunt entre els tècnics internacionals i les Càritas locals».

L'organització interna de l'entitat, amb una xarxa activa de persones que treballen damunt del terreny, facilita una aplicació immediata del suport econòmic aconseguit per resoldre els problemes que es produeixen als punts més remots, on a d'altres ONG els és difícil d'arribar.

Al Caixmir

En aquest moment, les pluges del monso han tornat a portar problemes a aquesta àrea asiàtica. Fa menys d'una setmana

s'ha conegut un moviment de terres a Indonèsia que ha provocat almenys 200 morts. Va ser a l'illa de Java. És per això que Càritas vol expressar la seva gratitud per les persones que continuen sent sensibles a la realitat d'aquests indrets, on és tan difícil de viure-hi. Però encara queda feina a fer.

Casanova va parlar de la delicada situació que es viu al Caixmir i al Pakistan, on han mort més de 90.000 persones a causa del terratrèmol del mes d'octubre passat i on hi ha milers de persones que s'han quedat sense aixopluc en un moment en què el fred comença a ser molt intens. Càritas diocesana d'Urgell ja està centrada en aquesta campanya i, fins ara, s'han recaptat uns 12.000 euros.

El director de Càritas d'Urgell ha fet, en aquest sentit, una crida molt especial perquè la gent no s'oblidi dels afectats, ja que sense el ressò mediàtic costa mantenir

la solidaritat. Per a Josep Casanova, «la flama de la solidaritat no ha de ser puntual sinó constant i sostenible. Malgrat que les Càritas diocesanes treballen en qüestions més locals i properes, no ens hem de descuidar de les tragèdies. És important saber que en d'altres llocs del món no viuen amb la comoditat amb què ho fem nosaltres. A vegades ens sembla que anem estressats i que no podem més... Preguntem-nos aleshores quin és l'estrès d'una persona que al matí, quan es lleva, no sap què donarà per menjar als seus fills».

D'altra banda, el treball desenvolupat per Càritas no tindria la seva eficàcia sense la inestimable ajuda dels voluntaris. En la presentació d'aquestes dades de suport internacional van ser presents la major part de tècnics de Càritas que coordinen tots els projectes arreu del bisbat.

Maria Rosa Caba, la coordinadora dels projectes de voluntariat, va explicar per la seva banda que calen més voluntaris per dur a terme els projectes de cada parròquia. I que són els mateixos voluntaris els qui, en darrera instància, prenen les decisions sobre la tasca que volen desenvolupar, ja sigui en el suport escolar a infants, o bé en l'atenció a avis per fer gestions o per fer compres. «Cada consell parroquial defineix quines són les activitats que són més

necessàries a desenvolupar; cada lloc és diferent i té diferents necessitats.» Per a la tècnica, aquesta és una activitat que dona moltes satisfaccions als qui la duen a terme, i que són els millors difusors de la filosofia de Càritas. A la Seu d'Urgell, per exemple, actualment es desenvolupen diversos programes d'atenció a infants de suport escolar, de classes de català per a immigrants i de suport a famílies amb persones grans.

M. C. Orduña

«Càritas Internacional hi ha enviat en total més de 450 milions d'euros»

VIC

Mons. Romà Casanova escriu una carta pastoral adreçada als joves

VIC.— «Quan dues persones es troben en un camí, solen acabar entaulant una conversa...» Així comença *Cerqueu i trobareu*, la primera carta pastoral del bisbe Romà Casanova adreçada específicament a un grup de fidels: els joves. El fet és innovador: en una senzilla recerca per Internet no hem trobat cap text episcopal d'aquestes característiques.

La carta que ja ha arribat als rectors de les parròquies presenta al jove, amb un llenguatge proper i servint-se de moltes imatges, un itinerari durant el qual el bisbe vol fer redescobrir el tresor de la fe. La riquesa dels continguts convida a una lectura pausada i, per què no?, a un treball d'aprofundiment en grup.

L'acurada presentació, elegant i agosarada, trenca els esquemes del que hom pot imaginar per a una carta episcopal. Les imatges de les pintures de l'autor alemany contemporani Siger

Köder en fan encara més suggestiva la lectura.

I per a aquells que ja han superat la galàxia Gutenberg i que naveguen amb tota naturalitat per les noves tecnologies, s'ha acompanyat la carta amb un CD que conté, entre d'altres coses, una presentació en forma de projecció, materials de treball, textos i fins i tot música. Aquest material s'anirà complementant a mesura que avanci el curs.

La distribució de la carta pastoral als joves es farà de manera personalitzada: cal demanar-la a les parròquies o a la Delegació diocesana de Joves (de moment, a jovesbisbatvic@telefonica.net) i es lliura de manera gratuïta, juntament amb el disc compacte.

El text va ser lliurat a la diòcesi el dia 8 de desembre, en el marc de la celebració de la festa de la Immaculada Concepció de Maria que va tenir lloc a la Seu de Manresa. *Cerqueu i trobareu*: un bon regal per a l'any que tot just encetem! (C.C.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Solsona

Darrer adéu a Mn. Jordi Sala

■ Era prelat d'honor del Sant Pare i degà del Capítol Catedral

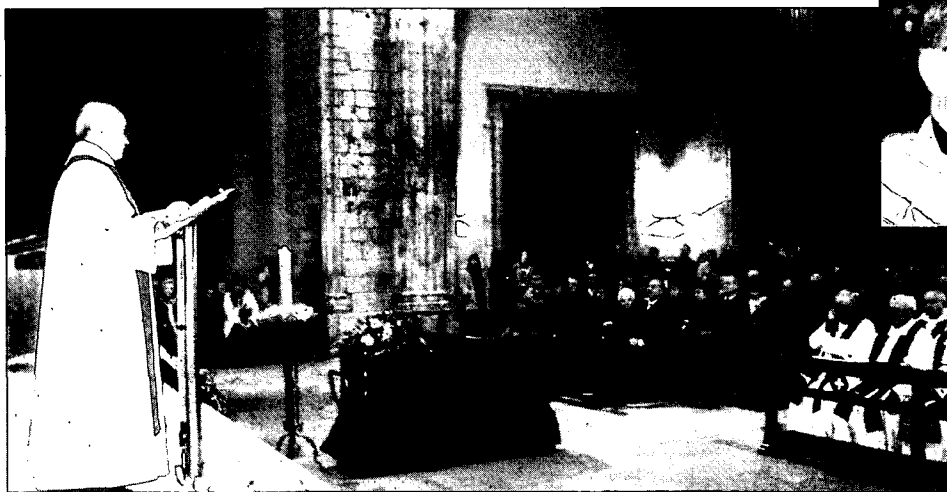
SOLSONA.— El 16 de gener va morir al Seminari de Solsona Mn. Jordi Sala i Fígols, prelat d'honor del Sant Pare i degà del Capítol Catedral de Solsona, després d'una greu malaltia. La missa de funeral es va celebrar a la catedral, de la qual ell era canonge degà,

el més antic i encarregat de les funcions de la seu catedralícia. Tot seguit va ser enterrat al cementiri de la seva parròquia d'Ogern d'acord amb les instruccions que ell havia escrit. Mn. Jordi va morir plenament conscient del seu traspàs, acceptat amb serenitat cristiana.

La catedral de Solsona es va omplir de feligresos, preveres i religiosos, per donar el darrer adéu a un sacerdot estimat pel poble. La missa va ser presidida pel bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, i concelebrada per uns trenta sacerdots, entre els quals hi havia els vicaris generals d'Urgell i de Vic. A la nau central també hi havia la resta de preveres del bisbat, així com una nombrosa representació de fidels de Solsona, de les parròquies on Mn. Sala era rector i de la resta de la diòcesi.

Va ser una cerimònia particularment emotiva, ja que Mn. Sala, a banda dels càrrecs que havia ocupat a la Cúria solsonina, havia estat rector de poble, vinculat amb entitats culturals i col·laborador d'activitats com les caramelles per Pasqua o els Pastorets per Nadal.

En l'homilia, el bisbe de Solsona va destacar les qualitats de Mn. Sala com a administrador, servidor fidel i persona de confiança. En aquest punt va voler recordar l'amistat que hi va tenir, i l'ajut que li

La catedral va acollir el funeral.

va oferir els primers dies que va passar a Solsona com a bisbe. De Mn. Sala també va lloar el seu sentit de la responsabilitat, ja que, sabent propera la mort, es preocupava per si havia estat un bon administrador, una responsabilitat que el feia mirar el

futur sempre amb entusiasme. Al final de la missa, un missioner claretà fill d'Ogern, el poble estimat de Mn. Sala, va llegir unes paraules d'agraïment al difunt en què lamentava que els hagués deixat massa de pressa, quan justament feia pocs dies que havia celebrat cinquanta anys de sacerdot. Va recordar un escrit premonitori que a les acaballes de la seva vida va redactar Mn. Sala i va acabar afirmant que «Mn. Jordi deixa un bon record entre nosaltres, perquè ha estat un bon rector i un bon pastor, i com a fruit del seu treball a les parròquies de la Baixa Ribera Salada queden les obres materials que ha deixat, testimoni perenne de l'estimació que ens hem tingut».

Finalment, com és costum, el vicari del bisbat de Solsona, Mn. Antoni Quesada, va llegir una breu ressenya biogràfica del prevere difunt. Va demanar al Senyor que li premiés la dedicació generosa i el servei fidel al bisbat així com el gran bé que ha fet a tantes persones que han passat pel seminari, i que li recompensés l'amor senzill i abnegat que ha manifestat sempre en tots els pobles que ha servit.

Ramon Estany

Vida i activitat pastoral

Mons. Jordi Sala i Fígols va néixer a Gironella el 3 d'agost del 1931. L'any 1942 va entrar al Seminari diocesà de Solsona, on va cursar la carrera eclesiàstica. El juliol del 1954 va ser ordenat sacerdot i el setembre del mateix

any va ser nomenat vicari de la parròquia de Navàs. L'any següent va anar destinat al Seminari com a professor i prefecte dels petits. El 1963 va ser nomenat vicerector i professor del Seminari diocesà. L'any següent, examinador, i el 1965, prefecte d'estudis del

Seminari. El 1966 és nomenat rector del Seminari, i l'any següent, canonge magistral de la catedral de Solsona.

El 1978 és nomenat canceller secretari general del bisbat i el 1980, encarregat d'Ogern i de Ceuró, poblacions a les quals es van afegir més endavant Viver, Serateix, Castellar de la Ribera i Montpolt. També va servir la parròquia d'Altès, del bisbat veí d'Urgell. El 1989 és nomenat secretari de l'orde diocesà de la Formació Professional. El 1997 és nomenat president del Capítol de Canonges de la catedral de Solsona i el 2001, vicari general del bisbat. L'abril del 2003 és nomenat prelat d'honor del Sant Pare, i el 6 de juliol del 2004, cessa a petició pròpia en el càrrec de vicari general, però no en les altres activitats.

Darrerament Mn. Sala havia col·laborat en l'inici i els primers passos de la promoció i implantació del diaconat permanent a la diòcesi, que ja dona els primers fruits. Sobretot havia continuat dedicant-se amb dinamisme i il·lusió a les parròquies que servia: Ogern, Altès, Montpolt, Ceuró i Castellar de la Ribera. Fins que li ho van permetre les forces es va donar de ple a la seva gent, col·laborant en totes les activitats de l'Agrupament Baixa Ribera Salada així com amb el grup de Vida Creixent.

«L'olivera s'està morint»

(Escrit de Mn. Jordi Sala al Full Parroquial d'Ogern, juliol 2005)

Feia goig de veure-la. Quan la trasplantàrem, centenària, del bosc de la Salsa, semblà que es rejoyenia posada a Ogern. Era bonica. Tots la miràvem i admiràvem quan pujàvem pel camí de l'església.

Va passar temps amb molta vigoria, fins que un dia, no sé si per causa de les gelades o la sequera, va començar a emmalaltir. Sabia greu de mutilar-la, però calgué tallar-li les branques. Ni així.

L'olivera està malalta. Encara treu alguna fulla verda, però se la veu trista, com si plorés. S'està adonant que ja no és el que era i veu com nosaltres la mirem amb compassió.

S'està resistint a morir, però li va arribant l'hora. Quan sigui morta del tot, algú l'arrencarà de soca-rel i deixarà buit aquell espai que era «el seu». L'enyorarem. La recordarem de quan era bonica i li agraïrem la companyia que ens ha fet. L'olivera és tot un símbol. També nosaltres hem tingut vigoria jove, però anem morint a poc a poc. Tant de bo que quan siguem trasplantats al lloc definitiu, deixem un bon record d'aquell espai que hem ocupat durant la vida.

Centre d'Estudis Pastoral **CEP** de les diòcesis catalanes

Aula de memòria pastoral

Dijous, dia 9 de febrer del 2006, a les 7 de la tarda

LES VEUS PROFÈTIQUES
DE LLATINOAMÈRICA

Ponent: Dr. Javier Alegre, s.j. teòleg i biblista

Rivadeneyra, 6, 3r - 08002 Barcelona - Tel. 933 174 858

CASA GAYSERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Terrassa

«La vida religiosa a Catalunya té una gran capacitat d'adaptació a les noves situacions»

■ Núria Casas i Tubau, o.d.n., delegada episcopal per a la Vida Consagrada de la diòcesi de Terrassa

Una de les delegacions que més dinamisme està cridada a aportar en el creixement de la diòcesi de Terrassa és la de la Vida Consagrada. Més de 80 comunitats religioses són presents al bisbat, al capdavant d'escoles, residències, cases d'espiritualitat... i fins a cinc monestirs de vida contemplativa. Com a delegada de Vida Consagrada del bisbat, la Gnà. Núria Casas considera que un dels grans reptes ara és el coneixement mutu i la relació

amb l'Església local. Amb motiu de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que se celebra el dia 2 de febrer, els religiosos i religioses del bisbat s'apleguen aquest vespre a la catedral del Sant Esperit per participar en l'Eucaristia que presidirà Mons. Josep Angel Saiz. El bisbe Saiz va assistir també el 28 de gener passat a una jornada de formació i convivència per a religiosos sota el lema «Passió per Crist, passió per la humanitat».

—Quins reptes afronta com a delegada episcopal per a la Vida Consagrada del bisbat de Terrassa?

—Un primer repte que em cal afrontar, com a delegada episcopal, és el d'anar coneixent la realitat de les diverses comunitats del bisbat, tant les de vida apostòlica com les de vida contemplativa. El fet que tot just fa dos anys que sóc a la comunitat de la Companyia de Maria de Cardedeu, fa que no conegui prou bé encara l'abast de la vida religiosa d'aquest bisbat. Però el repte més definitiu i de més projecció de futur és el de poder col·laborar especialment en l'animació de la vida consagrada al servei de l'acció evan-

gelitzadora de la nostra jove diòcesi de Terrassa.

—Suposo, doncs, que encara és aviat per fer una radiografia de la vida consagrada al bisbat...

—Sí, encara no em trobo en condicions de dibuixar una radiografia de la vida consagrada del bisbat amb uns perfils ben definits. Globalment, però, puc dir que formem un conjunt de 86 comunitats —5 de vida contemplativa, 77 de vida apostòlica i 4 instituts seculars—, que suposen un bon actiu per al nostre bisbat. La majoria d'elles estan ubicades a les ciutats més grans: Terrassa, Sabadell, Sant Cugat, Granollers i Cerdanyola. Intueixo que ens

caldrà tenir especial cura d'aquelles presències úniques en els pobles petits i que normalment hi tenen una especial significació.

—Com penseu afrontar la dinamització de la vida consagrada al bisbat?

—Des de la delegació ens hem proposat assolir els següents objectius: ajudar-nos a créixer en consciència de diocesana; fomentar la relació amb l'Església local, a tots els nivells; afavorir la interrelació entre les comunitats de vida apostòlica i les de vida contemplativa, per a un millor coneixement mutu; i estudiar la possibilitat de dur a terme alguna acció conjunta, d'àmbit intercongregacional, a favor dels pobres i/o marginats.

—No fa gaire, el nou president de la Conferència en una entrevista a *Catalunya Cristiana*: «La vida religiosa mostra una vitalitat pròpia dels millors moments de la seva història.» Què n'opina, vostè?

—Aquesta és una pregunta que donaria per a una llarga tertúlia. En una resposta breu jo diria que si per vitalitat s'entén unes comunitats i unes institucions plenes de vida i amb fortes disponibilitats de personal, certament la «crisi» no solament no s'ha acabat sinó que va a l'alça. El fet que sovint, en una o altra realitat del nostre món occidental, desapareguin presències de comunitats molt arrelades i amb una projecció apostòlica molt preuada, n'és un exemple. Ara bé, si per «vitalitat» entenem, com ho deu fer el president de la Conferència, una capacitat renovada de crear espais comunitaris, bastits d'una novetat alegre i lliure, que cerquen obrir les portes del futur, que són oïsis de frescor en el nostre món i en la nostra Església, certament no resulta adient parlar de crisi. També cal dir que de comunitats amb aquest estil de vida no se'n troben igualment en totes les realitats; en els contextos de pobresa és on troben el seu medi més apropiat.

—Després de molts anys de vinculació a les institucions que apleguen la vida religiosa a Catalunya, què és el que més l'admira de la tasca dels religiosos al nostre país?

—Potser el tret que més caracteritza la nostra vida religiosa d'aquests últims anys, és la seva capacitat d'adequar-se constantment a les noves situacions, en un intent de donar resposta als nous reptes que se li plantegen. Enmig d'una societat, la nostra, marcada per un canvi accelerat

Núria Casas va ser presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya del 1988 al 1994.

i, a voltes, convulsiu, la vida religiosa té la intuïció de saber descobrir els «gèrmens de vida» que hi són presents i de traduir-los en «signes de Regne». Crec que és aquesta relectura de la nostra realitat, des del l'Evangeli, la que l'empeny a continuar en les seves tasques evangelitzadores i la mena a continuar treballant en la construcció del Regne amb una actitud esperançada i joiosa.

—Per què creu que els joves no se senten avui atrets per aquesta opció de vida?

—Avui els joves no se senten atrets per aquesta opció de vida com no se senten tampoc atrets per la pertinença a molts dels àmbits de la nostra vida eclesial. L'anàlisi d'aquest fenomen seria llarga de fer: societat descristianitzada; famílies amb pocs fills; presentació, a voltes, en els mitjans de comunicació social, d'estereotips de vida religiosa que no presenten cap atractiu; el fet de no poder-los oferir unes comunitats amb rostres joves, etc. Amb tot, de tant en tant, et trobes amb algun jove que s'ho planteja i que arriba a comprometre's en el seguiment radical de Jesús. És l'oportunitat de posar-se molt a l'escolta de com i per on bufa avui l'Esperit de Jesús.

—Per acabar, una curiositat. Com a única dona delegada episcopal de Terrassa, es troba gaire sola entre tants homes?

—La veritat és que això no m'afecta massa. Al llarg de les meves experiències de treball professional o de participació en àmbits de pastoral o de vida religiosa, sempre m'ha tocat fet equip conjuntament amb homes i dones. Val a dir que sempre m'he sentit molt recolzada per tots i que això m'ha confirmat en la convicció que la reciprocitat és un element molt valuós en tota vida humana.

Samuel Gutiérrez

PER UN FULL, UN RETORN

«És un fet real que va passar fa pocs anys. El protagonista era un portuari d'una capital illenca. No era un mal home però com tants altres vivia allunyat de l'Església a causa dels prejudicis i de la ignorància. Un diumenge, avorrit a casa, va llegir —primer amb curiositat, després amb interès— un full que el seu fill havia portat de la parròquia i havia deixat a la tauleta del menjador. Què va passar per la seva ànima? No ho sabem. El que és cert és que va tornar a la pràctica religiosa i a la seva parròquia que no trepitjava des de la seva primera comunió. Tot això gràcies a un senzill full imprès que va tocar en el moment oportú el cor d'un home, assedegat de veritat com ho estem tots! Però abans aquest full el va editar algú; i algú també el va distribuir.»

Fundació Obra Cultural edita els Fulls Culturals des de fa més de 50 anys. Us en podem enviar de franc fins a 25 exemplars de cada número que surti. Us animeu a enrolar-vos en l'apostolat de la propaganda escrita i/o donar-nos suport econòmicament?

C/c: 2100 3205 17 2200322184

OBRA CULTURAL

Roger de Llúria, 4 • 08010 Barcelona
Tel. 933 181 896 - a/e: foc@obracultural.org
www.obracultural.org

Girona

Nou curs de l'Escola de Catequistes

GIRONA.— El dissabte 14 de gener va començar al Seminari diocesà de Girona un nou curs de l'Escola de Catequistes, que promou el Servei Diocesà de Formació de la Fe i la Delegació diocesana de Catequesi.

Amb més de trenta alumnes inscrits procedents de les parròquies d'Amer, Besanó, Blanes, Castelló d'Empúries, la Cellera de Ter, Cruïlles, Figueres, Girona (parròquia de Sant Narcís, Claretians i Escola Masmitjà), les Preses, Olot (parròquies de Sant Pere Màrtir i Sant Roc), Pineda de Mar, Salt, Santa Coloma de Farners i Tordera, les sessions es mantindran fins al juny, habitualment el segon dissabte de cada mes.

El delegat de Catequesi, Mn. Salvador Gras, valorava positivament l'acollida que ha tingut aquest nou curs, en el qual, com també és habitual, dominen les catequistes, que constitueixen les dues terceres parts. El curs permet actualitzar els coneixements i les fórmules d'aplicació didàctica.

La primera jornada va anar a càrrec del

El nou curs va començar el 14 de gener.

Mn. Jaume Angelats, que va tractar del marc de la Bíblia, com llegir-la, els seus gèneres literaris, els grans moments de la història del Poble d'Israel etc. Seguirà *Antic Testament: Pentateuc* (pecat-mal-Abraham-Fe-Aliança i Èxode). Amb la visió del Déu creador al Déu alliberador. Els profetes d'ahir i d'avui. El professor

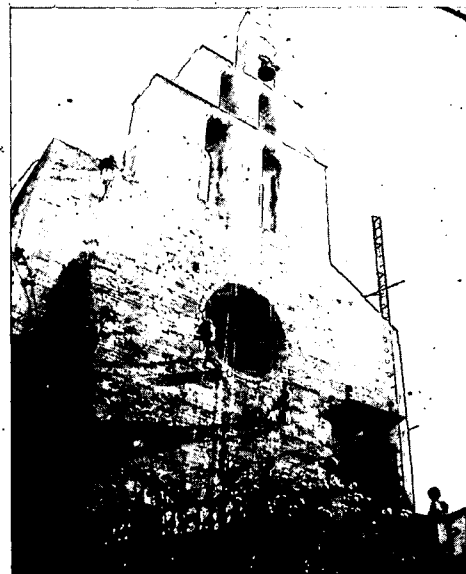
serà Joan Ferrer per al dia 11 de febrer.

La jornada de l'11 de març la professarà Mn. Joan Busquets, que tractarà el tema *Vida cristiana. La Fe: do de Déu i resposta humana* (resposta a la Paraula, celebració i pregària, l'amor fratern). La sessió del mes d'abril, el dia 8, anirà a càrrec de Mn. Modest Prats, amb el tema *Desafiaments del món d'avui. L'ésser humà obert a la fe*.

La penúltima sessió, el 13 de maig, la tractarà el P. Jaume Abellí, jesuïta, i Victòria Mir, de l'equip de la Delegació d'Ensenyament, que tractaran el tema *La catequesi segons el context socioreligiós i cultural. Identitat dels destinataris de la catequesi*. I la jornada de cloenda, del 10 de juny, es dedica a *Pedagogia de la fe. El grup i la seva pedagogia*, a càrrec del professor Josep Codina.

Les sessions, de dues hores lectives amb un descans de trenta minuts, comencen a les deu del matí i consisteixen en una primera part d'exposició temàtica i en una segona part de participació dels alumnes. En tractar-se, en general, de persones amb experiència en les activitats i en els serveis catequètics, les seves aportacions són molt valuoses.

Víctor Gay

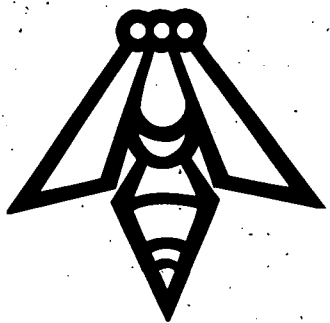
Obres al campanar de Santa Maria dels Turers

BANYOLES.— Durant el quart trimestre de l'any passat es van fer obres al campanar de Santa Maria dels Turers de Banyoles. Essencialment es tractava de consolidar l'arc de pedra de l'últim pòrtic del campanar, rejuntar i consolidar la fàbrica de pedra, després d'eliminar els morters vells i d'impermeabilitzar les superfícies horitzontals del campanar. Feta aquesta feina es va procedir a substituir el suport de dues de les campanes i a instal·lar-hi un nou parallamps. El pressupost total ratllava els 40.000 euros. D'aquesta suma, a primers d'any se n'havia recollit, només amb aportacions particulars, un 40%. (C.S.)

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferrissa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

CAPELLA DE LA SANTA FAÇ

EXPOSICIÓ MAJOR DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT:

Feiners de dilluns a divendres de 10.30 a 13.30 i de 16 a 19 h.

Dimarts i dijous,
Santa Missa a les 19 h.

Jonqueres, 15, pral. 1ª B
08003 Barcelona

Missions

GIRONA

La vida cristiana, des de la perspectiva missionera

El mes de gener té dos moments missioners que cal ressaltar, sobretot tenint en compte el rerefons que marca tot aquest any dedicat a sant Francesc Xavier en el 500 aniversari del seu naixement, un testimoni d'excepció i de generositat en una època de pocs mitjans i que, per tant, demanava una gran decisió i coratge.

Caldria fer ressaltar el dia dels Catequistes Missioners, 6 de gener, diada de pregària i d'ajuda per tot el treball que porten a terme els catequistes en els llocs de missió, en situacions de pobresa i de manca de mitjans, i que no tenen les facilitats que nosaltres tenim, com assenyalava una religiosa missionera al Paraguai, que deia que els catequistes havien de fer hores de camí per poder assistir als cursos de formació que tenien a les seves comunitats cristianes. Un gran esforç i una gran il·lusió per ajudar a la formació dels infants i dels pares, dels joves i adults en el camí de la fe en Jesucrist. Aquí, tot i les facilitats que tenim no ho aprofitem com cal. En la mesura que ens sentim solidaris amb els catequistes missioners, aprenem a valorar el que tenim i com ho podem fer millor en les nostres parròquies.

La diada de la Infància Missionera és l'altra fita d'aquest mes, també important de cara als infants i joves. La infància és una etapa important en la formació de la persona de cara a l'educació de valors que s'han d'inculcar, sobretot en una societat com la nostra en què els valors no sobresurten pas. La Infància Missionera ajuda els infants a viure la seva fe en Jesucrist i a saber valorar-la, perquè els fa veure la seva projecció de com poden ajudar altres infants que necessiten per viure i ser tractats com a persones, i en la mesura que es troben solucions per aquests problemes estan més disposats per acollir el missatge salvador de Jesús.

Aquest any el lema de la Infància Missionera és «Sent la missió en el teu cor». El cor, d'on provenen tots els sentiments, és on s'han d'inculcar els valors de solidaritat vers els infants més necessitats.

Els infants els omplim de massa coses que res no aporten a la seva formació. Aquesta etapa de la vida és la que els fa més receptius i, per tant, s'ha d'aprofitar per ajudar-los a viure la seva fe, que, tot i que està en procés d'anar-se formant, és important que sàpiguen valorar-la i agrair-la amb la mirada posada en tants d'altres que encara no han tingut ocasió de conèixer Jesucrist.

Sant Francesc Xavier és un símbol a imitar per als infants. Ell, que va fer tant per a tants infants per ajudar-los a sortir de la seva situació de misèria i d'esclavatge. L'exemple de sant Francesc Xavier és un ajut per saber valorar la fe i l'amistat amb Jesucrist. Francesc Xavier no és cap ídol ni cap heroi, sinó una persona que es va prendre seriosament la causa de Jesucrist i del seu Evangeli, entregant la seva vida pel bé de les persones més necessitades, un testimoni que també té validesa avui.

Cal aprofitar aquestes diades missioneres per anar donant un sentit missioner a la vida cristiana dels infants. Viure la vida cristiana des de la perspectiva missionera ens fa veure les coses d'una manera més universal, més oberta i més compromesa. Perquè en la fe en Jesucrist la mereixem en la mesura que la comuniquem i ens preocupem que l'anunci salvador de Jesucrist arribi a aquells que encara no el coneixen. L'Evangeli no està gens renyit amb la solidaritat, al contrari, ens la fa veure des d'una altra perspectiva més generosa i oberta, perquè té en compte la persona en la seva totalitat.

Ricard Sarrà Padrosa, pvre.
Delegat diocesà de Missions de Girona

EL GERMÀ PERE ROURA RABASSEDA ÉS MISSIONER A COSTA RICA

«A Catalunya trobo una manca d'agressivitat per part dels capellans»

San Gabriel de Aserri, a 25 quilòmetres al sud de la capital de Costa Rica, San José, és un poble enmig de muntanyes, cap a a l'interior. Aquí treballa el germà Pere Roura Rabasseda, de les Escoles Cristianes i fill de Salt (Girona),

en un col·legi del govern. Ara fa 7 anys seguits que hi és, encara que la seva trajectòria i experiència és ben llarga: 11 anys a Panamà, 12 a Costa Rica, 4 a Colòmbia, 1 a Nicaragua, 5 a Hondures i 18 a Guatamala.

—Com va sorgir-li la vocació religiosa?

—Jo vaig sortir de Salt, el meu poble, quan tenia 12 anys. Ara en fa 60... I quan en tenia 14, em van dir si volia anar a Amèrica, cosa que a mi em va fer il·lusió. Vaig demanar permís als meus pares. Els que volíem anar a Amèrica ens vam canviar de Cambrils, on érem, a Premià de Mar. Després em van enviar a Itàlia, on vaig ser-hi quatre anys, i em van dir que aniria a Panamà. Hi vaig arribar l'any 1954.

—Tenen un temps límit d'estada al lloc on són destinats?

—És la congregació la que mana, la que disposa segons les necessitats de tot Amèrica Central, que és el districte on ens movem. Jo hauria pogut demanar tornar a Catalunya quan em vaig jubilar. Però tot i que ho estic, vaig decidir continuar treballant-hi. Alguns germans han tornat, però jo faig classe igual que abans.

—Quina és la situació actual de Costa Rica?

—És un país que havia estat molt tranquil i molt avançat, en relació amb l'Amèrica Central. Dels tres milions d'habitants que tenia el país ha passat a quatre perquè han arribat prop d'un milió d'estrangers. És una proporció massa forta que no es pot assimilar.

—D'on han vingut?

—Sobretot de Nicaragua, uns 800.000. Però també d'Hondures, Veneçuela, Colòmbia. I amb la bona gent entren els altres... La problemàtica actual és molt seriosa en tots els ambients. La gent no és pas contrària a l'immigrant, però diuen que no es pot assimilar tanta gent que ha arribat. La gent que arriba no és especialitzada en res, només volen una mica de feina. Vénen per la collita del cafè, de la pinya, del plàtan. El cafè ha baixat molt de preu i això ha enfonsat una mica aquest món. Jo visc enmig del cafè: casa nostra està tota envoltada de cafè. Són quilòmetres i quilòmetres. Actualment hi ha molta gent que no pot treballar en el cafè perquè no els poden pagar. Cal tenir en compte que moltes d'aquestes feines són temporals. Per exemple, el cafè es recull al novembre, al desembre i al gener, però després hi ha 9 mesos en els quals no hi ha

El germà Pere Roura Rabasseda.

feina. I, llavors, què fa aquesta gent la resta de mesos? Aquest és el problema. I la temptació de robar apareix.

—Només es conrea el cafè?

—Depèn del lloc on es viu es conrea un producte determinat. On hi ha pinya, es tindrà pinya de juliol a setembre; el plàtan és més sofisticat i hi ha més gent fixa que hi treballa. I com he dit abans, també hi ha èpoques en les quals no hi ha plàtans.

—Quina és la seva feina?

—Nosaltres som tres germans i fem la classe d'educació. A la nostra escola vénen alumnes de 23 pobles. Oferim l'ensenyament i l'ajut que necessiten, perquè molts alumnes no tenen mitjans i no podrien venir. Hi ha una senyora, antiga alumna del col·legi, que em dona 100 dòlars cada mes. Amb aquesta quantitat i amb el que jo aporto paguem els estudis de 25 alumnes cada any. El col·legi de la capital ens ajuda amb beques o bosses d'estudi, i els superiors de Guatemala ens ajuden amb diners.

—Quin és el cost d'un estudiant l'any?

—Ells aporten alguna cosa. Però cal comptar amb l'uniforme, que és obligatori, els quaderns, els llibres, etc. El govern cada dia els posa el transport i el dinar. Però molts no més dinen. No tenen res més. Quan arriben a casa seva no hi ha res. Llavors hem de veure com es pot afegir alguna cosa més per suplir la mancança. Un alumne gastarà al mes uns 10 dòlars que ha de posar la família.

—Quina és la problemàtica del jovent?

—La influència dels Estats Units és molt gran. Els joves pensen que tot el que ve d'allà és meravellós. I què fan? Doncs imitar les coses intranscendents de música, maneres de viure... volen repetir el que veuen a les pel·lícules. Deixen a poc a poc la religió perquè estan enlluernats per altres coses. Això de dir «Jo no crec» no ho fan per convicció religiosa, sinó perquè tot el que els arriba des dels Estats Units és més atractiu.

—Tenen vocacions nadiues?

—En tenim més que a l'Estat espanyol. En aquest moment en tenim dos que han començat el noviciat. Pel que fa a Amèrica Central aquest any tindrem quatre o cinc novicis. En total, a tot el districte hi ha uns 19 o 20 joves que encara no han començat el noviciat.

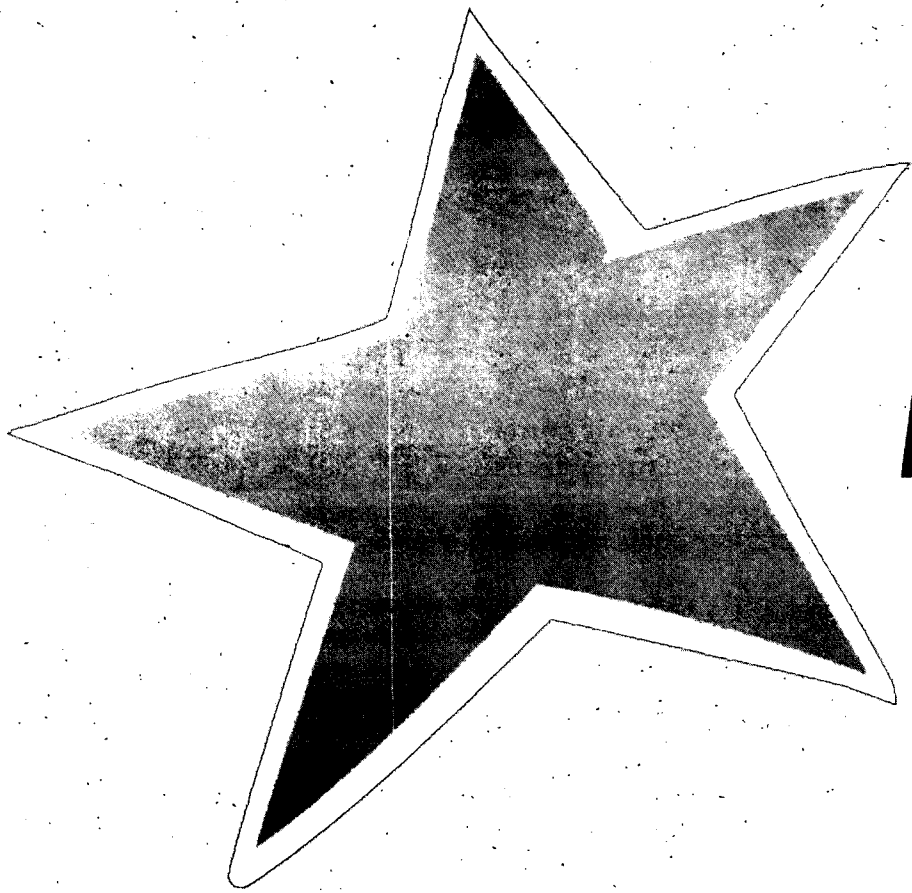
—Tenen casa de formació?

—Sí. El postulantat i els estudis es fan a Guatemala, i el noviciat, a Costa Rica.

—Quan torna a Catalunya, les diferències que hi veu són molt grans?

—Aquí no veig religió enlloc. Aquí ningú diu «si Déu vol», sembla que han fet fugir el nom de Déu. Trobo una manca d'agressivitat per part dels capellans. Fa l'efecte que són els altres els agressius, els qui espanten els capellans. Jo llegeixo els diaris i veig que hi ha articles contra l'Església i que ningú no els contesta. Allà, a Costa Rica, no ho deixarien pas així, perquè l'endemà apareixeria una resposta forta. Si tenen raó, se'ls ha de dir que la tenen, però quan no la tenen també se'ls ho ha de dir.

Ricard Sarrà Padrosa

ràdio estel

la ràdio amable

- ☐ Barcelona 106.6
- ☐ Tarragona 100.6
- ☐ Catalunya Central 93.7

- ☐ Girona 103.4
- ☐ Tortosa 90.1
- ☐ Garraf 96.8
- ☐ Vic 91.3

- ☐ Lleida 91.5
- ☐ Cerdanya 104.4
- ☐ Seu d'Urgell 105.0
- ☐ Andorra 107.5

www.radioestel.com

El teatre com a mitjà

■ L'associació Trans-formas practica i ensenya teatre social i teatre de l'oprimit

Entendre tot ésser humà com a ésser creatiu i possibilitat per produir art, i tornar als orígens del teatre, on l'espectador també forma part de l'escena, són les característiques principals del teatre de l'oprimit. L'associació Trans-formas, present a Barcelona des de fa un any, treballa per difondre

aquesta disciplina teatral i per aconseguir canviar la situació vital de molts col·lectius amb necessitats. Des de malalts de sida, pares i mares d'adolescents, psicòtics, presos, passant pels alumnes d'un institut han rebut classes de teatre de l'oprimit i teatre social.

Trans-formas també fa teatre per a adolescents.

La companyia de Trans-formas en un moment de la representació en la qual participa un espectador.

«El teatre és un instrument al servei de la gent, de les seves dificultats», afirma convençut Thomas Louvat, un dels integrants de l'associació Trans-formas. Ell ha treballat molt de temps amb persones que compleixen condemna en una presó. «Per a mi un presoner és una persona normal. Sempre m'imagino que jo un dia em puc trobar a l'altra banda. Treballo exactament de la mateixa manera amb persones de fora que amb persones de dins. L'únic que canvien són els objectius: fora es busca arribar a ser un actor professional, dins, el que interessa és el canvi; el teatre és un instrument al servei de la gent. El teatre els serveix per enfrontar-se a les dificultats d'una altra manera, per reforçar l'autoestima, les habilitats socials i per gestionar la frustració. Si aconseguim que pensin en un futur, ja hauré aconseguit alguna cosa.»

Precisament, s'ha concedit a l'associació una subvenció de la Comissió Europea per dur a terme el projecte TeatroDentro, present també a Milà i Marsella. Aquest projecte pretén desenvolupar una intervenció en l'àmbit penitenciari per mitjà de metodologies teatrals, amb la finalitat d'afavorir els processos d'educació contínua de la població penitenciària, de facilitat

tar i donar suport a la reinserció sociolaboral.

Basant-se en l'experiència, els membres de Trans-formas afirmen que les pràctiques teatrals són un instrument informal eficaç per al desenvolupament d'habilitats socials, la capacitat de resolució de conflictes; comunicació; adquisició de capacitats de detenció, mediació i afrontament. Igualment, donen suport a la construcció de la identitat, la pertinença a nuclis socials, constructius i creatius, gràcies a la feina de grup. «El teatre inclou respiració, corporalitat, veu, haver de formular les coses, observar-se des de fora... i això pot tenir una influència molt important per a la rehabilitació de la gent o per a la sostenibilitat de la gent a la presó», assegura Eva García, cofundadora de l'associació i encarregada del Projecte TeatroDentro juntament amb Thomas Louvat.

Tots dos hauran de treballar en tres direccions: en la investigació, la formació de presos i la d'agents. Han de constatar les experiències portades a terme a Catalunya; integrar diferents metodologies i així poder reformular recorreguts alternatius per a la reinserció social. L'objectiu és fer una formació específica del

personal penitenciari (psicòlegs, mestres, infermiers, metges, monitors, educadors). Moltes vegades els professionals necessiten elements innovadors i integrats que permetin afrontar els problemes subjacents a la detenció, en termes de replantejaments personals i socials. Formarà part de la formació el treball sobre els canvis que produeix el teatre en el detingut, així com la reflexió i competències al voltant de conflictes.

Però Trans-formas du a terme moltes més coses. Fa formació en general sobre qualsevol tema teatral procurant cercar sempre la unió amb el teatre social o amb el teatre de l'oprimit. A més, són diverses les intervencions que han fet o fan amb col·lectius: amb malalts de sida; amb pares i mares la motivació dels quals per recórrer al teatre va ser mirar d'entendre els problemes dels seus fills adolescents; amb psicòtics, etc. Quan atenen la formació d'un col·lectiu tenen una màxima: «Si sabem que no es representarà, no creem res», diu Eva García, i afegeix: «Muntar una obra demana esforç per crear la peça, esforç emocional i mental; capacitat de superació, control dels propis moviments, de l'expressivitat, de la relació amb l'altre, etc. Són tants els elements que com a

persona has de treballar que seria incoherent que quan fas una feina d'aquesta mena es quedi dins el mateix grup.»

Evidenciar allò menys visible

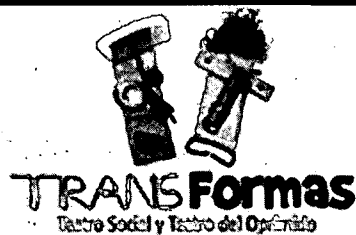
El 22 de gener passat van acabar un curs de teatre de l'oprimit obert a tothom i per al qual van comptar amb la màxima figura brasilera d'aquesta disciplina. El teatre de l'oprimit té l'origen en les conseqüències derivades de la darrera dictadura que va patir el Brasil als anys setanta. Davant de l'opressió, els problemes i la manca d'informació, es van crear grups

populars de teatre al camp i a les fàbriques amb dues finalitats: poder dialogar i informar-se i per fer visibles coses que estaven passant. Trans-formas continua fent servir aquesta disciplina per tractar d'evidenciar problemes socials actuals i menys visibles.

El teatre de l'oprimit es basa en dos conceptes fonamentals: qualsevol individu pot fer teatre, pot ser creatiu, pot ser artístic; i el teatre fòrum. Aquest concepte enllaça amb l'origen del teatre, quan no hi havia diferenciació entre escena i públic. En el teatre fòrum en acabar la representació es demana als espectadors que suggereixin quines actuacions haurien modificat per a una

evolució més positiva dels esdeveniments. Així, la peça principal representada l'any passat pel grup teatral de Trans-formas, *Distancia*, va aprofundir en el rebuig que la població autòctona sol tenir davant l'arribada dels immigrants procedents d'altres llocs del món. En acabar, es va convidar el públic present durant la representació a Fondo, al Festival d'art social de Santa Coloma de Gramenet, que hi intervingués substituint l'actor que considerés per aportar el seu granet de sorra en el canvi de certes actituds o comportaments.

Consuelo Chaves

C/ PRINCESA, 6
08003. BARCELONA
www.trans-formas.com
TEL. 932 683 850

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

La veu del metge

Com cuidar el cuidador? (4)

Planificar-se i organitzar-se

Cuidar persones, i sobretot éssers estimats, és una tasca extraordinària —base de l'amor i la caritat— que ha de fer-se amb tota l'ànima, amb tota l'ajuda i... amb tot seny. És una cosa que, en fred, tothom sap i que —ja ho vam indicar en el número anterior— s'oblida i s'esbiaixa, sobretot quan hi ha afecte familiar entre el cuidador i el malalt dependent.

Organitzar, planificar recursos i preveure situacions és una qualitat de la intel·ligència i de la bona voluntat que no hauria d'estar renyida amb la confiança en la vida. La vida de les persones és més segura des que hi ha plans d'emergències, dotacions per a imprevistos i previsions de riscos. Preveure no és desconfiar en la vida.

En el cas que se'ns presenti una situació de dependència d'un malalt, previsiblement durant anys, és bàsic planificar-se i organitzar-se perquè les situacions que es puguin preveure tinguin la millor resposta.

Organitzant el pla de cures

Per ajudar és important tenir un pla d'acció que estableixi «el que es vol aconseguir» i «com es farà». També serveix parlar atenció a les pròpies necessitats personals de temps i descans del cuidador. La persona que proporciona cures n'és una part molt important en el procés. Si el cuidador es posa malalt, qui cuidarà la persona dependent?

El primer pas és fer una llista de necessitats. En contestar una sèrie de preguntes, es desenvolupa una important «llista de necessitats» per a l'ésser estimat i alhora es pren en consideració les neces-

Tenir cura d'éssers estimats és una tasca extraordinària.

sitats del cuidador. Les respostes no són fàcils i poden variar segons la situació. Ja sigui una o diverses les persones cuidadores, sorgeixen les preguntes més bàsiques de la cura:

- Quines són les necessitats del malalt?
- Quins tipus de cures són necessàries per permetre que la persona romangui a casa seva?
- Qui oferirà la cura? A quines hores? Com? I els festius?
- La persona dependent hauria de rebre les cures a casa seva, viure amb els seus fills o altres familiars o traslladar-se a apartaments per a persones dependents?
- Quines millores a la casa es poden fer

perquè la persona pugui romandre a casa seva i/o mantenir la seva independència el màxim possible?

• Si la residència fora de la llar fos necessària, la persona té recursos econòmics per pagar-ho? Com es poden obtenir?

• Com pot cuidar el seu ésser estimat sense descuidar les responsabilitats amb la pròpia família (cònjuge, fills)?

Transparència: treure-ho tot a la llum

Algunes preguntes senzilles comencen a obrir la porta de l'anàlisi necessària:

- Quant de temps disponible teniu per tenir cura d'una persona gran?
- El fet de tenir cura del pacient us afecta altres responsabilitats?
- Hi ha altres persones dis-

posades a ajudar amb la cura, si calgués?

- El pacient ja té escrits de voluntats, d'arranjaments mèdics, financers, legals i de preferències personals?

Cal treure-ho tot a la llum ara en cas que un malalt sigui incapaç de prendre

decisions en el futur. Sigueu moderats. Recordeu que la gent gran o malalta tenen el dret de prendre les seves pròpies decisions mentre puguin. Si són pares, molts cops no volen que els seus fills s'apoderin de la seva vida. Assegureu-vos de fixar límits d'actuació raonables i de ser honestos amb el malalt dependent.

Planificar en grup

Cal aconseguir que el cuidador no es quedi sol. Si vostè us trobeu en la situació d'oferir cura, no ho heu de fer sols. A molts llocs hi ha una varietat de serveis i recursos que ajuden a tenir cura de la gent gran i de persones dependents. Potser no necessiteu aquests serveis ara, però conèixer-los evita que després cerqueu ajuda de pressa i corrents.

Planificar la cura d'una persona dependent és molt semblant a planificar la cura d'un nadó. Necessita cures determinades, fetes amb prou estimació, alimentació concreta i molta neteja. En tots dos casos la comunicació verbal pot no donar-se, però l'estimació és la forma de diàleg.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre del Consell Consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Eustaqui, màrtir

Aquest segell sobre sant Eustaqui pertany a una sèrie filatèlica emesa per Liechtenstein el 2005. L'emperador Trajà va enviar Eustaqui a la guerra. A la tornada, davant de la victòria aconseguida, se li va obligar a retre sacrifici als déus, però ell ho va rebutjar perquè era cristià. El van llançar als lleons juntament amb la seva dona Teopista i els seus fills Agapit i Teopist. Les feres, però, els van respectar. Llavors l'emperador va fer que els introduïssin en un brau de bronze ardent. Amb aquest màrtir van lliurar les ànimes al Senyor. A Liechtenstein, sant Eustaqui és patró dels caçadors, guardaboscors i teixidors. La seva festa se celebra el 20 de setembre.

La bona notícia...

Associació cristiana contra la droga

La major part de les institucions privades per al tractament, acompanyament i rehabilitació de drogoaaddictes pertanyen a l'Església catòlica. Una d'elles, la Comunitat Papa Joan XXIII, va complir recentment 25 anys d'activitats. La seva acció per recuperar els joves caiguts en el túnel de la droga va començar el setembre del 1980. Des d'aleshores, 8.000 joves han estat acollits en les 36 comunitats terapèutiques que l'associació té a Itàlia, Xile, el Brasil, Rússia i Croàcia. El 80% d'aquests joves han aconseguit renéixer. També l'acció preventiva ha estat intensa; s'ha ajudat més de 4.000 nois i noies a no caure en la droga.

El mètode que la Comunitat Papa Joan XXIII du a terme és fer que els joves es redescobreixin a ells mateixos, s'adonin dels seus grans potencials i siguin capaços d'entreveure la missió a la qual estan cridats en la societat. En la tasca de «renéixer» té un pes específic significatiu la recerca i la trobada joiosa de Jesucrist i del seu missatge. Amb motiu d'aquest aniversari, l'empresa Arena ha donat a l'associació un gran complex industrial a la ciutat italiana de Maiolo, on des de fa 15 anys els drogoaaddictes són tractats per iniciar una vida nova. Aquest gest altruista d'aquesta empresa serveix per celebrar també els 80 anys d'Oreste Benzi, fundador i president de la Comunitat Papa Joan XXIII.

Francesc Gamissans

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonapà 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

Acol·lim i ajudem les futures mares amb problemes

Fundació Pro Vida de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

cultura

La pintura tràgica i tremendista de Solana visita el Museu de Montserrat

■ Segons el P. Josep M. Soler, aquesta exposició «incita a pensar en el drama de la duresa de la vida»

MONTSERRAT.— *Solana a les col·leccions Mapfre* és la primera exposició temporal que ofereix el Museu de Montserrat en aquest any 2006. Es tracta d'una selecció de 36 obres —olis, gravats i litografies— datades en els anys trenta que són patrimoni de la Fundació Mapfre. La mostra, comissariada per Pablo Jiménez Burillo, director de l'Institut de Cultura de la Fundació Mapfre, ens acosta a un dels grans pintors del segle XX: José Gutiérrez Solana (1886-1945). Es pot visitar fins al proper 5 de març. El preu de l'entrada està inclòs dins del tiquet de l'entrada general del museu.

«Aquesta pintura de José Gutiérrez Solana impressiona. No deixa indiferent», va dir el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, durant la inauguració de la mostra, que va tenir lloc el 12 de gener passat. I va afegir: «O marxés davant de la cruesa de les imatges o intentes penetrar el seu missatge. La pintura de Solana incita a pensar en el drama de la duresa de la vida, en la caducitat de les coses, en la vanitat de tantes coses i en la realitat suprema de la mort. És un pintor que carrega les tintes fins al límit per provocar una reacció profunda; vol ser un revulsiu, vol provocar una catarsi.»

El P. Josep M. Soler també va comentar que «aquests rostres de vells, eixuts i vestits de negre; aquests ulls que manifesten una vivència dura i profunda posen en qüestió un concepte de vida fàcil, superficial, que es dona en certs àmbits de la nostra societat opulenta. Són una invitació a plantejar-se qüestions profundes, les que vertebren i donen solidesa a les persones, als pobles i a les civilitzacions». L'abat de Montserrat va acabar la seva intervenció amb aquestes paraules: «Més que una fruïció estètica, el que preval aquí és una invitació a la reflexió a partir de la realitat crua que viu tanta gent i no pas per sortir-ne trist o pessimista, sinó per fer una recerca espiritual, en el més profund d'un mateix, que sigui il·luminadora.»

Força anímica colpidora

José Gutiérrez Solana és un pintor castellà d'una duresa, sarcasme i força anímica incandescent i extremadament colpidora per a la mentalitat de l'home contemporani.

«És una pintura que s'imposa —segons va explicar el P. Josep de C. Laplana, director del Museu de Montserrat— d'una manera abassegadora i que redueix l'espectador a un vident al·lucinat per un espectacle que ve del túnel dels temps i que ell, tot i que sap que existeix, s'esforça tota la vida per oblidar. Pintura que fa estremir, pintura que atreu i al mateix temps repel·leix, però que no deixa mai ningú indiferent.»

Tant la seva biografia com l'obra de Gutiérrez Solana posen de manifest una personalitat obstinadament excèntrica, irreductible a qualsevol encaïllament en el marc del panorama artístic convencional, ja que la seva és una trajectòria aliena per igual a les avantguardes, que no ignorava, i a la tradició acadèmica. Creador d'una visió profundament personal, a les seves pintures, aiguaforts i litografies, així com en els seus textos, Solana sembla acostar-se a la literatura espanyola de la seva època, tot i que sembla aliè a qualsevol sentit crític o regeneracionista. Al contrari, ens mostra una realitat fosca en la qual sembla moure's amb la més gran naturalitat.

Les sis pintures de gran format que es poden veure a Montserrat ofereixen una representativa visió del conjunt de l'obra de Solana. En totes elles sempre hi són presents alguns dels temes que obsessien l'artista: l'espectacle dels ritus religi-

El P. Laplana, Jiménez Burillo i el P. Soler contemplen una de les obres.

La pintura de Solana no deixa ningú indiferent.

osos de carrer, la mort o el carnestoltes.

Al quadre *Processó de nit* (1917), la composició, en doble fris, al·ludeix a un món dual: entre la màscara pagana i l'esclat de la tragèdia cristiana. A *El petó de Judes* (1932), on es pot observar una elaboració posterior del mateix tema, la pinzellada gruixuda de l'etapa anterior és substituïda per una tècnica més continguda. D'aquesta manera, s'observa una evolució cap a una sensualitat més plàstica a partir del 1930, en la qual les figures es fan

més nítides i escultòriques. *La baralla de la mort* (1927) i *L'ossari* (1931) se situen en una llarga tradició pictòrica típicament espanyola, en la qual es fa imprescindible la referència a Valdés Leal.

Sants de Poble (1929) constitueix una inquietant natura morta en la qual podem entreveure el record de les golfes familiars atapeïdes de figures i d'objectes de la més diversa índole, o el d'aquells llocs del Rastro madrileny que el mateix Solana descriu en els seus escrits. Per últim, *Màscares ballant del braç* (1938), sens dubte una de les obres mestres de Solana, sintetitza una gran part dels valors de la seva pintura. Realitzat a París, on l'artista es troba exiliat per la guerra civil, aquest quadre va restar inèdit fins a la seva adquisició per part de Mapfre. D'un color molt ric i una estudiada composició, desmenteix el tòpic de Solana com a pintor del negre i de les descuidades i rígides o feixugues composicions, atès que revela una exquisida sensibilitat cromàtica i una acurada construcció visual.

Solana no és l'Espanya negra, per molt que participi de la tradició que obre Goya. Però tampoc no és el camí de l'art nou. És més aviat l'encreuament, el carreró sense sortida en el qual s'hi troben i se superposen diferents visions d'una mateixa realitat. A Solana tot és paradoxal, tot parla de la seva lúcida visió d'una realitat contradictòria i complexa, com ho és la seva peculiar forma d'entendre i d'encarnar allò espanyol, que conviu amb la seva determinació de ser un «estrany» precisament en el panorama espanyol.

La pintura que es pot veure a Montserrat reflecteix la realitat íntima d'aquella Espanya negra, de la seva gent, dels seus costums i de la seva història. Una vida analitzada des d'una visió personal, carregada d'irrisió i de tragèdies. Existeix encara aquest món? Què significa en el nostre context actual? Interrogants que floten en l'atmosfera d'aquesta exposició que pretén ser dura i colpidora. (C.C.)

Fotos: Òscar Bardají

La natura, tema predilecte de l'artista.

Els paisatges de Carlos de Haes

LLEIDA.— El Museu d'Art Jaume Morera acull fins al 26 de març l'exposició *Carlos de Haes al Museu d'Art Jaume Morera*. Aquesta mostra pretén restituir la memòria museística de l'antiga Sala Haes, inaugurada el 30 de novembre del 1924 al Museu d'Art de Lleida amb motiu de la donació feta per Jaume Morera i Galícia, deixeble i amic de Carlos de Haes, i de l'arribada d'una sèrie de dipòsits del Museu del Prado. Es tracta de prop d'una setantena d'obres que, des d'aquell llunyà 1924, no han estat mai més exposades de manera conjunta. Carlos de Haes (Brussel·les, 1826 - Madrid 1898) és un artista essencial dins de la història de la pintura espanyola del segle XIX i l'impulsor, des de la càtedra de Paisatge de l'Escola de Belles Arts de San Fernando, del corrent realista en aquest gènere. (C.C.)

Despertar consciències sobre la immigració

■ És l'objectiu de l'Associació Àkan, que recull en el llibre «Amal? Et saludo!» les experiències de vida de nou immigrants

BARCELONA.— «El llibre és una crida. Algú ha de recollir el patiment d'aquestes persones. Volem conscienciar i despertar la sensibilitat de la gent», van afirmar tres dels cinc autors del llibre *Amal? Et saludo!* en la presentació del dijous 16 de gener. Pertany a la col·lecció Torsimany de l'editorial Claret i és fruit de la feina de l'Associació Àkan de Girona, d'inspiració cristiana.

Un nen del carrer de Bangla Desh que fa cinc anys que és a Catalunya, un professor congolès perseguit per raons polítiques, un jove txetxè víctima de la guerra, un marroquí discapacitat físic, una nena marroquina anomenada Amal que va adoptar uns pares... i així fins a nou històries relatades al llibre *Amal? Et saludo!*, presentat el 16 de gener a la llibreria de l'editorial Claret. Van assistir a la presentació tres dels autors: M. Lluïsa Geronès i Santi Thió, de l'Associació Àkan, i Mohamed el Abbasy, autor i un dels immigrants acollits per l'entitat.

Tot va començar l'octubre del 2003 quan es va posar en funcionament un projecte per facilitar a Girona la integració d'un petit grup d'immigrants. Alguns voluntaris del Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians i del Centre Cristià Universitari es van oferir a donar-los classes de català com a eina essencial per obrir-se camí i integrar-se. Quan es van acabar les ajudes de què disposaven, els immigrants continuaven sense papers, ni habitatge, ni feina. Es van veure obligats a traslladar-se a una freda casa de colònies en ple hivern gironí. Allà els professors voluntaris van continuar la seva tasca, al mateix temps que miraven de completar l'abastiment de menjar i roba, entre altres coses.

«Quan fas classes de llengua, es parla i quan es parla, s'explica; així ens asseben-tem de les dramàtiques històries de cadascun d'ells», va comentar Geronès en la presentació del llibre. I va afegir: «Un dels

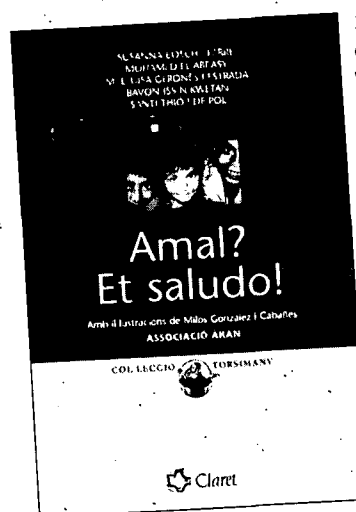
Imatge de la presentació del llibre.

immigrants confessava que si hagués sabut tots els patiments que l'esperaven, s'hauria suïcidat. Un altre patia uns dolors terribles per culpa d'uns paràsits a la bufeta. Un altre, sense mitjans per visitar-lo i ajudar-lo, plorava per un germà condemnat. A un altre se li moria la sogra molt lluny sense poder acompanyar el dolor de la seva esposa i manifestar-li la tendresa desitjada.» Aquestes i altres són algunes de les experiències que van commoure M. Lluïsa Geronès i Santi Thió, i que els van impulsar a actuar.

El 18 de març del 2004 es va decidir constituir una associació per poder avalar el lloguer d'un pis, tasca impossible per als immigrants per l'absència de papers. Actualment compten amb sis pisos tutelats per l'entitat. A més, fan activitats variades que van des de les classes de català fins a l'ajuda en la recerca d'habitatge, la tramitació de documentació, la participació en una coral, etc.

Buscant un nom

El nom d'Àkan va sorgir un dia en què va fer falta la Bíblia. Tot i ser de confessions diferents, resen junts i, com va explicar Thió, hi ha una cosa que els uneix molt: «El dolor humà.» Salomon, un dels

Portada del volum.

nes. La Bíblia havia estat l'únic objecte imprescindible que havia escollit per acompanyar-lo en el seu periple de Ghana a Espanya. Els creadors de l'associació van veure com àkan ho relacionava tot: unes classes de llengua entre altres llengües, una Bíblia, un esperit i la difusió d'una ciutadania. I van decidir anomenar-se Àkan.

«El que hem pretès amb aquest llibre és despertar la consciència per entendre que hi ha unes causes del fenomen de la immigració, com la fam i les raons polítiques. I despertar la sensibilitat, el cor. Jo crec que la immigració és una oportunitat per fer un canvi necessari a la societat que ens porti a ser una societat més igualitària i més justa. La immigració no és un problema», va afirmar M. Lluïsa Geronès.

Consuelo Chaves

La pel·lícula «Las llaves de casa» guanya el premi Família

BARCELONA.— La pel·lícula *Las llaves de casa*, del director italià Gianni Amelio, ha estat la guanyadora del X Premi cinematogràfic Família corresponent als films estrenats a Espanya durant l'any 2005. El premi està promogut per CinemaNet amb la col·laboració del Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família.

La pel·lícula és una història d'un nen minusvàlid físic i mental arran d'un part traumàtic. El noi ha de viatjar a Berlín per continuar el seu tractament i allà el rep el seu pare, amb qui no ha tingut mai contac-

te. Malgrat la resistència inicial del pare, entre tots dos s'anirà forjant una gran relació, que s'activa encara més perquè entren en contacte amb una dona que ha dedicat tota la seva vida a la cura de la seva filla, també discapacitada.

El film posa en evidència el problema dels minusvàlids i la prova de l'estimació familiar. El jurat va destacar que «més que una pel·lícula sentimental és una pel·lícula de sentiments», va afirmar Daniel Arasa, director de CinemaNet i president del GEC. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

La Corin

Després del dinar que el personal de la cuina feia abans de la batalla campal entre els cuiners i els cambrers, la Corin gaudia de la seva copeta. Era una noia molt treballadora. Feia de cuinera en la partida de graella; és a dir, s'ocupava de les brases i de la planxa. No defallia mai, tot i que les comandes li omplien el taulell.

Era gallega i, de vegades, em convidava a beure un orujo casolà. Jo era molt jovenet i no en volia mai. Un dia, però, en vaig fer un glopet i ja en vaig tenir prou. Aquesta beguda és pur foc. A més, no és bo beure abans de treballar i, sobretot, en hostaleria.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Celebració del cinquè centenari de la fundació de la Guàrdia Suïssa

■ Benet XVI manifesta el seu reconeixement a aquest cos militar

CIUTAT DEL VATICÀ.— El diumenge 22 de gener, Benet XVI va manifestar la seva «estimació» i «reconeixement» en commemorar el cinquè centenari de la fundació de la Guàrdia Suïssa. Aquest cos militar està format per cent soldats: 4 oficials, 23 comandaments intermedis, 70 alabarders, 2 tamboriners i un capellà.

El 22 de gener del 1506, el papa Juli II (1503-1513) va acollir i beneir el primer contingent de guàrdies suïsses, vinguts a Roma per assegurar la defensa de la seva persona i del palau apostòlic.

Passats cinc-cents anys, Benet XVI va recordar aquest esdeveniment després de resar l'Àngelus el 22 de gener amb milers de pelegrins congregats a la plaça de Sant Pere del Vaticà. El Bisbe de Roma va saludar «amb alegria tots els qui conformen avui aquest cos benemèrit, al qual, com a signe d'estimació i reconeixement, imparteixo de cor una benedicció apostòlica especial».

Poc abans, el cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat i degà del Col·legi Carde-

S'han iniciat les celebracions d'aquests cinc-cents anys.

Els membres de la Guàrdia Suïssa han de professar la fe catòlica.

nalici, presidia a la Capella Sixtina la santa missa per als membres de la Guàrdia Suïssa amb motiu de l'inici de les celebracions d'aquests cinc-cents anys. El purpurat va recordar que, quan fan jurament, els guàrdies suïssos juren «servir fidelment, lleialment i honorablement el Summe Pontífex i els seus successors legítims amb totes les seves forces, i sacrificar, quan calgui, fins i tot la vida per la seva defensa». «Que aquesta fidelitat sigui sempre el vostre lema!», els va desitjar.

Quan va explicar els motius pels quals es va crear la Guàrdia Suïssa, el cardenal Sodano va esmentar una frase d'Ulrich Zwingli, fundador de l'Església reformada suïssa, pronunciada abans d'abandonar l'Església catòlica. «Els suïssos veuen la trista situació de l'Església de Déu, la Mare de la cristiandat, i consideren que és greu i perillós el fet que qualsevol tirà pugui agredir impunement per cobdícia la Mare comuna de la cristiandat», afirmava Zwingli.

Estimar l'Església de Crist

El cardenal Sodano va convidar els guàrdies suïssos a «estimar cada cop més l'Església de Crist». L'amor per l'Església va portar els guàrdies suïssos a donar la vida pel Papa en el saqueig de Roma que va tenir lloc el 6 de maig del 1527. Dels 189 guàrdies suïssos, només 42 van sobreviure a l'atac de les tropes de l'emperador Carles V en defensa del papa Climent VII, a qui acusaven de mantenir una política favorable a França. El Pontífex es va salvar perquè es va refugiar al castell de Sant Àngel, proper al Vaticà.

Entre els caiguts al servei del Papa es troben també l'anterior comandant de la Guàrdia Suïssa, Alois Estermann, i la seva esposa, assassinats la nit del 4 de maig del

1998 pel jove guàrdia suís Cedric Tornay en un atac de bogeria.

Amb motiu del centenari, el proper 6 de maig, el jurament dels nous reclutes de la Guàrdia Suïssa tindrà per primer lloc a la plaça de Sant Pere del Vaticà. En la nit d'aquell dia s'oferirà un espectacle de focs artificials sobre el castell de Sant Àngel.

També s'ha previst l'emissió de segells vaticans dedicats als 500 anys de la fundació de la Guàrdia Suïssa i la Ciutat del Vaticà. El realitzador és Rudolf Mirer, artista suís i exguàrdia suís. Mirer també ha creat una medalla d'or que ha estat encunyada per Suïssa per commemorar-ne el cinquè centenari.

Els reclutes han de ser homes suïssos d'entre 19 i 30 anys d'edat i de fe catòlica. Han de superar els 174 centímetres d'alçada, ser solters i haver complert una instrucció bàsica amb l'exèrcit suís. Tot i que la creença popular és que els uniformes van ser dissenyats per Michelangelo Buonarroti, l'actual disseny va ser creat cap a l'any 1915. (Zenit)

Primer curs d'especialització en informació religiosa a Roma

CIUTAT DEL VATICÀ.— El proper mes de març començarà a Roma el primer curs d'especialització en informació religiosa organitzat per l'Associació de Vaticanistes Acreditats al Vaticà, la Universitat Pontifícia de la Santa Creu i l'Associació Iscom. El curs està pensat per a 25 periodistes que ja siguin a Roma cobrint la informació religiosa (vaticanistes), però que vulguin tenir més eines per entendre el complex món vaticà.

Un dels objectius és «donar algunes claus de lectura per entendre l'Església catòlica a l'inici del pontificat de Benet XVI», ha precisat la professora Marta Brancatisano, coordinadora acadèmica del

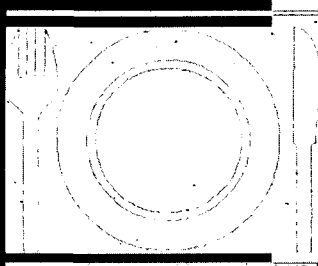
curs. El director científic d'aquesta activitat és Mons. Lluís Clavell, rector emèrit de la Universitat Pontifícia de la Santa Creu. El curs el formen dotze sessions, del 3 de març al 16 de juny del 2006, que tindran lloc al palau de l'Apol·linar, seu d'aquesta universitat. Els professors provenen de diferents universitats pontificies de Roma.

Entre altres temes, s'analitzarà l'estructura de l'Església, l'organització del Vaticà, la laïcitat i la llibertat religiosa, el matrimoni, la vida humana, les Esglésies orientals, les religions en el món, el diàleg interreligiós i les claus teològiques de lectura del pensament de Joseph Ratzinger. (Zenit)

Pomes al Calvados

INGREDIENTS:

4 pomes
3 cullerades de
margarina
4 cullerades de mel
1 got d'aigua
llet condensada
Calvados

PREPARACIÓ:

Peleu quatre pomes i partiu-les a trossos ben grans. Poseu-les en una cassola amb tres cullerades de margarina, quatre cullerades de mel i un got d'aigua. Bulliu les pomes, a poc a poc, fins que estiguin ben tovetes. Quan estiguin al punt, poseu-les en un plat i afegiu-hi un rajolí de llet condensada barrejada amb una mica de Calvados.

LLIBRES

Una figura bíblica apassionant

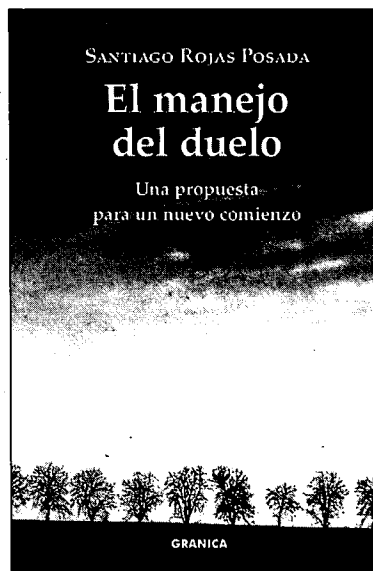
De totes les figures heroiques de l'Antic Testament poques són més enlluernadores que la de David, el jove pastor destinat a governar Israel, i cap conté una barreja tan atractiva de pietat, de grandesa i de fragilitat. En les mans expertes de l'escriptor Louis de Wohl, la història de David reviu amb tota la seva força i esplendor. Comença quan un jove desconegut és ungit pel profeta Samuel i continua a través dels seus anys de servei al rei Saül, de la grandiositat del seu llarg regnat, de les desil·lusions de l'envelliment, dels personatges que van marcar la seva vida (Jonatan, Betsabé, Salomó...) i de la promesa eterna que en fa presagiar la fi. Una vida en què hi ha tot el que l'ésser humà cerca i tot el que de vegades troba sense cercar-ho: amor, riquesa, poder, pietat, bellesa, dolor i traïció. Basada en el relat bíblic i en la rigorosa recerca històrica de l'autor, *David de Jerusalem* és una novel·la sobre uns esdeveniments que van passar fa molts segles, però sempre respectant-ne escrupolosament la historicitat. (C.C.)

Louis de Wohl, *David de Jerusalem. El conquistador del reino*. Editorial Palabra, Col·lecció Arcaduz, Madrid 2005, 319 pàg.

Retrobar el sentit de la vida

La mort és un esdeveniment comú a tots els éssers humans i, com a tal, és un dels temes que ens interessen i que ens porten a plantejar-nos qüestionaments i a reflexionar sobre la vida mateixa. El present llibre és una proposta per retrobar el sentit de la vida quan hem perdut un ésser estimat des d'una perspectiva que abraça tots els aspectes: l'emocional, el psicològic, l'espiritual, el físic... Escrit en un llenguatge senzill, el metge Santiago Rojas Posada, especialista en cures pal·liatives oncològiques, explica al lector —tant si és ell mateix l'afectat com si vol ajudar algú que està passant per aquesta situació— quin és el procés d'un dol i les tasques a fer per tirar endavant. «El dol sol definir-se com una reacció subjectiva que passa després de la mort d'un conegut. Fer d'aquesta experiència un procés solucionable dependrà de múltiples factors personals i circumstancials», escriu Rojas Posada. I afegeix: «L'elaboració conscient del dol ens restitueix de nou el propòsit de viure, el seu "per a què"». (C.C.)

Santiago Rojas Posada, *El manejo del duelo. Una propuesta para un nuevo comienzo*. Editorial Granica, Col·lecció Crecimiento personal, Barcelona 2005, 190 pàg.

La societat africana i el cristianisme

Aquesta obra planteja que el cristianisme pot execir un paper important en la reconstrucció de l'Àfrica. El seu autor, el pastor Kā Mana, doctor en Filosofia i en Teologia, intenta treure a la llum una nova evangelització al continent. Una evangelització que sigui ferment i pilar per a la construcció d'una nova societat, que promogui la vida enfront de les múltiples amenaces que pesen sobre l'existència quotidiana de la gent que aporti un ferment africà —el de la vida— al cristianisme universal. «Kā Mana, home profundament creient en Jesucrist, molt arrelat en la cultura bíblica, intenta mostrar com la fe cristiana és un ressort poderós per a l'alliberament i la construcció d'Àfrica», afirma F. Kabasele Lumbala al pròleg. Per la seva part, els missioners i les missioneres del Servei Conjunt d'Animació Missionera estan convençuts que és «positiu i enriquidor per a les comunitats cristianes espanyoles que puguin saber el que l'Esperit Sant diu a aquelles esglésies per tal que la nostra comunió sigui més gran i vagi més enllà de les fronteres que impliquen la llengua i la distància». (C.C.)

Kā Mana, *La nueva evangelización en África*. Editorial Verbo Divino-Servei Conjunt d'Animació Missionera, Col·lecció Sin Fronteras, Estella 2005, 244 pàg.

Transmetre valors als joves

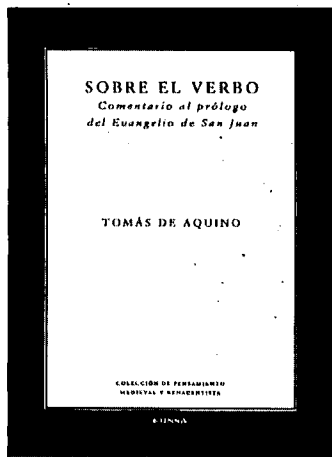
Immersos en la confusió de la societat actual, els adolescents naufraguen tot sovint entre estímuls equivocs i missatges contradictoris. En un context semblant, la tasca de transmetre valors es fa certament àrdua; de vegades, fins i tot descoratjadora. Aquest llibre, en contrapartida, proposa vint unitats suggeridores amb què es pretén animar i ajudar professors, educadors i pares a treballar en l'ensenyament de conductes responsables i solidàries. Mitjançant històries fictícies però properes, així com un bon nombre d'activitats motivadores, el procés es fa àgil, agradable i optimista. Els exercicis es classifiquen en individuals, de recerca, grupals, de debat i —un dels aspectes més importants— de diàleg amb els pares. A l'adolescent se li ofereix així un tractament integral de la temàtica de cada narració i de cada unitat. Aquest manual no únicament resulta útil per a l'acció tutorial en col·legis i instituts, en els quals la seva aplicació és directa i immediata, sinó com a complement transversal a les diverses assignatures. (C.C.)

AA.DD., *Sembrar valores, recoger futuro. Textos y actividades para fomentar actitudes responsables y solidarias en adolescentes*. Editorial CCS, Col·lecció Materiales para Educadores, Madrid 2005, 164 pàg.

Obra mestra de l'exegesi bíblica

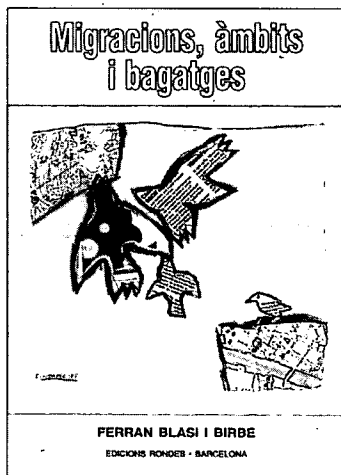
El *Comentari* de Tomàs d'Aquino al pròleg de l'Evangeli de sant Joan —que s'estructura en 11 lliçons i 33 epígrafs— és una peça mestra de l'exegesi bíblica. Aquesta perla hermenèutica de la Sagrada Escripura conté elements filosòfics de valor inestimable, que s'han intentat posar en relleu en aquest treball. Per fer més comprensible el misteri revelat de la Trinitat de Persones en la unitat de la naturalesa divina, Tomàs d'Aquino pren l'home com a imatge de Déu i assumeix allò que considera la part més bona de la persona per exposar, comparativament, la distinció de Persones divines; en especial, aquestes dues facultats superiors de la naturalesa humana: la intel·ligència i la voluntat. Segons explica Juan Fernando Sellés, que ha fet la introducció, la traducció i les notes d'aquesta edició, aquesta obra «serà la millor preparació per a Tomàs d'Aquino de cara a abordar la cristologia a la *Summa Teològica*, la seva exposició més consumada». Aquest llibre es publica dins de la col·lecció Pensament Medieval i Renaixentista, l'objectiu del qual és posar a disposició del públic filosòfic les obres més significatives de lògica, ètica, metafísica i psicologia. (C.C.)

Tomàs d'Aquino, *Sobre el Verbo. Comentario al prólogo del Evangelio de san Juan*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Pensamiento Medieval y Renacentista, Barañáin 2005, 172 pàg.

La riquesa que aporta l'emigració

Aquest llibre és el resultat de la llarga experiència de Mn. Ferran Blasi en el periodisme i la docència. Ofereix molts trets d'un dels fenòmens més característics dels nostres dies que afecten tothom i concretament el vell continent: el fenomen migratori. En la majoria de les ocasions, les migracions no són degudes a la legítima lliure voluntat de les persones i grups humans. Sovint obeeixen a imperatius econòmics i, en concret, a una globalització imposada per les lleis econòmiques, sobretot les que deriven d'una competitivitat desenfrenada que porta a la desaparició de moltes activitats industrials o comercials en països pobres que no poden competir amb els més rics. Com a conseqüència, els treballadors es queden sense feina i han d'emigrar. Mn. Blasi opina que la seva presència és un enriquiment per al país d'acollida, no únicament per factors biològics o demogràfics, sinó també pels nombrosos valors que aporten: culturals, humans —personals o socials— i religiosos. Un bagatge molt valuós. Com afirma el professor José Orlandis al pròleg, «descobrir i valorar tot allò de bo que existeix en el nostre entorn és un art difícil». (C.C.)

Ferran Blasi i Birbe, *Migracions, àmbits i bagatges*. Edicions Rondas, Esplugues de Llobregat 2005, 227 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

I Déu, on és?

Després de l'exercici quotidià de lectura, per poder donar una idea als lectors d'aquestes línies del valor de la narrativa que es publica, he de reconèixer que hi ha una idea que em balla pel cap, i que, sincerament, em preocupa seriósament.

Està bé que jutgem els escriptors que ens arriben i, tot i el risc de semblar parcials, injustos, excessius, demolidors, benèvols, superficials o equivocats..., és evident que tot depèn del color del cristall amb què es mira, i cal ser prou honest per procurar un equilibri que pugui ser garantia d'objectivitat, per ser veritablement orientadors...

Però hi ha un fet que preocupa pregonaument. On amaguen Déu els escriptors? La vida dels protagonistes de la majoria de les seves obres no tenen cap relació amb Déu, amb l'Absolut, amb les normes més elementals de la convivència, inspirada en els valors cristians. Per donar més interès (?), o versemblança (?) i dramatisme als seus arguments, es prescindeix de qualsevol referència al que és essencial de la fidelitat al matrimoni, i s'ometen els judicis de valor en múltiples aspectes de la convivència soci-

Karl BARTH, Instantes, Sal Terrae, Santander 2005
Thomas MERTON, Diálogos con el silencio, Sal Terrae, Santander 2005
Rabí RAMI SHAPIRO, Cuentos-jasídicos, Sal Terrae, Santander 2005

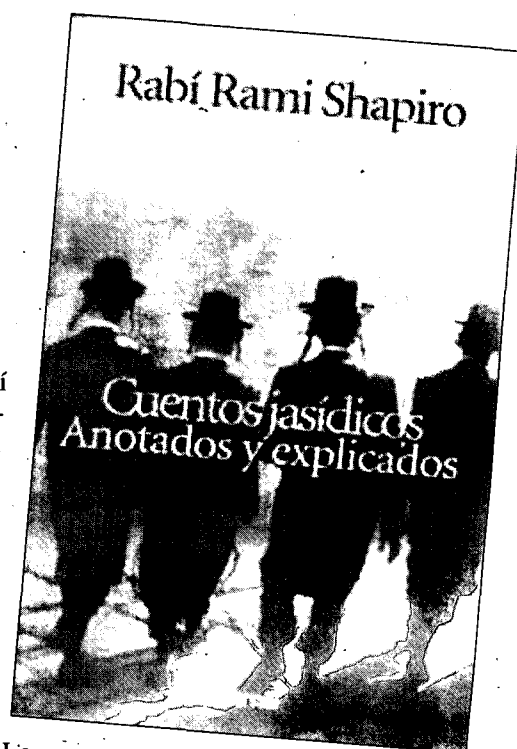
al, professional o familiar...

Com hem de reaccionar? Precisament aquests últims temps han aparegut una sèrie de textos que conviden a pensar en Déu, i que poden ser molt útils per als que llegeixen les publicacions recents, que lamentem. Són textos que creiem fonamentals per crear dins nostre un clima que ens aixequi l'ànim, i ens recordi que Déu existeix, que està present, i que, tot i que els creadors del món de ficció s'hi entestien, és un protagonista invisible però real de les seves elucubracions. I malgrat que ells no els incloguin en la nòmina de les seves novel·les, almenys poden tenir una referència implícita en l'ànim lector. I així, serà útil crear un clima de consciència cristiana, tenint lectures paral·leles que facin referència, senzillament, a Déu i la seva relació amb els homes.

Una lectura freqüent d'Instantes de

Karl Barth o Cuentos jasídicos de Rabí Rami Shapiro, ens pot crear paral·lament un clima interior, que ens ajudi a no deixar-nos endur pel corrent d'un món agnòstic, com el que és manifesta en la narrativa última, per rutina o falsa independència del fet religiós, si no és clarament i conscientment irreligiós.

En un llibre recent, que comentarem en aquestes pàgines, José Antonio Marina intenta analitzar la raó per la qual ell es pot anomenar cristià. La seva anàlisi és suggeridora, però en alguns dels moments del seu discurs és gratuït, i sense la lògica que s'ha d'exigir en un tema com el que promet raonar. És la dialèctica de qui vol resoldre la qüestió de la creença, i que es basa en la lliure visió personal de la realitat, la qual cosa és en part certa, però no és l'única raó. I per

això, ens sentim obligats a recomanar els títols d'aquesta nota, perquè en el clima interior prevalguin elements bàsics, que no es poden reduir a manipulacions pures de la mateixa consciència.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Quart volum de la col·lecció «Personalitats»

La Principal de la Bisbal treballa conjuntament amb el grup de Festes de Primavera de Palafrugell, en l'edició del quart volum de la col·lecció *Personalitats*. Aquest nou CD estarà dedicat al pintor establert en aquesta vila, Modest Cuixart.

La sardana estrena d'aquest disc ha estat encarregada al mestre Antoni Mas i Bou, reconegut compositor, director i pianista, i també actual president del Sindicat de Músics de Catalunya. La sardana dedicada a Cuixart portarà per nom *El cor de les Festes de Primavera*.

La relació de l'artista amb les Festes de Primavera, La Principal de la Bisbal i la sardana ve de molt lluny. L'any 1982, Modest Cuixart va rebre un homenatge a l'Espace Auditorium Maurice Ravel de Lió (França) amb la participació de La Principal de la Bisbal. Aleshores el mestre Ricard Viladesau li va dedicar la sardana *Flors esventades* (obligada de tenora i tible) inspirada en la pintura del mateix nom. El 12 d'agost del 1983, Cuixart va organitzar un concert-homenatge a Viladesau, als jardins de casa seva, amb l'actuació de la Cobla La Principal de la Bisbal i la Coral Mestre Sirés. El mateix any, coincidint amb el centenari de la cobla bisbalenca, Modest Cuixart va pintar *Catalunya és La Principal*, que esdevingué el referent visual de tots els actes commemoratius del centenari. També cal recordar que el 1992, Cuixart amb 67 anys va pintar l'obra *Les fulles seques fan sardana* inspirada en la poesia d'Àngel Guimerà.

Enguany fa 35 anys que Cuixart va fixar la seva residència a Palafrugell i, coincidint amb aquesta efemèride, l'Ajuntament d'aquesta vila l'ha anomenat Fill Adoptiu. Als jardins de Can Cuixart hi han actuat cobles, grups d'havaneres, corals i diferents formacions clàssiques; i, cada any, és tradicional la recepció de les pubilles a casa seva, acompanyades de les autoritats, amb motiu de la presentació de les Festes de Primavera. De sempre, el seu art ha estat al servei de la música, des d'aquell cartell que va pintar l'any cinquanta anunciant el concert del gran pianista Willie Smith *The Lion* a Barcelona, fins a dissenyar el penó de la Coral Mestre Sirés de Palafrugell. La Fundació Cuixart també participa, cada any, en els *Cicles de concerts a les galeries d'art*, oferint recitals de música clàssica, ètnica i jazz a la seu de Barcelona.

La col·lecció discogràfica *Personalitats* es va iniciar l'any 2002, amb el propòsit de reunir en diferents discs totes les personalitats —figures de l'art i la ciència, la política i el pensament— que s'han interessat per la sardana i la cobla. Fins a l'actualitat s'han publicat tres volums d'aquesta col·lecció: el primer *Artie Shaw - Un americà a Begur*, el segon *Josep Pla - De vegades penso en Palafrugell* i el tercer *Madeleine Carroll - La Costa Brava, el meu lloc de repòs*. En els Premis del Dia de la Sardana de l'any 2003, aquesta fou guardonada per l'Obra del Ballet Popular, en la categoria de millor producció discogràfica. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

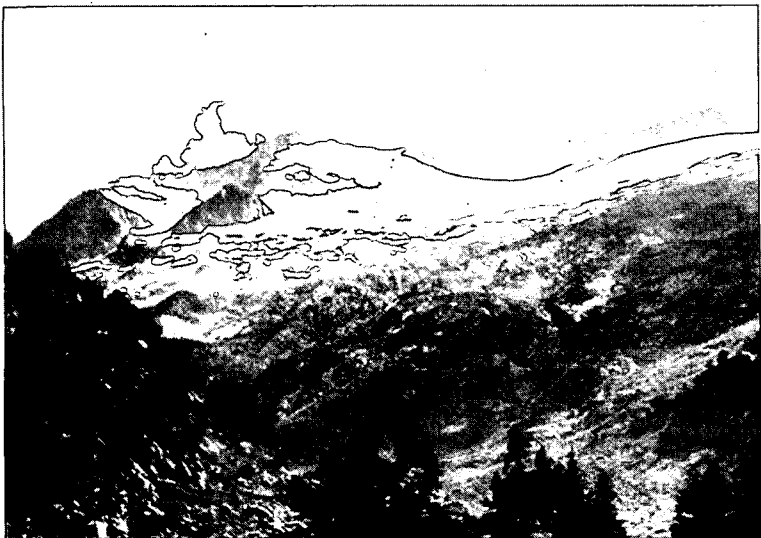
Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Cada vegada tenim més poc gel

Per què serà que els costi tant als governs d'admetre que tenen raó els científics que parlen del canvi climàtic provocat per l'home? Hi ha hagut la Cimera del Clima a Mont-real (Canadà) el mes de desembre passat amb uns resultats molt migrats. Els Estats Units, sense acceptar el Protocol de Kyoto, van firmar *in extremis* les bones intencions, com la resta de països. Però són només uns acords de mínims. I això després de rebre el president Bush unes 600.000 firmes que reclamaven la seva incorporació a aquell Protocol i d'haver-se manifestat el 3 de desembre a Mont-real, sense fer cas dels 4 graus sota zero que marcava el termòmetre, unes 40.000 persones animant els polítics de tot el món a prendre mesures dràstiques contra el canvi climàtic. Fa pena.

I una vegada més hem de dir que l'escalfament de la Terra és una realitat científicament constadada i que una de les causes més clares és l'excés de diòxid de carboni de l'atmosfera motivat pel que l'home hi llença constantment. Per cerciorar-nos del fet que ens diuen els experts que el gel del planeta es desfà, només cal fer una ullada a les glaceres del Pirineu, preguntar com eren a la gent que les coneix des de fa mig segle i escoltar-ne la resposta.

Però altres dades que ens van transmetent els científics d'arreu del món són esfereïdores. Per exemple, s'ha vist que Groenlàndia des del 1979 té una

Les glaceres del Pirineu, com la de l'Aneto, es fonen.

àrea com dues vegades França. Al final d'aquest segle el *permafrost* (part del subsòl gelada permanentment) s'haurà enretirat centenars de quilòmetres més al nord. Les glaceres dels Alps mostren una ràpida regressió. A l'Himàlaia es desfan amb amenaces d'inundacions catastròfiques. El Kilimanjaro perdrà les neus permanents el 2015. A Montana (Estats Units) el Parc Nacional de les Glaceres pot desaparèixer el 2030. A la Patagònia (Argentina) la fusió del gel de les glaceres es fa a ritme accelerat... No acabariem mai! Oi que val la pena saber tot això i fer-ho saber?

pèrdua anual de 50 quilòmetres cúbics de gel, cosa que fa pujar el nivell del mar 1,3 cm l'any. No sembla gaire, oi? Però multipliqueu-ho per 27 i ja veureu que no és tan poc com sembla. Si l'escalfament arribés a ser de tres graus es fondria del tot el glaç groenlandès i arribaria a pujar 7,2 metres el nivell dels mars. S'ha parlat dels efectes econòmics positius del desglac: actualment és de 20-30 dies la temporada de navegabilitat pel mar de l'Àrtic i es preveu que el 2100 arribarà a 120 dies, però això mateix té una contrapartida: esgotament de les pesqueres nòrdiques, per contaminació de deixalles dels vaeixells excessius.

Un 15% de la tundra àrtica ha desaparegut des del 1970, és a dir, una

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'astronomia en la seva història

32 La precisió astronòmica augmenta per obra d'uns francesos

El professor d'astronomia que teníem a la dècada del 1950 a la universitat de Barcelona, Dr. Joaquim Febrer i Carbó (1893-1970), de grata recordança, ens deia a classe que tots els astrònoms de la història havien estat homes de gran paciència. Ara que n'estic resseguint biografies, em vaig confirmant en aquesta idea. Tots ells tenien un gran afany d'exactitud en les seves mesures, i per això feien les observacions amb meticulositat paciencíssima. Ho hem vist en tots els que hem ressenyat fins ara, i d'alguns hem de dir que consta que fins i tot la virtut de la paciència la tenien davant de les penúries econòmiques. L'últim dels mencionats va ser un dels que ho demostrà perquè d'ell se'ns conta aquesta anècdota: quan la reina d'Anglaterra li digué que interviendria perquè li apugessin el sou li respongué que declinava l'oferta i afirmà: «Si el càrrec d'astrònom reial valgués alguna cosa ja no el tindrien els astrònoms», volent significar que treballen per vocació, no pels diners, i que els qui en volguessin treure un guany ja no tindrien la paciència d'astrònoms com cal.

Aquest capítol el dediquem a dos astrònoms del segle XVIII que demostraren també una gran paciència en tota la seva labor i despreniment d'avantatges pecuniaris.

Nicolas-Louis Lacaille (1713-1762)

Va néixer a Rumigny (Champagne) el 15 de maig del 1713. De molt jove quedà orfe de pare i mare i el duc de Borbó

el va protegir. Va començar estudiant la carrera sacerdotal però s'aturà a diaca. Va veure que tenia més inclinació per la ciència i volgué dedicar-s'hi. El 1738 el presentaren al director de l'Observatori de París, Jean D. Cassini, que l'acceptà i el posà de col·laborador de Maralde en uns treballs geodèsics. Hi mostrà tanta competència que el 1741 l'Acadèmia de Ciències ja l'acceptà com a membre. Se li confià el càrrec de professor del col·legi Mazarino.

El 1750 fou escollit per anar a l'Àfrica del sud, al Cap de Bona Esperança, mentre Lalande —de qui parlarem tot seguit— anava a Berlín, per poder determinar les paral·laxis terrestres del Sol i de la Lluna, o sigui, s'havien de mesurar amb la màxima exactitud l'angle que fan les visuals dirigides a aquests astres des de Bona Esperança i des de Berlín, per obtenir així les distàncies Terra-Sol i Terra-Lluna.

Lacaille s'encarregà, a més, de fer un catàleg d'estrelles de l'hemisferi austral. Per això s'estigué a l'Àfrica quatre anys. El govern li havia lliurat només deu mil francs per a totes les despeses d'aquest temps. Ell tornà amb un catàleg d'unes 10.000 estrelles i retornà religiosament al govern mil francs que havia estalviat dels deu mil que havia rebut. Publicà la seva obra el 1760, *Coelum australe stelliferum* («Cel austral d'estrelles»). Havia posat nom a 14 contel·lacions per agrupar les estrelles catalogades, noms que encara es conserven.

No content amb l'obra d'aquests quatre anys, de tornada a París, es dedicà a millorar amb gran paciència fins a la màxima exactitud les coordenades de les 400 estrelles més brillants de l'hemisferi nord, per a ús dels observatoris. El 1761 va fer una nova determinació de la distància de la Lluna aplicant-hi, per primera vegada el fet que la Terra no és una esfera perfecta. Després es dedicà a estudiar la posició de les estrelles del Zodíac, però això ja no ho pogué publicar ell; li ho publicaren amb el títol *Observations sur 515 étoiles du Zodiaque* el 1763. Havia mort a París 21 de març del 1762.

Joseph Jérôme LeFrançais de Lalande (1732-1807)

Va néixer a Bourg-en-Bresse (Ain) l'11 de juliol del 1732. Començà estudiant amb els jesuïtes i després cursà la carrera de Dret a París. Però ben aviat s'interessà per l'astronomia i simultaniejava els estudis de lleis amb les classes que donava Delisle d'aquesta ciència al Collège de France. Passà després a ser deixeble de Lemonnier. Tenia 19 anys quan per recomanació d'aquest astrònom l'enviaren a Berlín a mesurar la paral·laxi terrestre del Sol i de la Lluna, combinant amb Lacaille que, com hem dit anà al Cap de Bona Esperança. Com a premi de la seva labor se li concedí el 1753 una plaça de professor d'astronomia que es trobava vacant i va entrar de membre a l'Acadèmia de París.

Des del lloc assignat començà a treballar en l'estudi de les òrbites planetàries i cometàries. El 1759 ja en publicava una nova edició que millorava les taules que Halley havia compost per a posicions de planetes i cometes. El 1760 va succeir Delisle en la càtedra d'astronomia del Collège de France i el 1795 era nomenat director de l'Observatori de París, en el qual havia estat treballant des del 1768. En el nou càrrec va tenir com a preocupació principal preparar un catàleg de 47.000 estrelles, que va publicar el 1801 amb el nom d'*Histoire céleste Française*. No cal que ponderem la paciència que li calgué per arribar a confeccionar una llista tan extensa. Fins avui dia ha estat en ús en tots els observatoris com a punt de referència. Per designar una estrella de les que no tenen nom especial és habitual encara actualment designar-la pel nombre que té en el catàleg. Per exemple la numerada «Lalande 21.185» s'ha vist que té un planeta. Una curiositat que no volem passar per alt: més de mig segle abans del descobriment del planeta Neptú, el va veure Lalande sense adonar-se que era un planeta i el posà com a estrella en el seu catàleg.

I encara li sobrà temps per confeccionar unes taules del moviment del cometa Halley i de les posicions dels satèl·lits de Júpiter a partir de les pròpies observacions i càlculs. També es dedicà a escriure obres de divulgació, com un *Traité d'Astronomie* (1764) i tots els articles d'astronomia de la gran *Encyclopédie* de Diderot.

El 1802 va crear un premi que porta el seu nom per guardonar la troballa astronòmica més important de cada any. Així es despreguè de la poca fortuna que tenia en bé de la ciència dels astres. Va morir a París el 4 d'abril del 1807, poc després de publicar unes taules de la Lluna.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Crash ****

Director: Paul Haggis.
 Guionista: Paul Haggis i Bobby Moresco.
 Intèrprets: Don Cheadle, Matt Dillon, Brendan Fraser, Sandra Bullock, Thandie Newton, Ryan Phillippe.
 Gènere cinematogràfic: drama.
 Estats Units, color, 2005. 100 minuts. / Públic: adults.

Les persones més diverses (per la seva raça diferent, condició laboral i social, personalitat, aspiracions...) s'entrecreuen durant poc més d'un dia a la ciutat de Los Angeles. La pel·lícula —a l'estil d'altres produccions de tipus coral i camins creuats, com *Traf-*

Una pel·lícula extraordinària.

fic o Grand Canyon— indaga en l'arrel d'una societat impregnada de prejudicis, dolor i recerca de comprensió.

La por del que és desconegut —identificat, normalment, amb el de l'altra raça— és la dinàmica que agita els «xocs» entre els múltiples caràcters. Una por bilateral i uns prejudicis que assalten, fins i tot, dins del mateix grup racial. Com bé entreveu un dels personatges, malgrat que hi hagi «xocs», no hi ha intercomunicació. Precisament, l'odi de ser jutjat i, alhora, aquest impuls de jutjar l'altre

impedeixen l'intercanvi d'idees.

El guionista de *Million Dollar Baby* escriu (juntament amb un productor de l'esmentat film d'Eastwood) i dirigeix el seu primer llargmetratge, per al qual ha comptat amb un repartiment farcit de cares conegudes que fan perfectament creïbles els seus papers. Tot i que *Crash*, segons Haggis, no pretén moralitzar ni jutjar, el resultat parla per si sol. El guió, dur, de vegades excessivament complent i, en algun moment, amb algun toc de realisme màgic (com la història del manyà hispà i la seva filla), il·lumina una realitat complexa i permet que cada espectador es vegi reflectit, amb més o menys intensitat, en les persones i situacions que relata.

Visualment, la imatge recurrent (també en els títols de crèdit) de les espurnes de llum rodones, produïdes pels fars dels cotxes a la nit, com cercles que semblen interseccionar-se, és evocadora. Un film, que partint de la convenció del gènere, és un referent per tractar el racisme, la integració i les relacions humanes.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 2 i 1/2; sexe: 1; llenguatge: vulgar (qualificacions de 0 a 3).

Bordadoras ***

Directora: Eléonore Faucher.
 Guionistes: Eléonore Faucher i Gaëlle Macé.
 Intèrprets: Lola Naymark, Ariane Ascaride, Jackie Berroyer, Thomas Laroppe, Marie Félix.
 Gènere cinematogràfic: drama.
 França, color, 2004, 89 minuts. / Públic: adults.

Quan Claire s'assebenta que està embarassada de cinc mesos, decideix donar a llum en l'anonimat. Per això, abandona la feina i comença a brodar, la seva gran passió, per a la senyora Melikian, una brodadora que cus per a dissenyadors d'alta costura. Dia dia, puntada rere puntada, i a mesura que el ventre de Claire creix i creix, sorgeix entre elles una profunda relació d'amistat.

Tercer llargmetratge d'aquesta directora francesa, en el qual, amb un ritme pausat però intens, es narra la sortida de l'aïllament en el qual cau Claire després de conèixer que està embarassada. La comunicació a través de la feina detallista i preciosista de brodar serà la clau que uneixi dues dones sotragades per una pèrdua (la mort del fill de la senyora Melikian) i per un guany (l'embaràs de Claire). Totes dues compensaran, amb la companyia i una estimació expressada a la seva manera, les mancances afectives i humanes que els ha robat la vida i, potser, podran acceptar i estimar el seu present.

Tot i que gairebé no hi ha diàleg, ni es dona una explicació detallada del perquè de totes les situacions, les imatges —sobretot enllaçades en plans contraplans i formades amb un joc magnífic de colors (el cabell vermellós de Claire, els colors de la roba, dels brodats...)— són suficients per conèixer l'essencial. La trama, tot i que encertada en el tema de la necessitat de compartir, de rebre i donar ajuda, podria haver estat més coherent i profunda en la relació entre Claire i Guillaume.

• Humor: 1/2; acció: 1; violència: 0; sexe: 1; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Un film intimista i sincer.

Estrena en vídeo i DVD

El mercader de Venècia ***

Director i guionista: Michael Radford.
 Intèrprets: Al Pacino, Jeremy Irons, Joseph Fiennes, Lynn Collins.
 Gènere cinematogràfic: drama.
 Estats Units, color 2005, 138 minuts. / Públic: adults.

Basada en el drama de Shakespeare, la pel·lícula s'ambienta al segle XVI, quan Venècia era una de les ciutats més importants d'Europa. Narra les desventures de dos amics cristians atrapats per un contracte que van signar amb el jueu Shylock en un moment de necessitat econòmica. En una època en la qual els jueus eren reclosos per una societat injusta que els qualificava d'usurers, un mercader de l'alta societat catòlica, Antonio, es veu implicat en una trampa legal que li farà pagar amb la seva vida l'incompliment del pagament.

Com ens té acostumats la literatura de Shakespeare, no manquen al film els diàlegs intel·ligents i els monòlegs transcendents que qüestionen i descobreixen l'interior del personatge que els

Al Pacino és un dels protagonistes.

recita. Un altre dels encerts del film són els protagonistes, Jeremy Irons i Al Pacino, que interpreten magistralment el paper i endinsen l'espectador en el drama humà en què viuen. Irons, en el personatge d'un cristià abatut per la tristesa que afronta la vida amb apatia i tranquil·litat, s'enfronta a un Pacino marcat per la soledat que, tot i això, lluita per una vida que margina els de la seva religió i els condemna a un submón injust. La bondat i l'honradesa s'enfronten a la venjança i l'avarícia. En definitiva, es tracta d'una bona aposta per un cinema clàssic i comercial que combina alguns elements magistrals i uns altres de més corrents amb un resultat acceptable.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 1; sexe: 1; llenguatge: culte (qualificacions de 0 a 3).

El món de la televisió

► **House**

Dimarts - 22.00 h. - Cuatro

El doctor Gregory House (Hugh Laurie) és un metge poc convencional i força transgressor en els tractaments que fa servir amb els pacients. La sèrie està ambientada en un hospital universitari de Princetown. Posseeix uns personatges polièdrics i uns diàlegs intel·ligents, carregats de sarcasme i agudeses.

• Públic: joves/adults; gènere: comèdia dramàtica; realització tècnica: molt bona; guió: interessant i original.

► **Joel**

Diumenge - 14.30 h. - Cuatro

Spin off de *Friends*, aquesta sèrie està protagonitzada per Matt LeBlanc en el paper de Joey Tribbiani. L'ingenu i etern aspirant a actor decideix deixar Nova York per traslladar-se a la meca del cinema, Hollywood, i mirar d'aconseguir el somni de convertir-se en gran estrella de cinema. Allà l'espera la seva germana i el seu nebot, Michael. Amb un esquema similar al de *Friends*, perd força i frescor respecte de la seva predecessora.

• Públic: joves/adults; gènere: comèdia; realització tècnica: acceptable i guió: humor ràpid, poc innovador i una trama repetitiva que cansa.

TAC

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*
Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Sense embuts*

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

18.00-19.00 *Piscolabis*

19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*

23.00-00.00 *Paraules d'amor*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*

19.00-22.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*

01.00-02.00 *La gran diferència*
Ressons

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

18.00-19.00 *Piscolabis*

19.00-20.00 *Temps d'oci*

23.00-00.00 *Mirades de cinema*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

Divendres

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

18.00-19.00 *Maria els ulls de Maria*

19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*

23.00-00.00 *Amb llum pròpia*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)

11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli

02.30-07.00 *Espurna d'Alba*
Música instrumental-Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)

12.00-18.00 *Radiofórmula*

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)

20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de
Ràdio-Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*

10.30 *Agenda*

12.00 *Butlletí informatiu*

14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*

16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*

18.30 *Agenda*

20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

RÀDIO
BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 5

08.45 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.00 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.15 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
Director: Isidro Càtela.

10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de la Coral Sol Ixent de Granollers (Vallès Oriental), sota la direcció de Mireia López.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.20 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

Dilluns 6

17.00 *Pueblo de Dios*
Experiències i iniciatives, activitats o persones compromeses en accions de solidaritat.
Director: Julián del Olmo.

33

Diumenge 5

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

11.00 *Missa conventual de Montserrat*
Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

Divendres 3

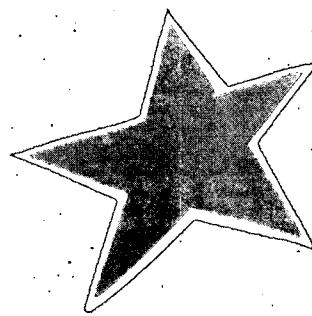
20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

ràdio
estelMúsica i
missatge

□ Barcelona 106.6

□ Tarragona 100.6

□ Catalunya Central 93.7

□ Girona 103.4

□ Lleida 91.5

□ Tortosa 90.1

□ Garraf 96.8

□ Vic 91.3

□ Cerdanya 104.4

□ La Seu d'Urgell 105.0

□ Andorra 107.5

www.radioestel.com

FEBRER ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PURIFICACIÓ DE LA MARE DE DÉU

Internet

- **PREGÀRIA.**— www.espaisagrat.org és la pàgina web dels jesuïtes de Catalunya que ofereix pregària i reflexió a través de textos breus i una lectura comentada de l'Evangelí.

Altres bisbats

- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 6 al 10 de febrer, dirigits per Mons. Agustí Cortès, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, al monestir de Santa Llúcia de Mallorca. Més informació: tel. 971 214 370; del 12 al 17, dirigits per Manuel Barcos, a la casa d'exercicis de la Immaculada (Puerto de Santa María). Més informació: tel. 956 480 760; en les mateixes dates, dirigits per Ángel Moreno Sancho, al monestir de Buenafuente (Guadalajara). Més informació: tel. 949 835 044.
- **PASTORAL PENITENCIÀRIA.**— Del 14 al 16 de febrer se celebraran a Madrid les XVIII Jornades Nacionals de Capellans de Pastoral Penitenciària sobre *La formación de los agentes de pastoral*. Dirigeix i coordina: José Fernández de Pinédo Arnáiz, coordinador de l'Àrea de Formació i Estudis. Més informació: tel. 913 439 712, fax 913 439 727, a/e: penitenciaria.cee@planalfa.es
- **PASTORAL DE LA SALUT.**— Del 14 al 16 de febrer, a Madrid, curs de formació per a capellans i agents de

Pastoral de la Salut sobre *El acompañamiento espiritual al enfermo*. Més informació: tel. 914 471 118.

- **MONGES TRINITÀRIES.**— El 18 de febrer, a les 17.30, escola de pregària a la casa de la Trinitat de les monges trinitàries de Suesa (Cantàbria). Més informació: a/e: montrini@terra.es

- **JESUÏTES.**— Del 20 al 24 de febrer, seminari de formació de directors d'exercicis espirituals sobre *Proceso personal de elección en la Segunda Semana*, a Cantoblanco. Més informació: Pascual Cebollada, pascesil@tel.upcomillas.es

- **CARMELITES.**— Del 24 al 26 de febrer, curs de formació per al carmel seglar al Centre d'Espiritualitat dels Carmelites Descalços de Toledo. Més informació: José M. Hernández, tel. 925 223 815, a/e: toledo@ocdcastilla.org

Barcelona

- **VI JORNADES DE FORMACIÓ I ANIMACIÓ PASTORAL.**— El 2 de febrer, *Missatges de salvació de la cultura audiovisual*, amb Francesc Grané (professor de la Universitat Ramon Llull, director del CCUP); el 9, *El nucli del missatge cristià. Què és l'essencial, què és accessori?*, a càrrec de Mn. Gaspar Mora (doctor en Teologia, vicecàrrec de la Facultat de Teologia de Catalunya i professor de Teologia Moral). Les sessions són de 21.30 a 23.00, a la parròquia de Sant Pere del Masnou (pl. de l'Església, 5). Organitza: arxiprestat de la Cisa i la Delegació diocesana de Pobles i Comarques.

- **COSMOCAIXA.**— El 2 de febrer, a les 19.00, M. Teresa Felipó (catedràtica d'Edafologia i Química Agrícola, UB) i Jaume Porta (catedràtic de l'Àrea d'Edafologia i Química Agrícola, Universitat de Lleida) parlaran sobre *El sòl. Un recurs natural de gran valor*; el 9, a les 19.00, conferència d'Alex Kacelnik (catedràtic d'Ecologia Comportamental, Universitat d'Oxford) sobre *Artesans del regne animal. Els corbs de Nova Caledònia i l'ús intel·ligent d'eines*; el 10 i 11, jornades sobre *Desenvolupament humà sostenible*. Més informació: 932 126 050, fax 932 537 473, a/

e: savicosmocaixabcn.fundacio@la-caixa.es, web: www.cosmocaixa.com

S. I. CATEDRAL BASÍLICA BARCELONA

- **CATEDRAL.**— El 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, a les 10.00, cant de laudes; a les 10.30, missa conventual amb benedicció de candeles; el 12, solemnitat de Santa Eulàlia, verge i màrtir, patrona de Barcelona i cotitular de la catedral, a les 10.00, cant de laudes a la cripta; a les 10.30, missa conventual a l'altar major i cant dels goigs. La cripta romandrà oberta des de les 14.00 a les 17.00.

AMICS DEL LICEU

- **AMICS DEL LICEU.**— El 6 de febrer, a les 19.30, conferència sobre l'Òtello de Giuseppe Verdi, a càrrec de Fernando Fraga, crític musical de *Scherzo*, a la Sala del Cor del Gran Teatre del Liceu, entrada per les Rambles, 51-69 - Barcelona.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA BARCELONA

- **PALAU DE LA MÚSICA.**— El 6, 7, 8 i 9 de febrer, a les 10.00 i a les 11.30, *En Jan titella*. Més informació: tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: taquilles@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org

- **ASSOCIACIÓ D'AMICS DE MARIA BENEDICTA DAIBER.**— Amb motiu del 19è aniversari de la mort de la serventa de Déu Maria Benedicta Daiber, tindrà lloc una missa d'acció de gràcies el 8 de febrer, a les 20.00, a l'església del Santíssim Sagrament (c/ Aragó, 268 - Barcelona).

- **CERCLE LA SALLE.**— El 9 de febrer, a les 19.00, Carmina Sesé parlarà sobre *Visions de Catalunya*. C/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

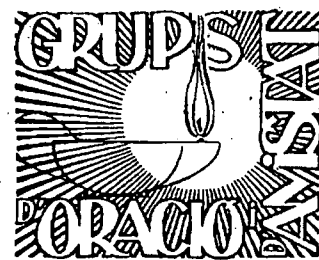
- **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— El 9 de febrer, a les 19.00, aula de memòria pastoral a càrrec del professor Xavier Alegre, teòleg i bi-

blista, que parlarà sobre *Les veus profètiques de Llatinoamèrica*. Més informació i inscripcions: c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858

- **125 ANIVERSARI DEL VIROLAI.**— Del 9 al 23 de febrer se celebrarà una segona edició de la mostra en record dels autors de la música i lletra del *Virolai*, el mestre Josep Rodoreda i el poeta Jacint Verdaguer. Organitza: Associació d'Amics del Mestre Josep Rodoreda. Serà a l'Associació Excursionista d'Etnografia i Folklore, c/ Avinyó, 19, pral. - Barcelona, de di lluns a divendres de 19.00 a 21.00.

- **UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA.**— El 12 de febrer, a les 17.00, recés amb meditació i eucaristia. Lloc: Missioners Eucarístiques de Natzeret, c/ Mare de Déu de la Salut, 26 - Barcelona.

- **CAIXAFORUM.**— El 15 de febrer, a les 17.00, tarda de música amb Mozart sobre *Introducció i etapa de Salzburg (1756-1781)*; el 17, de 9.00 a 19.00, curs de formació en el tractament de la malaltia de Parkinson amb el tema *Noves tecnologies en teràpies complementàries en la malaltia del Parkinson*; el 18, a les 17.00, tertúlia sobre *El meu Haydn*, amb Antoni Marí, poeta i escriptor. Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, web: www.lacaixa.es

- **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— Celebren el 18 de febrer, a la capella de la Llar Verge de Gràcia (c/ Carolines, 16 - Barcelona), el seu recés mensual. Començarà a les 17.00 amb una meditació a càrrec de Mn. Pere Rovira. Seguirà el res de vespres i l'eucaristia. Obert a tothom. Més informació: tel. 932 181 005.

- **ESCOLA BÍBLICA ECUMÈNICA SANT MEDIR.**— Els dies 20 i 27 de febrer, i 6 de març, de 19.30 a 20.30, seminari sobre *El sopar del Senyor en el Nou Testament*, impartit per Enric Capó. Més informació: c/ Constitució, 17 - Barcelona, tel. 934 216 527, web: www.santmedir.net

- **UNIVERSITAT I SOCIETAT CONTEMPORÀNIA.**— Els dies 21 i 28 de

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSSES per les intencions següents:

* Envio..... € com a DONATIU
Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....
C. Postal i Ciutat:.....

Des del carrer

El P. Javier fa servir sotana blanca, com el Papa. Em sorprèn, tot i que ell m'explica que això és una cosa habitual en terres de missió. Més sorprenent encara és descobrir que malgrat la seva joventut, ha dedicat més de mitja vida als Missioners de Crist Rei, una jove fundació catalana que aspira algun dia a esdevenir congregació religiosa. Els darrers quatre anys els ha passat al Perú, on ha viscut una de les experiències més enriquidores de la seva vida. Se li il·luminen els ulls quan parla d'aquelles terres i d'una gent que, malgrat la seva pobresa tremenda, constantment està oberta a la transcendència.

P. Javier Sánchez, missioner de Crist Rei

«És un privilegi poder transmetre Crist a països de missió»

—Em perdonarà si li dic que és el primer cop que sento parlar dels Missioners de Crist Rei...

—No hi ha res a perdonar, és comprensible perquè som una comunitat jove força desconeguda. Jurídicament som una pia unió de sacerdots aprovada fa set anys pels bisbes de Conca i Castelló. A la llarga el nostre desig és esdevenir congregació religiosa. El nostre fundador és el jesuïta ja mort José M. Alba. També hi ha una branca femenina, Missioneres de Crist Rei, fundades pel bisbe Ramón del Hoyo. Tenim la casa mare a Sentmenat (Vallès Occidental), amb un col·legi de 500 alumnes. També portem parròquies a Conca i Castelló i tenim una missió incipient al Perú. Amb prou feines som 12 sacerdots. Acabem de començar, com qui diu. No obstant això, comptem amb el suport d'un grup de laics molt compromesos i agrupats en la Unió Seglar Sant Antoni M. Claret.

—En què consisteix el vostre carisma?

—La nostra espiritualitat és ignasiana, tot i que en la seva vessant més missionera, al més pur estil de sant Francesc Xavier. Ens sentim cridats a una vida de missió i de pregària en l'acció. Pel fet d'haver estat fundats a Catalunya ens sentim també hereus de

personatges com sant Antoni M. Claret o el bisbe Torras i Bages.

—Què el va atraure tant dels missioners de Crist Rei com per deixar-ho tot amb 15 anys?

—A mi em van «pescar» en uns campaments que cada any organitza a Barcelona la Unió Seglar de Sant Antoni M. Claret. Tot i que ja era cristià i anava a missa, en aquells campaments vaig començar a tractar les coses de Déu més de prop. Va despertar en mi una inquietud i ganes de seguir-lo. En aquells campaments se celebrava l'eucaristia, es resava el Rosari... però també hi havia molt de temps per a l'alegria. Hi vaig descobrir que seguir Crist és l'alegria més gran que es pot tenir. Vaig començar a aprofundir en la meua fe i em vaig decidir a conèixer més els missioners. Es va despertar el desig de ser sacerdot i aquí em teniu.

—Què el va portar al Perú?

—Fa quatre anys vam decidir emprendre l'experiència missionera a Sud-amèrica. M'ho van proposar i ho vaig acceptar encantat. Vaig ser enviat al Perú juntament amb un altre sacerdot. Durant dos anys vam ser als cims —2.700 metres— portant una regió rural de 30.000 habitants dispersos per la muntanya. Feia 30 anys que no tenien

sacerdots i tot i que conservaven la fe, s'havien distanciat, lògicament, dels sagraments. Ens tocava reactivar tota aquesta pràctica de la vida cristiana. La gent ens va acollir molt bé, amb moltes ganes i desitjos de recuperar els sagraments. Això té molt de mèrit tenint en compte que molta gent viu en situacions infrahumanes, en cases molt fràgils i en zones on les temperatures nocturnes solen ser molt baixes. Quan el fred és fort, molts d'ells moren. S'ho passen malament. Hi hem fet de tot. L'alçada és tremenda.

Per motius de salut de l'altre sacerdot, ara hem baixat a la costa, tot i que jo continuo mantenint contactes amb la regió del cim. Alhora estem obrint al Perú una casa on acollir joves que es plantegen el sacerdoci. Aquesta és avui per a nosaltres una missió molt important.

—Com és la gent amb la qual tracta al Perú?

—Allà la gent té mancances de moltes coses, hi ha molta pobresa i un gran contrast entre uns pocs molt rics i la majoria molt pobres. Malgrat tot, la gent pobra té el cor molt gran. Són oberts, et donen el que tenen, i no ho menyspreis! Són molt humils, però estan oberts a la transcendència. És un autèntic privilegi poder transmetre Crist en aquests països. Això fa sentir una gran alegria. No guanyes ni or ni plata, però tens la satisfacció de donar a conèixer Crist, d'haver predicat, d'haver-te gastat i desgastat per l'Evangeli.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Teresa de Calcuta, al cinema

Si hagués d'escollir una sola seqüència del film *Teresa de Calcuta*, em quedaria amb aquesta: trasbalsada pel drama de la gent que agonitzava i moria al carrer... decidida ja a deixar l'escola de nenes relativament benestants on treballava... Teresa es troba davant una criatura famolenca en braços de la seva mare mig ajaguda a terra. Olivia Hussey té aquí un dels moments més reeixits en encarnar una mare Teresa que, agenollada, contempla amb profunda tendresa la dona i la nena. Són uns instants meravellosos, sense paraules, que ens deixen veure el fons del cor de Teresa: el seu amor apassionat abasta, en una mateixa mirada, Jesús i els pobres. Aquest és, en síntesi, el missatge que ens anirà fent arribar al llarg de tota la pel·lícula.

Els pobres més pobres —som a la Calcuta del anys 40-60— que absorbeixen fins a l'extenuació la mare Teresa, allunyen la seva opció evangèlica de qualsevol sospita malintencionada d'alienació, d'amor fantasiós, d'espiritualitat irreal... I el referent de Jesús, absolutament central i decisiu, aporta al seu treball humanitari gratuïtat, sentit transcendent i radicalitat. Ve d'aquí que, per a Teresa, valgui la pena fer que un malalt abandonat experimenti el goig de sentir-se personalment estimat, fins i tot si li resten poques hores de vida: també quan tot està tècnicament perdut la persona resta persona i és imatge viva del Senyor. Ve d'aquí, també, el seu horror a la burocratització, a l'eficiència de poca volada, a les concessions al sistema establert, a la vanitat disfressada de beneficència.

Necessitem assimilar bé aquest missatge de la mare Teresa per no perdre de vista allò que és essencial en la nostra fe, enmig de tants fets desorientadors.

Per això resulta positiu que aquesta pel·lícula hagi arribat als nostres cinemes i ho serà més si no es repeteix la història de sempre: que el desinterès del públic la faci desaparèixer aviat de la programació. Necessitem que els valors cristians, els més explícits, com és ara el cas, i els que s'expressen a través de les més diverses històries humanes estiguin presents en els mitjans de comunicació de difusió més ampla, com el cinema. Aprofito aquesta avinentesa per agrair el treball que està portant a terme entre nosaltres, amb intel·ligència i discreció, mossèn Peio Sánchez. Li devem les setmanes de cinema espiritual que ja han tingut lloc dues vegades a Barcelona, amb una notable incidència en els adolescents i els joves. Li devem, sobretot, una renovada atenció pastoral al món del cinema que està difonent a les nostres diòcesis. Cal, això sí, que la recepció d'iniciatives com aquestes sigui generosa.

Ara mateix

Rauxa

La raó del cristianisme

S'acaba de publicar la primera encíclica del papa Benet XVI, titulada *Deus caritas est*. El document pontifici se centra en el missatge nuclear de l'Evangeli, en l'essència de tota la doctrina cristiana: l'amor. Amb un llenguatge clar i concís, el Pontífex parla de la indissolubilitat de l'amor humà i l'amor diví, i explica com, juntament amb l'anunci de la Paraula de Déu i la celebració dels sagraments, el servei de la caritat és la tasca ineludible de l'Església.

La nova encíclica recorda molt encertadament als fidels que no podem perdre de vista l'amor, perquè sense ell no es pot parlar de cristianisme. Aquest missatge tan bàsic era molt necessari en la nostra societat. Perquè és indiscutible, ben cert, que la caritat de l'Església es manifesta contínuament: a les parròquies, en la tasca dels missioners, en entitats d'ajut social cristianes i en general en els fidels. I tot i això massa sovint la imatge que els diferents mitjans de comunicació ens fan arribar quan parlen de l'Església obvia aquest missatge d'amor. Fins i tot els mitjans cristians a vegades cauen en aquest error i oblidem que la seva tasca principal és la difusió del missatge evangèlic, difondre que la caritat és el moll de l'os del cristianisme. El document, doncs, fruit de la lucidesa de Benet XVI, d'ara endavant és una eina indispensable per als comunicadors de l'Evangeli i per als mateixos fidels.

Eduard Brufau